

Koning Anderlecht

Eddy Soetaert

D/1987/2345/5
ISBN 90 6334 101 6

© Reinaert Uitgaven - Het Volk - Gent.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteur.

Koning Anderlecht

Eddy Soetaert

Reinaert-uitgaven
Het Volk - Gent

Koning Anderlecht

Als van alle sporttakken die in dit land worden beoefend Koning Voetbal de eerste is, dan is van alle clubs die bij de Belgische Voetbalbond zijn aangesloten Royal Sporting Club Anderlecht de voornaamste: eigenaar van Europese en nationale bekens, sterkst uitgebouwd qua accommodatie en qua structuur vanaf de basis, winnaar van de helft van alle naoorlogse competities.

Zeg maar: Koning Anderlecht.

Dit is niet het eerste boek over Royal Sporting Club Anderlecht dat op de markt komt. Hopelijk ook niet het laatste. Wel komt het op een goed moment, in 1987, precies veertig jaar nadat wij onze eerste landstitel hebben behaald.

In al die tijd heeft Sporting altijd zijn rol gespeeld in het Belgisch voetbal, en gaandeweg ook in het Europees voetbal. Het was een uitdaging, een opdracht bijna. Wij hebben die graag aangenomen.

Het Belgisch voetbal heeft een gunstige naam verworven op Europees en recentelijk ook op wereldniveau. Dat is een heuglijke vaststelling. Anderlecht is daarin altijd een foerier van talent geweest, en heeft die nationale opgang dan ook met veel belangstelling gevolgd en gesteund.

Zelf hebben wij evenzeer getracht onze naam uit te dragen buiten de landsgrenzen. Diverse Europese finales en zelfs enkele gewonnen Europabekers zijn daar de uiterste voorbeelden van. Wij — en onze vele supporters — hebben er enorm veel plezier aan beleefd. Toch heeft Sporting altijd de nationale competitie als een eerste opdracht aangezien: dat wij precies in 1987 een twintigste titel konden halen, veertig jaar na die eerste, was een vaststelling om fier over te zijn.

„Koning Anderlecht”, de titel van dit waardevolle boek, klinkt dan ook vererend in de oren. Wij hebben getracht een bijdrage te leveren in het leven en de ontwikkeling van Koning Voetbal in ons land. Wij zijn daar vaak in geslaagd. Al blijft het een opdracht voor elke vereniging die vooruit wil om steeds beter te doen.

De geschiedenis van Royal Sporting Club Anderlecht, zoals zij in dit interessante boek van Eddy Soetaert vaardig wordt weergegeven, is een basis voor al wie aan de toekomst van onze vereniging wil werken. Het is dan ook mijn grootste wens dat die toekomst nog meer stof zal bieden tot het schrijven van boeken.

Constant Vanden Stock,
voorzitter Sporting Anderlecht

„Het mooiste wat ik in 1987 kan winnen is de landstitel”, zegde Constant Vanden Stock rond nieuwjaar, toen het ene kalenderjaar in het andere overliep zonder dat de bal echt ophield met rollen. „Dat zou immers de twintigste titel in veertig jaar zijn. En niemand deed ooit beter dan Anderlecht.” Zijn Anderlecht.

Anderlecht domineerde het Belgische voetbal na de tweede wereldoorlog als geen een. Vanaf zijn eerste kampioenstitel in 1947, met de steun van de ingehaalde Jef Mermans, alover de vele achtereenvolgende successen onder Bill Gormlie naar het grootse elftal van Van Himst en zijn tijdgenoten in de golden sixties en de koninklijke seventies. Op papier één stap, één pennetrek. In werkelijkheid haast een leven, een historische evolutie van een voetbalclub die aanvankelijk opgroeide in de schaduw van de Brusselse groten Daring en Union, maar langzaam uitsteeg tot de beste Belgische vertegenwoordiger in het inmiddels sterk ontwikkelde Europese voetbal.

Anderlecht overtrof aanvankelijk aleens zichzelf, zoals bij die heroïsche overwinning tegen het onklopbare Real Madrid, maar haalde uiteindelijk een peil dat het niemand nog met een heuse Europese beker verbaasde.

Kampioenstitels en nationale bekert, laureaten van sportverdienste, gouden schoenen, het ene volgde het andere op tegen een merkwaardig ritme, maar die Europese finales bleven uitzonderlijke herinneringen voor al wie ze beleefde. Spelers, trainers, bestuurslui en supporters. Remember de eerste winst, in het Heizelstadion nog wel, tegen West Ham United in 1976. Twee jaar later de tweede, verpletterend haast, tegenover Austria Wien. De derde al onder Van Himst als trainer, in '83, na een spannend dubbel duel met Benfica.

Remember nochtans evenzeer de dramatische momenten: nipt verloren titels, node weggegeven Belgische Bekers, en dan die afrekening op de stip in Tottenham '84.

Remember vooral die te vroeg afgestorven spelers, vedetten als Verbiest en Coeck en vele anderen nog.

Dit boek vertelt over dat alles. Over voetbal dat in dit land uitgroeide tot een sociaal fenomeen. België, een klein, geografisch nietszeggend stipje op de wereldkaart, dat een wereldsport hielp bepalen. Evenzeer in de pionierstijd als vandaag de dag, zeker na zijn vice-kampioenstitel van Europa in 1980 en zijn vierde rang op de Mundial in Mexico '86.

Sporting Club Anderlecht werd vooral naoorlogs een vaste leverancier van talentrijke voetballers voor de nationale ploeg. Het resulteerde in een absoluut record als in september 1964 tijdens de tweede helft van de interland België-Nederland alle elf de Rode Duivels spelers van Anderlecht waren.

Anderlecht, een team dat titels met alle bijhorende records van meest gescoorde doelpunten, minst geïncasseerde, beste goalaverage, vroegste kampioen, etcetera, aaneenspeette, kende ook wel mindere dagen. Maar nooit zakte het dieper weg in de eindtabel dan een zesde rang.

Een boek schrijven over dit Anderlecht is een oneindige opdracht, zeker als tijd en ruimte beperkt zijn. In vele clubmiddens was één titel, één beker, één promotie misschien al voldoende om verdienstelijke inspanningen te boek te stellen. Hier nochtans worden duizend en één merkwaardige momenten één geheel. Eén verhaal. Het grote, gelukkig nog onvoltooide verhaal van een club die altijd dat tikje vroeger op de bal, op een talentrijke jongere, op een nieuwsoortig initiatief was dan zijn concurrenten.

Eddy Soetaert

De aanloop

Drie snijpunten scheiden de lijn van de paarswitte geschiedenis in evenveel merkwaardige periodes. Drie data van bestuurswissels zijn het die tegelijk ook nieuwe beleidsopties met zich brachten.

Eerst was er Theo Verbeeck, die in 1911 het voorzitterschap overnam van stichter Charles Roos, en Anderlecht veertig jaar lang leidde naar de topclub die het bij zijn overlijden al helemaal was geworden.

Hij werd opgevolgd door Albert Roosens, die in twintig jaar beleid paarswit doorheen het semi-professionele tijdperk loodste, waarmee de basis werd gelegd voor wat Jef Mermaës bij zijn afscheid van het Astridpark al „het bedrijf Anderlecht” heette.

Constant Vandestock, net als zijn twee voorgangers een oud-speler, werd in juni 1970 de 'president van de moderne tijden', die Sporting de mogelijkheden verschafte om uit te groeien tot de meest gelauwerde club van het land en een van de tenoren in Europa. Tot een full-professionele vereniging.

Toen in 1908 in café Concordia in Anderlecht een voetbalclubje werd opgericht, hadden de stichters er geen vermoeden van dat ze ooit de groten uit de buurt - Union, Racing en Daring Brussel - zouden overtroe-

ven, zeg maar overleven aan de top. De voetbalsport was inmiddels de kinderschoenen ontgroeid. Al twintig jaar vroeger werden in het Antwerpse, het Brugse en het Brusselse diverse voetbalkernen gesignaleerd, en al in 1894 kwam het tot een eerste officieuze competitie met ondermeer de Brusselse clubs Leopold, Racing, Ixelles en FC Brussels. Twee jaar later werd een eerste officieel nationaal kampioenschap gespeeld en vanaf de eeuwwisseling groeide de invloed van deze door de Engelsen ingevoerde nieuwe sporttak. Racing Brussel en Union, die tien jaar lang alle titels verdeelden (zij het niet zo broederlijk), deden door hun relatief succes in vele steden en dorpen nieuwe clubjes ontstaan.

Op het terrein van Racing Club Brussel werd al een interland België-Frankrijk gespeeld op 1 mei 1904, drie weken voor in Parijs de Fifa werd opgericht. Er waren zo'n 1500 toeschouwers, waaronder ook wat nieuwsgierigen uit Anderlecht, en het inmiddels ontstane bondsblad liet er geen twijfel over: „Dank zij de overeenkomst met enkele landbouwers uit de buurt zal het onmogelijk zijn om de wedstrijd te volgen van achter de haag, die rond het veld is geplaatst. Dit ter informatie aan de plantrekkers die hopen de wedstrijd

te kunnen zien zonder te betalen." De einduitslag werd 3-3 en de opgeroepen deelnemers kregen als herinnering aan hun optreden een 'cap'. Dat was een typisch Brits collegepetje, zoals de ingeweken Engelsen droegen als ze het veld betraden. Voor de Belgische internationalen was het van zwarte kleur, met rood en geel afgebiesd. Daarop kwam het jaartal van de eerste interland waaraan de speler deelnam en telkens bij elke selectie werd een ster bijgeplaatst.

Het voetbal van toen had beslist nog niet de impact van nu: de kranten berichtten amper of niet over sport,

Stichter Charles Roos.

de opkomst bleef beperkt en de middelen waren gering. Toch zat 'de sfeer' er meteen in. Nogal wat wedstrijden veroorzaakten tijdens het treffen of na afloop ervan heuse vechtpartijen en wee de scheidsrechter die het verkorven had.

27 mei 1908

Op 27 mei 1908 was het dat Sporting Club Anderlecht ontstond onder impuls van Charles Roos die meteen de „president" werd en als eerste initiatief nam lidgeld te vragen, waarmee een... voetbal kon worden aangekocht. Via goeie relaties (die er toen al nodig waren) met een kleermaker, waren na twee weken al de paarswitte truien en de witte broekjes (zeg maar: broeken) ter beschikking. Want over de kleur werd er bij Sporting nooit geredetwist: paarswit was vanaf de start de lijfkleur.

De derde week van bestaan stond al een eerste match op het programma, kwestie van het ijzer meteen te smeden. De partij, zo leert de overlevering, werd gespeeld onder een gutsende regen tegen Saint-Georges, en het resultaat loog er niet om. Anderlecht won met... 11-8. Die van Saint-Georges waren er nochtans niet over te spreken, want de paarswitte debutanten bleken nogal brutale vlegels te zijn.

Wat was er nu nog nodig om helemaal te kunnen gaan voetballen? Een terrein, jawel. Of beter gezegd: geld om er een te kunnen aankopen. En hier zat Sporting goed. Want Emile Versé, een van de notabelen van de gemeente, was voetbal-minded en zorgde ervoor dat Sporting Club in

de Verheydenstraat aan een eigen voetbalveld kwam. Zodat niets nog een eerste deelname aan de officiële voetbalcompetitie in de weg stond.

S.C. schreef in voor het seizoen 1909-1910 in de laagste reeks, zijnde de derde afdeling van de Belgische Voetbalbond. De burens van Union Anderlecht, die zagen dat het met Sporting menens was, hielden meteen op met vriendenmatchen te spelen en sloten aan. En het liep nog goed ook, want het duurde twaalf wedstrijden vooraleer er voor het eerst werd verloren. Tegen die van Ukkel Sport, die evenwel al jaren ervaring in het spel hadden.

Onder de spelers van het eerste moment was er onder meer Theo Verbeeck, die in 1911 het voorzitterschap van de vereniging overnam. Hij maakte, net als de blijvende fans van het eerste moment, een onvoorstelbare evolutie mee. Toen hij veertig jaar later overleed, had Sporting zopas zijn vierde landstitel gevierd.

Anderlecht eindigde derde in zijn eerste competitie en steeg naar de tweede afdeling, wat in die tijd de hoogste provinciale reeks was. Daarboven had je enkel nog op nationaal niveau de Eerste Klasse en Bevordering.

Het was in 1913 dat de club de stap zette naar het nationaal voetbal, naar Bevordering. Paarswit moest - om zover te komen - nog wel met goed gevolg uit een eindronde met vier komen, met Berchem, Bergen en Lyra als tegenstanders, en erevoorzitter Emile Versé liet zelfs zijn in Engeland studerende zoon Maurice overkomen om de kansen op winst te verhogen. Het lukte: Anderlecht werd

tweede achter Lyra, en steeg mee.

De eerste wereldoorlog stremde alle voetbalactiviteit in het binnenland. Alleen in de „kantonnementen” van het Diksmuidse en het Veurnse, achter de frontlijn, werd nog gevoetbald. De betere spelers kregen er zelfs wat faciliteiten en de allerbesten werden onder de leiding van de Bruggeling Hector Goetinck (later nationaal bondscoach) opgesteld in een nationaal militair elftal dat tegen Franse, Engelse, Schotse en Italiaanse clubelftallen ging spelen.

Daar, achter de ijzer, tijdens zeldzame momenten van verstrooiing, werd zelfs een competitie gespeeld, waarin de soldaten van Anderlecht tweede eindigden achter die van Union Sint-Gillis.

Maar ook op het thuisfront werd nog aan de club gedacht. Zo werd door de gemeentelijke overheid in het Meirpark, dat later het Koningin Astridpark werd geheten, een nieuw „terrein” uitgewerkt, dat de naam meekreeg van „weldoener” Emile Versé. Naar hem werd het stadion van Sporting Anderlecht trouwens nog lang genoemd.

Naar eerste klasse

Enmaal de oorlog voorbij, werden de shoes weer in eigen midden aangebonden en lonkte paarswit meteen naar de hoogste afdeling. In het seizoen 1920-21 lukte het, zij het op het nippertje. Anderlecht stond het hele seizoen samen met Standard, FC Mechelen en FC Luik voorin, maar slechts drie clubs mochten promoveren.

Voor de thuismatch tegen Standard waren er 1303 betalende toeschou-

wers, wat 1595 F in de kas bracht. (Dus ruim één frank per kijker gemiddeld). Voor de topper tegen Mechelen, twee weken later, waren de prijzen al inderhaast opgetrokken: van 2 F naar 3 F voor de duurste plaatsen, terwijl de goedkoopste behouden bleven op een kwartje. Er waren 1640 toeschouwers wat een recordbedrag (dat later nog wel herhaaldelijk werd overtroffen...) van 2267 F meebracht.

Standard werd tenslotte eerste, Mechelen tweede, terwijl Anderlecht

en Club Luik exact gelijk eindigden en een testmatch moesten spelen. Die had plaats op het veld van Tilleur, wat de Brabanders beslist niet bevooroordeelde. Maar het werd tenslotte toch een 1-0 zege gesteund door zo'n tweeduizend fans én de allereerste promotie naar de hoogste afdeling voor deze ploeg: *Allaert, Toine Voeten, Charles Gillis, Emile Van Rothem, Emile Defevere, Berre Borremans, Charles Demunter, Maurice en André Versé, Cassis Adams en Henri Thaels.*

Een vergeeld document uit 1921: het gezelschap van Sporting Anderlecht dat voor het eerst de hoogste klasse bereikt. Zittend voorin de voorlijn: Charles Demunter, Maurice Versé, Fernand Adams, Henri Thaels en André Versé. Middenin het middenveld: Emile Van Rothem, Emile Defevere en Albert Borremans. Staande doelman Allaert en de backs Antoine Voeten en Charles Gillis.

Op weg naar de top

Toen Anderlecht in september 1921 voor de allereerste keer in zijn bestaan (en dat duurde nog maar pas 13 jaar) in de hoogste klasse aantrad, was de reputatie van het Brusselse voetbal genoegzaam bekend. Daring Brussel had de vooraanstaande rol van Racing overgenomen, en Union was nog altijd een vaste waarde aan de top. In april '21 werden beide teams trouwens één en twee voor Beerschot en de beide Brugge's.

Voor paarswit was het evenwel vooral de strijd om het behoud die belangrijk was. Beerschot behaalde dat seizoen zijn eerste titel, na een testmatch met Union. Antwerp werd derde, Racing Brussel toch weer vierde, het mee gepromoveerde Standard vijfde, Cercle Brugge zesde, Racing Mechelen zevende, Daring achtste, Club Brugge negende, en dan kwamen de mindere goden. Van FC Mechelen was al een tijdje bekend dat het een ticket terug kreeg, maar voor de tweede daler werd het knokken tot op de valreep. Verviers en Gantoise haalden tenslotte 19 punten, Anderlecht 18 en Racing Gent 17, zodat Gent samen met Club Mechelen degradeerde. Terwijl paarswit zijn behoud realiseerde, zij het maar voor één jaartje, want een seizoen later werd het dan toch voorlaatste en viel terug naar 'bevorde-ring'.

Dit waren duidelijk de moeilijke jaren van de affirmatie: voortdurend op en neer tussen de elite en het vagevuur. Tussen 1921, jaar van zijn eerste deelname in eerste klasse, en 1935, toen het zich definitief bij de beteren vestigde, zakte paarswit vier keer, maar kwam evenvele keren terug.

Een turbulente geschiedenis dus, waarin voetballers nog niet (of amper) betaald werden voor hun prestaties. Aanvankelijk vergoedde Anderlecht niemand. Of toch: de boekhouding van toen leert dat „Cassis” Adams op een gezegende dag 90 F kreeg voor een paar voetbalschoenen. De anderen moesten die uit eigen zak kopen. Maar ja, „Cassis” was ook geen gewone.

Als centerfor was hij de goalgetter van wie de resultaten in grote mate afhingen. Een figuur die paarswit een eigen cachet meegaf, net als doelman Caudron, die vooral vermaard was om zijn gedurfd vuistwerk boven de hoofden van vriend en tegenstander uit.

In het seizoen 1923-24 kwam Anderlecht meteen na zijn degradatie terug naar boven. Dat gebeurde met dit team: *Rotsaert, Van Rothem, Borremans, Voeten, Ceuppens, Devuyt, De Munter, Adams, Schuppen en A. Versé*. Trainer was Cyriel Bunyan en het verhaal wil dat tijdens de „maaltijd” die omwille van de promotie

Fernand Adams (Anderlecht, 1903), bijgenaamd Cassis, was de centerfor van Anderlecht toen het voor het eerst promoveerde naar de hoogste afdeling in 1921. Hij was een hard-schietende voorspeler die jarenlang het imago van zijn ploeg aangaf. Ook toen Sporting weer terugviel naar tweede klasse bleef hij geselecteerd voor de nationale ploeg. Adams kwam in 1924 samen met twee ploegmaats als eerste Anderlechtspeler in de nationale ploeg. Zijn selectie stond toen buiten kijf. Hij speelde uiteindelijk 23 keer voor de Rode Duivels en maakte daarbij 9 doelpunten. Cassis was tijdens de oorlog trainer van Anderlecht toen Jef Mermans als nieuwe schutter werd ingehaald.

werd gehouden, liefst... 27 sprekers meenden een woordje te moeten plaatsen.

Drie Rode Duivels

Paarswit kwam trouwens probleemloos uit zijn nieuwe eerste klassecompetitie, eindigend op een negende rang. Veel belangrijker nochtans was de erkenning die er voor de ploeg kwam, toen liefst drie spelers tegelijk werden opgeroepen voor deelname aan een interland van de Rode Duivels.

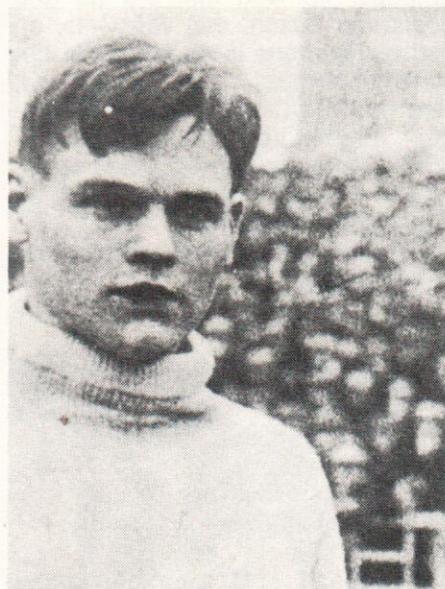
Geen enkele club leverde in zijn bestaan meer spelers aan de nationale ploeg dan Anderlecht. Op vandaag al meer dan vijftig. Maar de eerste drie kwamen er op 5 oktober 1924. Dat gebeurde voor de interland Dene-marken-Belgë in Kopenhagen. De Belgen hadden er het voorbije jaar niet veel van gebakken, het glorie-moment van Antwerpen 1920, toen ze Olympisch kampioen werden, was voorbij en de vernieuwing een dringende noodzaak.

Bondstrainer Maxwell liet na de 8-1 nederlaag in Parijs tegen Zweden (om de Olympische Spelen van '24) diverse 'vedetten' aan de kant en zette een jonge ploeg op. In doel verving Jean Caudron de legendarische Jan De Bie, en als centerfor nam Cassis Adams de plaats in van Beerschotter Larnoe. Ook Charles De Munter debuteerde als 'binnenspeler'.

De Belgen deden het in Kopenhagen behoorlijk, kwamen voor de pauze wel op 2-0 achterstand, maar milderden via... Adams en bleven op een nipt 2-1 verlies steken.

Caudron werd achteraf nog veelvuldig 'gebareerd' door De Bie, maar

kwam toch tot 19 selecties. Adams haalde er 23, waarmee hij het record bezit bij Anderlecht voor wat de vooroorlogse aanduidingen voor de nationale ploeg betreft. Slechts vier spelers werden in dat tijdperk trouwens opgeroepen: De Munter, voor wie het bij die ene trip naar Kopenhagen bleef, Caudron, Adams en Van Calenberg, die in de dertiger jaren aleens werd geselecteerd.

Jean Caudron (Anderlecht, 1895-1969) was jarenlang de vaste doelman van Anderlecht. Samen met Adams en De Munter was hij de eerste paarswitte voetballer die voor de nationale ploeg werd geselecteerd in oktober 1924.

Adams beleefde anders wel wat met de Rode Duivels. Zo scoorde hij één van de veelbesproken doelpunten toen België met liefst 1-6 ging winnen in Colombes tegen Frankrijk, en maakte hij ook de legendarische bootreis naar Uruguay mee, waar de Belgen deelnamen aan het eerste wereldkampioenschap.

Jean Caudron van zijn kant stond in doel in de vermaarde België-Holland van 1925, waarin Raymond Braine debuteerde, maar die vooral bekend bleef omwille van het overduidelijke handspel van de Nederlandse verdediger Van Dijke, die de bal uit het doel sloeg, wat heel het Olympisch Stadion van Antwerpen zag, maar scheidsrechter Kingscott niet. Waardoor België met 0-1 in het verlies bleef.

Anderlecht ging inmiddels door met zijn ups en downs. Gepromoveerd in '24, negende in '25, weer gezakt in '26, opnieuw hogerop een jaar later, maar andermaal laatste en dus teruggeduwd in '28. Te zwak voor de top, te goed voor de vergetelheid. Weer gepromoveerd in '29 en... kijk nu eens, voor het eerst in zijn bestaan vijfde in de hoogste afdeling in 1930. Ja zelfs, voor de grote rivalen Daring en Union die pas zevende en achtste werden.

Dat leek evenwel van het goede te veel te zijn, want een seizoen verder werd Sporting alweer laatste, en bleef toen drie jaar hangen in tweede klasse vooraleer het zich definitief bij de besten kon installeren.

Inmiddels werd - zij het als tweede-klasser - het vijfentwintig jarig bestaan van de club gevierd, wat de titel „Koninklijke” met zich bracht,

zodat Anderlecht voortaan Royal Sporting Club werd geheten.

Op bestuurlijk niveau werd ook nog wel aan de uitbouw gewerkt: in juni '34 werd de club een officieel gestructureerde „Samenwerkende Maatschappij“, die in '44 tot een „Vereniging zonder Winstoogmerk“ zou worden omgevormd.

Alles werd als het ware in gereedheid gebracht om paarswit op zijn vestiging aan de top voor te bereiden. En die stap werd gezet in 1935.

De laatste promotie

Anderlecht werd namelijk kampioen in de B-reeks van de eerste klasse (de hoogste reeks heette in die tijd Ereklasse), met 5 punten voorsprong op Tienen en 6 op La Gantoise. En dus promoveerde het — voor het laatst — samen met de kampioen van de A-reeks, zijnde Club Brugge.

Op 17 maart 1935 had trouwens een match plaats met de weinigzeggende titel van kampioen van de eerste klasse als inzet tussen de beide reekswinnaars. Twee clubs die er ongetwijfeld nooit durfden van te dromen dat zij later de toonaangevende formaties van het moderne Belgische voetbal zouden worden.

Brugge had dan wel het excuus dat het die dag zijn goalgetter Versyp miste, Anderlecht was evenwel ongrijpbaar en won met 5-0 via drie goals van Luxen, een van Gets, en een van Mettens in de volgende opstelling: *Mertens, Jan Kluytmans, Georges Van Caelenberg, Jean Lamquet, Edgard Verschueren, Jean Paduwat, Jef Luxen, Robert Vermaelen, Albert Mettens, François Gets en Adolphe Ramburg.*

Daarmee was de definitieve stap naar de top gezet.

De laatste Anderlechtploeg die naar eerste klasse promoveerde. In 1935 was dat. Gehurkt: Vermaelen, Gets, Verbeeck, Mettens, Dielemans, Luxen en Ramburg. Staande: De Becker, doelman Mertens, Kluytmans, Verschueren, Van Caelenberg, Lamquet en Paduwat, met trainer Gillis en verzorger Bauwens.

De eerste titel

Het gebeurde op 8 september 1935. Een historisch moment was het. Royal Sporting Club Anderlecht startte zijn haast eindeloze reeks wedstrijden in de hoogste afdeling van het Belgisch voetbal. De primeur was voorbehouden aan het publiek van Beerschot, waar Anderlecht op bezoek moest.

Een partij die werd ingezet met een minuut stilte voor wijlen Koningin Astrid. Het bleek dat er aan het paarswitte team dat de titel had gehaald niet veel was veranderd, na de zoveelste promotie naar „ere-afdeling”. Mertens, Van Caelenberg, Lamquet, Verschuieren, Paduwat, Luxen, Vermaelen, Gets en Ramburg, ze waren er allemaal weer bij. Slechts twee nieuwe gezichten stonden daar op het veld van Beerschot in de wei: voorin als centerfor Viktor Smilovici, achterin op de rechter backplaats ene... Constant Vanden Stock, de man die achteraf nogal wat geschiedenis hielp schrijven bij Sporting. Nee, niet als voetballer, want anderhalve maand later liep hij een gecompliceerde dubbele beenbreuk op, die hem in zijn sportieve activiteiten fel afremde. Trainer was Charles Gillis, vroeger een van de eerste verdedigers bij Anderlecht.

Sporting pakte ook zijn eerste punt, die dag in Beerschot. Bij de rust stond het wel op 1-0 achterstand,

maar Smilovici en Gets keerden de rollen om tot Ceuleers de Antwerpenaars weer langszij bracht.

Paarswit speelde het seizoen probleemloos uit, eindigde met een keurige 5-0 winst tegen het degraderend Berchem, waarin Vermaelen aan het schuttersfeest was. Het werd zelfs stilaan een vaste waarde in de ereklasse: achtste (altijd op veertien) het eerste jaar, dan elfde, maar ver weg van de zakkers, weer achtste, en in 1939 zelfs vijfde, wat een evenaring was van zijn beste prestatie in 1930. Toen, in '30, gingen Cercle Brugge, Antwerp FC, RC Mechelen en Beerschot paarswit vooraf. Nu, in '39, met de nakende oorlog als achtergrond, was Beerschot voor het tweede opeenvolgende jaar de kampioen, voor Lierse, Olympic Charleroi, FC Mechelen en Anderlecht.

Van een competitie in '39-'40 kwam er niets terecht. De mobilisatie verhinderde zoveel voetbalactiviteit. Maar omdat een Belg zelfs in de oorlog een Belg blijft, werden toch maatregelen getroffen om ook tijdens het krijgsgeweld door te gaan. Alleen de competitie '44-'45 moest noodgedwongen worden afgelast, maar de drie voorafgaande jaren werd er in de mate van het mogelijke „normaal” gevoetbald. Anderlecht profiteerde van die gelegenheid om steeds sterker te worden. Binnen de

eigen vereniging kwam jong talent naar voren. en de club vertoonde al zijn eerste sporen van wat later een erezaak werd. Sporting kocht wat het zelf niet bezat.

De transfer van Jef Mermans was hier ongetwijfeld het meest illustere voorbeeld.

Mister Smith

Ook in het vlak van de training werd baanbrekend werk geleverd, door een buitenlandse trainer (uiteraard een Engelsman) aan te trekken. Dat was „Mister” Ernest Smith, die in augustus '36 Charles Gillis opvolgde. Onder Gillis, een handelaar in honden en petten (en dat was op de groepsfoto's in burgerpak te zien), had Anderlecht zijn promotie in '35 gehaald.

De verzorger was overigens toen al „Jeanke Baukens”, ofte Jean Bauwens, die beter dan wie ook als „wonder-soigneur” de groei van Sporting meemaakte. Hij was de opvolger van Désiré Van Vlierberghe, die er ook al een handje van weg had om de spieren in hun plooi te leggen. Want, let wel, inmiddels was het voor alle attente clubleiders duidelijk geworden dat voetballers niet zonder enig medisch toezicht de wei in konden. In die tijd was dr. Plasch aan paarswit verbonden en haalde trouwens in 1947 de „grote prijs van de medische controle”, die toendertijd werd ingezet, wat clubdokter De-meersman hem in '35 voordeed.

Mister Smith maakte het weliswaar niet direct bij Anderlecht. Hij kwam over van Enschede en was de vroegere draaischijf van het Ierse nationale elftal. Maar onder zijn beleid groeide paarswit alvast. Aanvankelijk

zeer tegen de zin van de spelers, die niet moesten hebben van zijn „harde lijn” (waar en wanneer hebben we dat nog gehoord bij Sporting?), maar na een elfde plaats volgde een achtste, en daarop een vijfde, en tegen die tijd was iedereen al bijgedraaid. Alleen: Smith koos in '39 liever voor zekerheid en keerde met de Duitse invasie in het gezicht, liever naar Ierland terug. Later evenwel, na de oorlog, toen Anderlecht een nieuwe vorm had aangenomen, kwam hij terug en hielp het zelfs aan de landstitel.

Door zijn goeie prestaties in de laatste vooroorlogse competitie groeide ook de erkenning voor Anderlecht. En voor een van zijn betere spelers, Georges Van Calenberg, die werd opgeroepen voor de nationale ploeg. Meteen de vierde Anderlechenaar die deze eer genoot. Hij debuteerde in januari '39 tegen... Duitsland. Een partij die met 1-4 door de „bezoeker” werd gewonnen.

Van Calenberg was er ook bij in de Lenteploeg van '40, die in maart van dat jaar het beroemde Derby der Lage Landen met 7-1 van Nederland won. Bondstrainer Torten Goetinck had inmiddels het WM-systeem vervangen door wat hij het „Belgisch spel” heette. Aanvallend voetbal, steunend op een defensie met twee krachtige verdedigers (Bob Paverick van Antwerp en Van Calenberg) en een offensief gerichte spil.

Oorlogsvoetbal

Drie competities hadden plaats tijdens de oorlog. Die van '41-'42 en '42-'43 waarin Anderlecht telkens zesde werd, en die van '43-'44, waar-

in het enkel maar door Antwerp van de titel werd gehouden. Inmiddels had het in maart '41 een zogeheten 'uitdagingsmatch' gespeeld tegen de laatste kampioen Beerschot, een partij die voor zomaar eventjes twintigduizend toeschouwers werd voorgezeten, en waar de clubleiders (bij 0-5 verlies) ervaren dat ze vooral een degelijke afwerker van het vroegere type Adams misten. Dat leidde tot de eerste grote transfer, in mei 1942. Sporting Anderlecht ging toen namelijk naar de relatief kleine Antwerpse club Tubantia Borgerhout, waar een jonge voetballer zich week na week in de kijker speelde.

Jef Mermans (Merksem, 1922) was de figuur waarrond Anderlecht na de tweede wereldoorlog jarenlang draaide. Hij werd in 1942 voor het toenmalige recordbedrag van 125.000 F door paarswit bij Tubantia Borgerhout aangekocht en hielp Anderlecht aan zeven landstitels tussen 1947 — de allereerste — en 1956. Zowel in '47, '48 als in '50 werd hij topscorer in de nationale competitie. Mermans was een authentieke centerfor met een hard schot en een behoorlijke kopslag.

„De Bombardier” zoals hij werd bijgenaamd, speelde 56 keer voor de nationale ploeg tussen 1945 en '56 en scoorde daarbij 26 doelpunten. Mermans sloot, nadat hij diverse buitenlandse aanbiedingen steeds had afgeslagen, zijn carrière af bij Merksem.

Jef Mermans

De knaap heette Jef Mermans, en eerst al had FC Antwerp naar hem geïnformeerd. Dan kwam Beerschot met veel poen voor de dag. „Honderdduizend frank en vier spelers”, stelde zijn bestuur voor. Maar Tubantia, dat toen nog in de tweede afdeling voetbalde, vreesde dat Mermans alle publiek naar het veld van Beerschot zou loodsen, en twijfelde. Meer zelfs, het had dan maar ineens liever dat „de Jef” naar het Brusselse uitweek.

Dat bevoordeelde Anderlecht, dat voor het toenmalige recordbedrag van 125.000 F Mermans aantrok.

Zo kwam „De Bombardier” bij paarswit terecht, waar de fameuze center-

for uit de vroegere generatie, Cassis Adams, inmiddels trainer was. In zijn boek „Mijn voetbal en ik” schrijft Mermans: „Mijn eerste optreden ging gepaard met een komiek incident. Een paar Anderlecht-afgevaardigden weigerden mij doodeenvoudig de toegang tot de kleedkamer toen ik me aanbood.”

Nee, de televisie was er toen nog niet en Mermans bleek er nog een onbekende. Maar de heren leerden Jef wel gauw kennen. Onder zijn impuls werd Anderlecht in mei '44 tweede, al was het opmerkelijk dat wanneer de nieuwe bondstrainer François Demol in december '44 zijn selectie maakte voor de eerste naoorlogse interland, Mermans er niet bij was. Wél twee andere paarswitten, die beiden hun debuut maakten in de nationale ploeg.

Allereerst Henri (zeg maar Rie) Meert, die een monument van een doelman werd, daarnaast ook François De Wael, die overigens maar één keer werd geselecteerd hoewel hij in de bewuste match het enige Belgische doelpunt maakte.

Ze deden er anders wel een tijdje over om met de trein vanuit Brussel in Parijs te komen, waar ze — onge-traind bijna — met 3-1 door de Fran-sen werden verslagen.

Henri Meert (Schaarbeek, 1920) was een van de grote doelmannen uit de geschiedenis van Anderlecht. Hij werd tussen '47 en '55 zes keer kampioen en haalde 33 selecties voor de nationale ploeg.

Bevrijdingsbeker

Ongetraind, jawel, want een heuse voetbalcompetitie werd er dat seizoen niet opgezet. Daar waren de uitdeinende oorlogssituaties niet voor geschikt. Wel werd van de nood een deugd gemaakt en een officieuze competitie georganiseerd, de Bevrijdingsbeker geheten, een tornooi dat onder de V 1's en de V 2's werd betwist met begrijpelijke hindernissen. Niet alle ploegen speelden zelfs evenveel matches. FC Luik bij voorbeeld een stel minder, wat met het late oorlogsgeweld aldaar had te maken.

Anderlecht won de Bevrijdingsbeker, een niet officieel erkende competitie, die niet eens helemaal het einde haalde.

Een eerste landstitel avant la lettre dus. Een signaal alvast. Een van de laatste matches die daarin plaatsvond, was White Star-Anderlecht, met 3-4 gewonnen door paarswit. Eerst speelde de thuisploeg Anderlecht op 2-0 achterstand, maar Jef Mermans sloeg hard terug. Dan werd het 3-2 maar twee nieuwe goals van Jef zorgden voor het verdikt. En zo deed hij het wel vaker.

Die dag speelden: *Meert, Verbeeck, Vernimmen, Erroelen, Van Calenberg, Decuyper, Valet, Van Vaerenbergh, Mermans, De Raeymaecker en Camille Vandenbossche.* (De Wael en Sermon waren er niet bij).

Daarmee was het al duidelijk dat Anderlecht voor de competitie '45-'46 tot de betere teams zou behoren. En zo kwam het ook uit. FC Mechelen werd kampioen, FC Antwerp tweede, Anderlecht derde.

Op 15 december '45 werd de return België-Frankrijk gespeeld, met het

debuut van twee Anderlecht-aanvallers: Mermans en Sermon, die ook de beide doelpunten scoorde. Goed voor de veelbesproken 2-1 zege van de Belgen. Wat later, op 30 mei 1946 debuteerde ook Michel Van Vaerenbergh in de nationale ploeg. Op de Bosuil was dat, voor een België-Nederland die eindigde op 2-2 en waarin de debutant de laatste, belangrijke goal maakte.

Anderlecht groeide dus. Het was duidelijk een vaste waarde geworden in het Belgische voetbal, zeker na de integratie van Jef Mermans. En het deed zelfs al buiten de landsgrenzen van zich spreken. Jawel, paarswit maakte zijn eerste buitenlandse verplaatsing, naar Zuid-Frankrijk nog wel, en met de autocar. De 1-6 winst die het bij Olympic Marseille haalde, lag daar trouwens lange tijd op de maag.

Het deed ook administratief zijn werk. Sporting tekende namelijk een huurovereenkomst inzake de terreinen met de gemeente. Voor... 40 jaar. Dat gebeurde in mei '46, zodat de contracten eigenlijk in '86 hadden moeten opnieuw bekeken worden. Maar dat hoefde niet, want toen de ploeg door het gemeentebestuur werd gehuldigd voor zijn eerste Europese beker, in mei '76 deed burgemeester Simonet er prompt een schepje bovenop: hij verlangde voortijdig de huurovereenkomst voor nog eens veertig jaar, zodat Sporting tot een heel eind in de jaren 2000 op zijn gemak zit.

De eerste titel

Kwam toen het fameuze jaar 1946-'47. Het eerste kampioenenjaar van Anderlecht. Een seizoen dat nogal wat duurde, want de hoogste klasse

bestond voor de laatste keer uit 19 clubs. (Er degradeerden er liefst vijf, zodat een seizoen later met 16 werd hervat). En tien weken winterweer zorgden voor een lang oponthoud. Paarswit ging de voorlaatste speeldag in met drie punten voorsprong op Olympic Charleroi. De Walen speelden thuis slechts 1-1 tegen Union, maar Anderlecht deed nog slechter: het verloor met 3-2 bij Boom, zodat beide teams met slechts twee punten verschil naar de slotdag toe gingen. Charleroi won die met 4-1 van het nochtans hooggequoteerde Antwerp. Anderlecht anderzijds ontving Lyra. En won! Zonder de basisspelers Lucien Verbeeck en Polyte Van den Bosch, stond volgend team in het veld: *Rie Meert, Jean Weyns, Jan De Cuyper, Jean Valet, „Dorre” Erroelen, Jef Vernimmen, „Woltje” De Wael, Robert Versé, Jef Mermans, Michel Van Vaerenbergh en „Susse” Sermon.* Op uitzondering van Mermans allemaal „eigen kweek”.

Nieuw in de annalen van het Belgische clubvoetbal was dat Anderlecht voor de match op afzondering ging. Naar Keerbergen, waar het later vaker vertoefde. Vijftien jaar later, in 1962, was Anderlecht trouwens ook het eerste Belgische team dat een zuurstofkuur volgde, in het Zwitserse Maechlingen.

Anderlecht-Lyra dus, een partij die bij de rust al op de eindscore stond. Na een kwartier zette kapitein Van Vaerenbergh knap voor naar Sermon. Die 'rolde' Heyndrickx, en gaf aan Mermans, die onhoudbaar binnenknalde. Twee minuten voor de koffie besloot Versé een samenspel met De Wael met een doelpunt. En

op slag van rusten kwam de complete euforie: Mermans ontfutselde de bal aan Vekemans en zette de score met een Bombardierschot op 3-0. Anderlecht kon gaan vieren. En of ze dat deden!

De krantencommentaren waren na afloop doorlopen met zweet: „Ouf! W'hebben het achter de rug en met de jongste tropische hitte kregen onze marathonvoetballers het niet onder de markt. In ere-klasse diende er inderdaad onder een temperatuur van plusminus 45° nog steeds hard doorgewroet”, schreef Bob Van den Bergh eind juni in Het Volk. „Anderlecht heeft zijn begunstigde positie kunnen handhaven. Anderlecht heeft zijn titel ten volle verdiend.”

Het was een zekere Mac Laren die aanvankelijk de leiding had over de ploeg, maar dat bleek geen goede keuze geweest te zijn. Niemand wist zelfs goed waar de Brit vandaan kwam. Hij werd evenwel tijdig weggestuurd en vervangen door Georges Perino, die dank zij zeventien opeenvolgende wedstrijden zonder nederlaag een achterstand van maar liefst acht punten op Olympic Charleroi nog wist weg te wissen.

Een prestatie die doet denken aan de fameuze achtervolging van 1972, toen paarswit zeven punten achterstand op Club Brugge nog op de slotdag wegwerkte. Waarmee je nog maar eens ziet dat de geschiedenis zich steeds weer herhaalt.

De eerste kampioenenkern van Sporting Anderlecht in 1947. Gehurkt: Arnold Vandereecken, François Dewael, Michel Van Vaerenbergh, Jef Mermans, Polyte Vandenbosch, François Sermon, Maurice Braekman en Robert Versé. Zittend: ploegafgevaardigde De Porre, Edouard Moelans, Jean Valet, Victor Erroelen, Joseph Vernimmen, François Vandurme, verzorger Jean Bauwens en trainer Arnold De Raeymaeker. Staande: Alain Fossoul, Julien Verburgh, Jean De Cuyper, Henri Meert, Jean Wyns, Pierre Figeys en Lucien Verbeeck.

De zes van Gormlie

De eerste titel winnen is niet het moeilijkste, zeggen sportlui vaker. De tweede, dat is het wat moeite kost, omdat iedereen je inmiddels al als favoriet bestempelt. Een waarheid die evenzeer geldt voor de wielrenner, de atleet als de voetballer. Dus ook voor Sporting Club Anderlecht. Na de winst in '47 kwam... het verlies van '48, al stond hier enkel een hypersterk FC Mechelen in de weg. Mechelen met het trio Torke Lembrechts-Rik Coppens-Bertulens, waaraan geen houden was.

Maar dat belette niet dat paarswit erkenning bekwam. Voor het eerst stonden naorlogs drie spelers van Sporting in de nationale ploeg, toen op 14 maart '48 België-Nederland (1-1) werd gespeeld: Meert in doel, Erroelen die debuteerde achterin en Jef Mermans als centerfor.

Bij Anderlecht kwam inmiddels een oude bekende terug: Ernest Smith, de Ier die Brussel begrijpelijk voor de oorlog had verlaten. Smith hielp Anderlecht in twee jaar aan evenveel titels.

Eerst die van '48-'49, waarin paarswit alweer op de slotdag tegen Lyra moest winnen om eerste te blijven. De voorsprong op Berchem bedroeg voor de laatste aftrap immers maar één punt, en niemand kon voorzien dat de Antwerpenaren van Standard zouden verliezen. Hoe dan ook, An-

Arsène Vaillant (Saint-Hubert, 1922) debuteerde als centerfor bij White Star en in de nationale ploeg. Na zijn transfer naar Anderlecht werd hij verdediger. Vaillant haalde vijf Belgische titels en twaalf nationale selecties van 1944 tot '51. Nadien werd hij voetbalcommentator voor de RTB-televisie.

derlecht won, in Lier nog wel, en met 1-5. De ploeg die dag: *Meert, Valet en Vaillant, Erroelen, De Wageneer en Vernimmen, De Wael, Van Vaerenbergh, Mertens, Mermans en Sermom*.

Opmerkelijk was hier zeker de aanwezigheid van Arsène Vaillant, achteraf decennia lang RTB-televisiecommentator, die werd overgenomen van White Star waar hij al een internationale cap had gehaald, als voorspeler. Smith nochtans maakte van hem een vaste „back”, die nog diverse selecties voor de Rode Duivels bekam als verdediger. Met het omschakelen van voorspelers tot achterspelers in het moderne voetbal werd dus niets nieuws onder de zon gebracht.

Dan kwam '49-'50, nog eens kampioen! Met liefst vijf punten voor-

sprong op Berchem dit keer. Al na 28 speeldagen was de titel binnen. Dat gebeurde na een 2-5 zege op Olympic, die wel iets memorabels had. Olympic kwam immers 2-0 voor, vooraleer Jef Mermans uit zijn sloffen schoot. Jef knalde er vier tegen het net en legde nummer vijf voor de voet van De Wael. Die dag speelden: *Meert, Matthijs en Vaillant, Valet, Fossoul en Vernimmen, De Wael, Deglas, Mermans, Soetewey en Sermom*. Hier staken inmiddels al heel wat „aangekochte” namen tussen. Haalde Anderlecht op tijd hier en daar een speler weg, dan had het anderzijds problemen om zijn eigen Jef Mermans te behouden. De Jef kreeg gauw internationale bekendheid en werd geregeld met aanbiedingen uit Frankrijk, Spanje en Italië overstelpt. Maar hij bleef.

De vaste defensie rond de jaren '50: de backs Rik Matthijs en Arsène Vaillant met doelman Rie Meert.

Ernest Smith niet. Na zijn korte „return” naar Anderlecht, ging de „Master” op rust naar het eiland Wight. Hij werd opgevolgd door Bill Gormlie, die al vanaf 1947 trainer was van de Rode Duivels. Het zal dan ook niemand verbazen te vernemen dat internationaal Jef Mermans, die goed overweg kon met Gormlie, de Brit aanpreef bij Sporting. Gormlie was ex-keeper van de Blackburn Rovers en een man die het trainersvak kende. Tien jaar lang trouwens, tot in 1960 bleef hij bij Anderlecht, — een record!—, een periode waarin hij hielp zorgen voor vijf landstitels.

Drie op een rij

Vijf. Eerst een die meteen de derde van een trilogie was, nadien nog eens drie op een rij, en tenslotte eentje net voor het jaar van afscheid. Een opmerkelijk cijfer toch wel voor een man die in behoorlijke mate de evolutie van Sporting Anderlecht heeft helpen bepalen.

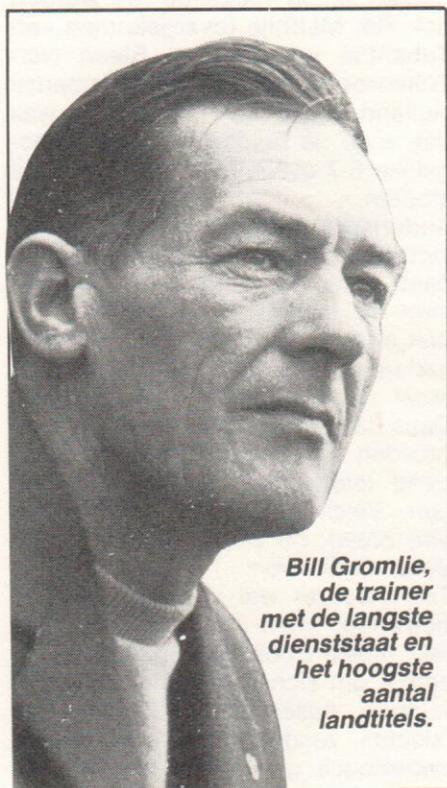
De titel van '50-'51, Gormlie's eerste, kwam er nochtans maar met héél miniem verschil. Anderlecht en alweer Berchem gingen de slotdag in met evenveel punten. In die tijd telde trouwens nog de overwinningen niet mee om desgevallend de kampioen aan te duiden, wel het laagste aantal nederlagen, waardoor paars-wit dat een dozijn draws had gespeeld er beter voor stond dan de vaste rivaal van die tijd, het toen nog sterke Berchem.

Berchem speelde de slotmatch van het boeiende kampioenschap tegen Racing Mechelen, dat ook nog uitzicht op de titel had. Maar... zo schreven de verslaggevers van toen: „Racing Mechelen had geen kans omdat

het... Rik De Saedeleer miste. Was Rik er maar geweest!”

Rik was geblesseerd en Berchem won met 1-0. Zodat Anderlecht moest winnen om de titel te pakken. Het werd een nijldige partij, met Beerschot op bezoek, en de alombekende Louis Baert als scheidsrechter.

Baert was er zelfs niet te best van dat hij al na 2 minuten een strafschoep moest fluiten voor Anderlecht, toen Devos met de handen op de bal viel. Jean Valet had er minder moeite mee: hij zette zijn team vanop de stip op voorsprong. Toch duurde het tot een kwartier voor het einde vooraleer

**Bill Gormlie,
de trainer
met de langste
dienststaat en
het hoogste
aantal
landtitels.**

de fans voluit konden gaan juichen. Beerschot kwam immers na de pauze langs zij, maar dan knalde Jef Mermans er een binnen en loste Geerts even later een nieuwe knal van de Bombardier, waardoor Jan Van Steen Anderlecht op rozen zette.

Nu kon de heerschappij niet meer stuk, wat best af te lezen viel uit de nationale selecties van die tijd. Voor België-Nederland op de Bosuil in november '50 stonden voor het eerst vier Anderlecht-spelers in de triomferende ploeg: Meert, Vaillant, Mermans en Sermon. Bij de return in maart van het volgende jaar in Amsterdam werd ook Jean Valet opgeroepen en in datzelfde '51 werden ook Rik Matthijs (overgekomen van Tubantia) en Jan Van Steen (van Willebroek) opgesteld. In de fameuze Holland-België in Rotterdam was dat, waar de Belgen met een onmogelijke 6-7 overwinning van het veld stapten.

Anderlecht had dus op de valreep zijn derde opeenvolgende titel gepakt, maar niet meer met hetzelfde elan als tevoren. — „Anderlecht is niet meer zo outstanding en is ongelukkig genoeg het Anderlecht niet meer van vroeger”, schreef Bob Deps daags voor de slotdag. Maar ze haalden toch weer de titel, met volgend team: *Meert, Matthijs en Vaillant, Valet, Folsoul en Vernimmen, Van Steen, De Corte, Mermans, Degelas en Sermon.*

Toch was er wat van aan, van die bewering, want de volgende twee jaar moest Sporting een stap terugzetten om zich nadien nog hoger te kunnen hijsen. In '52 werd het 'slechts' zesde, wat het in de hele naoorlogse geschiedenis maar één

keer meer zou nadoen. (In 1973 met name). In '53 eindigde het toch alweer tweede op slechts één puntje van FC Luik, dat de tijdelijke hege- monie had overgenomen.

Afscheid van Theo Verbeeck.

Inmiddels nam de club afscheid van een man die veertig jaar lang als voorzitter van nabij de opgang van zijn vereniging had gevolgd: Theo Verbeeck. Hij overleed op 2 augustus 1951.

Twee weken later besliste de gemeenteraad om een deel van de Neerpedestraat een nieuwe naam te geven: het stuk waarlangs het Anderlecht-stadion gelegen is werd de Theo Verbeecklaan genoemd.

Het volgende seizoen werd zelfs een prestigieus voetbaltornooi opgezet, de Beker der Drie Hoofdsteden „Theo Verbeeck”, waarin Anderlecht, het Londense Arsenal en Racing Club de Paris mekaar ontmoeten. Maar het wegdeemsteren van de Parijse club maakte een einde aan deze traditie.

In opvolging van Theo Verbeeck werd Albert Roosens (tot dan clubsecretaris) de nieuwe president van Royal Sporting Club. Hier stond Anderlecht trouwens op het keerpunt, de cruciale overstap van het amateurisme naar het semi-professionalisme.

Wat zich ook vertaalde in diverse initiatieven. Nadat in 1935 tribune I werd gebouwd, werden in 1953 de staanplaatsen aan de overkant van de hoofdtribune overdekt in een voor die tijd originele constructie uitsluitend van aluminium, met de pijlers achterin.

Albert Roossens, die als voorzitter de brug sloeg van amateurisme naar professionalisme.

Toen al trouwens, in datzelfde 1953, werd een zogeheten 'technische commissie' opgericht, waarin alle mogelijke gegevens omtrent spelers en training werden samengebracht. Bovendien werd ook gestart met de best uitgebouwde jeugdschool, die door een voetbalclub in dit land ooit werd ingesteld.

De groei van Anderlecht was niet meer af te remmen. Steeds in '53 werd voor het eerst gereisd buiten Europa: in het Noordafrikaanse Al-

giers werden oefenmatches gespeeld. Sporting, later niet toevallig „de wereldkampioen van de oefenwedstrijden” geheten, haalde ook op de Britse eilanden een gunstige reputatie door als eerste niet-Engelse club te gaan winnen op Highbury tegen het beroemde Arsenal: 2-3 werd het, met doelpunten van Mermans, Van Steen en Polyte Vanden Bosch.

Tweede drieluik.

Na enige deemstering was paarswit inmiddels weer klaar om een binnenslands recital in te zetten. Een nieuw drieluik van landstitels met name, al kwam de eerste — in mei '54 — slechts helemaal op de valreep tot stand.

Op de slotdag kon het immers nog alle kanten uit: FC Mechelen had 36 punten, Anderlecht 35, Gantoise en Luik 34. Nu wou het toeval dat deze top-vier onderling tegenover mekaar stond. Malinois moest naar Gent, Anderlecht ontving FC Luik.

Bij de rust was nog niets beslist: Gantoise leidde enerzijds met 2-0, terwijl paarswit net had gelijkgesteld. Die van Luik waren immers al vroeg op voorsprong gekomen, maar Jeng Vandenbossche maakte op slag van rusten nog gelijk. Terwijl Gent uitliep tot 4-1 duurde het in het Astridpark tot tien minuten voor tijd vooraleer Anderlecht aan zijn 2-1 winst kwam. Arsène Vaillant ontzette tot bij Degeles, die doorschoof naar Van Steen. Die trok de bal naar binnen, midden een kluwen van spelers waar De Corte raak trof.

De verslaggevers loofden na afloop de kampgeest van Anderlecht en stelden vast dat „zelfs Mermans nu

teruggetrokken acteerde". Deed hier het werkvoetbal al heel even zijn intrede?

Voor paarswit speelden die dag: *Rie Meert, Charles Devogelaere en Arsène Vaillant, René Vander Wilt, Wim Dekoster en François Degelas, Jan Van Steen, Polyte Vanden Bosch, Jef Mermans, Marcel Decorte en Jeng Vanden Bossche.*

De beide laatstgenoemden werden inmiddels voor het eerst Rode Duivel, waarmee ze Polyte volgden, die een jaar eerder al naar de nationale ploeg werd geroepen. Mermans en de beide Van den Bossches speelden trouwens mee op het wereldkampioenschap in Zwitserland, waar ze met een 4-4 tegen Engeland ophef maakten.

Jurion-Lippens-Hanon.

Exact een jaar later was het weer van dat. Maar nu zonder zoveel spanning: twee zondagen voor het einde van de competitie pakte Anderlecht zijn zesde titel binnen, na een 3-1 zege tegen Racing Mechelen. In de ploeg kwamen enkele nieuwe figuren voor, zoals Martin Lippens en Jef Jurion, die de komst van een nieuwe generatie aankondigden. De hele voorhoede bestond trouwens uit aangekochte spelers: Jurion van Ruisbroek, Polyte Van den Bosch van White nadat Anderlecht hem eerst had overgedaan, Mermans van Tubantia, Marcel De Corte van Racing Gent en Jeng Vanden Bossche van Boom.

Wat Deps deed schrijven (in 1955, let wel): „Bij Anderlecht is het geen kwestie van gebrek aan degelijke voetballers. Veel meer is het een soort van politiek die Anderlecht zich

omwille van zijn standing moet, maar ook kan veroorloven. Het is als het ware een machtige firma geworden.”

Dit Anderlecht was klaar voor de eerste Europese matches, een innovatie die meteen ontzettend aansloeg. Temeer het nu ook over een degelijke verlichting beschikte. Op 6 maart 1954 namelijk werd zij ingewijd ter gelegenheid van een beroemd gebleven match tegen Racing Buenos Aires, uitgerekend die wedstrijd die Anderlecht het predicaat „wereldkampioen der vriendenmatches” opleverde. Beweerd wordt trouwens dat Anderlecht in deze partij het beste halfuur voetbal vertoonde dat ooit in ons land werd gespeeld.

De Zuidamerikaanse voetbalgoochelaars traden aan zonder de geblesseerde vedette Mendez, maar dat was gauw vergeten. Al na vier minuten gaf Jef Mermans met een magistraal hieltje de bal door aan Marcel De Corte, die inschoot. Na veertien minuten stak Jef diep door naar de inlopende Polyte Vanden Bosch en 2-0. En op de twintigste minuut benutte De Corte een nieuwe pas van Mermans om de score naar een onmogelijke 3-0 op te drijven.

Paarswit won uiteindelijk voor 30.000 enthousiaste fans met 3-2 een nooit vergeten wedstrijd. Zeven maanden later ontving het - alweer onder kunstlicht - AC Milaan met het Zweedse trio Gren-Nordahl-Liedholm en het bleek dat de hele lichtinstallatie na die twee matches al vrijwel afbetaald was.

Anderlecht was evenwel ook in een ander vlak een voortrekker: zo werd al in 1955 het „Fonds voor de zekerheid van de spelers” opgericht, een

soort van reconversiefonds dat een deel van de vergoedingen (en die waren er inmiddels al behoorlijk) blokkeerde en pas uitbetaalde — met de nodige intresten — als de betrokkenen 35 werden. Dat had evenwel ook te maken met het feit dat voorzitter Roosens namiddagtraining wilde invoeren. Maar aangezien de voetbalbond het maandloon beperkte tot 42.000 F moest naar een andere methode worden uitgezien om die barrière te doorbreken.

Dat jaar trok de club zelfs naar... Belgisch Congo, waar het in Leopoldstad (nu Kinshasa), Stanleystad (nu Kisangani) en Elisabethstad (nu Lumumbashi) aantrad. Daar was het dat de technische behendigheid van

de plaatselijke voetballers opviel, wat even nadien een ware invasie van Congolees talent naar ons land veroorzaakte.

De Europabeker

Op 2 april 1955 was het dat in het Parijse Hotel Ambassador de Europabeker voor Landskampioenen werd gesticht. Een initiatief van de Franse sportkrant L'Equipe. Anderlecht behoorde uiteraard tot de zestien allereerste deelnemers en werd tegen de afgevaardigde van het toen nog hoog gequoteerde Hongaarse voetbal, geloot: landskampioen Vörös Lobogo. Die eerste wedstrijd had plaats in Hongarije en eindigde op een 6-3 winst voor de thuisploeg. René Vander Wilt maakte er het aller-

De eerste ploeg die onder kunstlicht speelde in het Astridpark. In 1954 was dat. Gehurkt: Jan Van Steen, Polyte Vandenbosch, Jef Mermans, Marcel De Corte en Jeng Vandenbossche. Staande: Wim De Koster, Jean Valet, François Degelas, Arsène Vaillant, Pierre Gettemans en Henri Meert.

eerste Europees doelpunt voor Anderlecht, gevolgd door twee van Polyte Vanden Bosch. De ploeg die daar aantrad was: *Felix Week*, die in de plaats van de legendarische Meert was gekomen, *Mathijs, Culot, Lippens, De Koster, Degelas, Jurion, Polyte Vanden Bosch, Mermans, Vander Wilt en Jeng Vanden Bosche*.

Paraat voor Europees voetbal was Anderlecht wel. Rijp evenwel nog niet. Eén jaar later werd het meteen uitgeloot tegen de Engelse kampioen Manchester United, en na de 0-2 thuisnederlaag liep het op Old Trafford het grootste verlies uit zijn Europese geschiedenis op: 10-0 werd het die 26e september 1956, tegen een

club die twee jaar later bij het vliegtuigongeval op de luchthaven van München acht spelers verloor tijdens de terugreis vanuit Belgrado.

Niets belette Anderlecht sant in eigen land te blijven. Op de voorlaatste speeldag van de competitie 55-56 had het zijn derde titel op rij gehaald, steeds onder Bill Gormlie.

Dat jaar maakte de ploeg bovendien een nieuwe onuitgegeven voetbalreis: nu ging het naar Rusland, met optredens in Leningrad en Moskou (telkens 0-0) en Kiev (2-1 verlies) en een terugreis via Roemenië.

Inmiddels ging de aflossing van het spelerspotentieel maar door: naast Jurion, Lippens, Culot en Hanon kwamen nu ook nog Richard Orlans

De eerste keer dat een Belgische ploeg op het idee kwam om met „basketsloffen” te spelen op bevroren veld. Anderlecht deed het in 1955 op La Gantoise. Gehurkt de voorspelers Van Steen, Vandenbosch, Mermans, De Corte en Vandenbossche. Staande Erroelen, Valet, Vaillant, Gettemans, Degelas en Meert.

van Gent en Jacky Stockman van Ronse.

Hanon, technisch onderlegd en begunstigd met een zwaar schot, en Jurion, een slimme organisator, vormden gauw een uitstekend duo op het middenveld. Zij oriënteerden trouwens het Anderlecht-voetbal van de jaren zestig: fraai, breed, stijlrijk. Einde 1957 werd Jurion de eerste paarswitte speler die de Gouden Schoen werd uitgereikt. Een referendum dat drie jaar eerder van start ging.

Stockman, die in mei '57 naar het Brusselse werd gelokt, moest de opvolger worden van Jef Mermans, voor wie het afscheid nabij was. „Zorro” zoals hij werd bijgenaamd, bezat een staalhard schot en bleef tot in '66 bij Anderlecht. Merkwaardig was zeker dat hij, na omzwervingen via Luik en Waregem in '71 nog eens op zijn 34 naar Sporting terugkwam.

Afscheid van Mermans

Op 15 augustus 1957 werd de afscheidsmatch van Jef Mermans gespeeld. Een Mermans, die Anderlecht haast vijftien jaar lang had geëindigd ondanks vele buitenlandse aanbiedingen. Hij geraakte als jongeman bekend toen hij voor zijn eerste club, Tubantia, ooit alle zes de goals maakte tegen Fléron. Toen was het — midden de tweede wereldoorlog — dat Anderlecht hem voor een recordbedrag ging weghalen voor de neus van Beerschot. Jef mocht nu — als blijk van dank voor bewezen diensten — gratis weg.

Merkwaardig is anders dat Mermans, die tijdens de oorlog furie maakte als goalgetter, niet werd geselecteerd voor de eerste naoorlogse partij. Dat kwam omdat hij samen met vele Antwerpse voetballers werd geschorst nadat hij (verplicht) tegen een Duitse legerploeg had gespeeld. Wat nadien werd wittigewassen, maar zijn aantal interlands bleef op 56, alles samen goed voor 28 doelpunten.

De „petite histoire” leert dat ooit vijfduizend fans naar de invallerswedstrijd van Anderlecht gingen kijken, omdat Jef daarin werd opgesteld na een blessure. En ook zijn nieuwe club, Olse Merksem, dat hij nog hielp promoveren naar tweede klasse, kreeg speciaal voor hem veel volk over de vloer.

Met een 5-0 zege tegen Den Haag en een hulde vanwege voorzitter Roosens, werd Jef die halfoogstsdag uitgeleide gedaan. Hij verliet Anderlecht, maar hield vijf landstitels in zijn herinnering.

Met een 5-0 zege tegen Den Haag en een hulde vanwege voorzitter Roosens, werd Jef die halfoogstsdag uitgeleide gedaan. Hij verliet Anderlecht, maar hield vijf landstitels in zijn herinnering.

Nieuwe generatie

Dat het verdwijnen van Mermans ook morele letsels liet, bleek uit het verloop van het daaropvolgende seizoen, toen Sporting slechts vijfde eindigde. Maar stilaan werden de jonge pionnen ingepast, en dat vroeg tijd.

In mei '59 werd de achtste titel in twaalf jaar gevierd: Anderlecht moest daarvoor wel op de slotdag winnen van Verviers, dat tot aan de rust de borden blank hield. Toen evenwel werd het 4-0 en kon het feest beginnen. Die dag speelden: *Week, Devogelaere en Culot, Hanon, De Koster en De Coninck, Jurion, Vander Wilt, Lippens, Vandenboer en Jeng Vanden Bossche.*

En dat de kern nog wel echt uit semi-

In 1956 won Anderlecht voor de tweede keer een derde opeenvolgende titel, de zevende in de paarswitte geschiedenis. Pierre Hanon en Wim De Koster droegen voor de gelegenheid kapitein en bombardier Jef Mermans op de schouders.

profs bestond, bewijst dit lijstje: Félix Week, elektricien, Charles De Vogelaere, winkelier, Jacques Culot, garagist, Pierre Hanon, bediende, Wim De Koster, bediende, Martin Lippens, bediende, René Vander Wilt, kleermaker, Marcel De Corte, bediende, Jef Jurion, vertegenwoordiger, Guido Schoefs en Jacques Stockman, militair, Frits Vanden Boer en Jeng Vanden Bossche, bediende. Verder in de kern waren ook: Cornelis, De Coninck, Degreef, Gettemans, Van Wilder en Dewael.

Inmiddels had Anderlecht zijn vijftigjarig bestaan gevierd met een denderende vriendenmatch tegen CF Barcelona (3-3) waarbij ook de nieuwe stadioningang en... de nieuwe clubmars werden gepresenteerd.

In dat jaar 1958 nam Constant Vanden Stock — ex-speler en toekomstig voorzitter van Anderlecht — de leiding van de nationale ploeg over van Geza Toldi. Voor de partij die de Belgen met 0-2 in Zwitserland gingen winnen stelde hij vier paarswitten tegelijk op: Vander Wilt, Jurion, Lippens en Stockman. Wat het begin van de „Anderlecht-invasie” bij de Rode Duivels was, twee jaar eerder aangekondigd met het kwartet Hermans-De Wael - H. Van den Bosch-Jurion.

Twee jaar later, tijdens de WK-voorronde in Zweden, waren het er al zes: ook Laurent Verbiest en de debuterende Paul Van Himst waren er inmiddels bijgekomen.

Belangwekkend voor de geschiedenis van Anderlecht was evenzeer het afscheid van Bill Gormlie als de intrede van Paul Van Himst.

Gormlie, een rasechte Brit, 's avonds een vrolijke entertainer die al eens

Jef Jurion (Ruisbroek, 1937) speelde 64 keer voor de nationale ploeg tussen 1955 en 1967 en scoorde daarbij 9 doelpunten. Hij was een bekwaam organisator op het middenveld en haalde met Anderlecht het recordaantal van maar liefst negen nationale titels in veertien seizoenen. Hij won ook één keer de beker van België. Jurion kreeg in '57 en '62 de Gouden Schoen. Na zijn carrière bleef hij in voetbalmiddens, ondermeer als makelaar.

zelf ging zingen, 's anderendaags weer de toegewijde trainer. Hij was jarenlang de oefenmeester van de nationale ploeg, die overigens de impuls gaf tot de stichting van de Heizelschool. Hij was ook tien jaar de man die Anderlecht doorheen een vernieuwende periode van de jaren vijftig mende. Toch wou Bill niet van

Martin Lippens (Anderlecht, 1934), haalde met 'zijn' Anderlecht vijf landstitels. Hij was een goed organisator op het middenveld of in de traditionele lijndefensie. Lippens werd tussen 1957 en '63, 33 keer internationaal en maakte daarbij drie doelpunten. Later werd hij de vaste hulptrainer van paarswit.

het 4-2-4 - systeem weten, dat zich steeds meer ging opdringen. Bill Gormlie werd achteraf veiligheidsagent in een Brussels hotel om tenslotte in de eenzaamheid zijn laatste levensdagen te slijten. Hij stierf op 10 juli 1976 en werd — naar eigen wens — begraven op het kerkhof van... Anderlecht.

Pierre Hanon (Anderlecht, 1936) was jarenlang een vaste waarde op het paarswitte middenveld. In die positie werd hij tussen 1958 en '69, 48 keer internationaal en scoorde drie doelpunten. Hij behaalde acht landstitels, waarna hij op het einde van zijn carrière overstapte naar Cercle Brugge.

De sterkste generatie

Op 17 december 1959 won Sporting Anderlecht, na een moeilijke periode in de Belgische competitie, met 1-5 in Beringen. Die dag debuteerde de amper 16-jarige Paul Van Himst midden in een grote ploeg in wording. Jurion, Hanon, Lippens, Cornelis en Stockman waren er al. Trappeniers en Heylens meldden zich aan. Puis en Verbiest zouden weldra worden aangekocht.

Van Himst scoorde al bij de eerstvolgende thuismatch, tegen La Gantoise. Een talentknaap was opgedoken, zoveel was zeker. In oktober '60, toen hij pas zeventien jaar en zeventien dagen was, werd hij voor het eerst als internationaal opgesteld.

Het grote Anderlecht was duidelijk op komst. Dat werd in het seizoen '61-'62, midden een sterke Standardperiode, geïllustreerd: Sporting werd kampioen met maar liefst negen punten voorsprong en liet een tot hertoe nog altijd rechttop gebleven record noteren. Het was al na 24 van de 30 speeldagen kampioen. Pierre Sinibaldi, de Corsicaanse trainer, die werd ingehaald na de interim van Noulle Deraeymaecker, liet er geen grapjes rond bestaan. Hij zegde zelfs een oefenmatch met Racing Club de Paris af om in alle stilte naar de bewuste match te kunnen toelevan. Een wedstrijd tegen Daring was het, waarin een 2-0 zege goed was voor

de titel. En hier, zoals het later een traditie werd, had het paarswitte bestuur géén bloemen of champagne voorzien.

Voor Anderlecht speelden die dag: *Jean Trappeniers, Georges Heylens en Jean Cornelis, Pierre Hanon, Lau-*

Pierre Sinibaldi was gedurende twee periodes trainer bij Sporting: hij bracht een nieuwe stijl aan.

rent Verbiest en Martin Lippens, Jean-Pierre Janssens, Jef Jurion, Jacky Stockman, Paul Van Himst en Wilfried Puis.

Real Madrid

Die titel was het die Anderlecht voor de vierde keer de kans bood deel te nemen aan de Europabeker voor Landskampioenen, een toernooi waarin het uit de zes voorgaande partijen nog niet één overwinning had kunnen halen. Maar de tegenstander mocht er wezen: Real Madrid, de Europese nummer één, die tot dan toe enkel maar door CF Barcelona even een halt kon worden toegeroepen.

De ontmoeting maakte geschiedenis. In het Bernabeustadion speelde

paarswit dankzij doelpunten van Paul Van Himst, Jean-Pierre Janssens die kwam van Union en Wilfried Puis (net als Verbiest van Oostende) 3-3 gelijk. In de thuismatch bleef het maar standhouden. Ruim 64.000 (u leest goed: 64.000) toeschouwers vulden de Heizel om Sporting naar een ongekennde hoogte te schreeuwen. Het lukte. Vier minuten voor tijd scoorde Jef Jurion (de Di Stefano van Anderlecht genoemd) het doelpunt dat al een hele tijd in de lucht hing. Jef drukte af met de rechter, zijn schot werd gestopt door een verdediger, en hernam dan scorend met de linker. De Heizel barstte los in één complete opwelling van mateloze vreugde, die ontzettend contrasteerde met de trieste beelden die

In 1962 schakelde Anderlecht verrassend Real Madrid uit in de Beker voor Landskampioenen. Gehurkt: Jean-Pierre Janssens, Jef Jurion, Jacky Stockman, Paul Van Himst en Richard Orlans die Wilfried Puis verving. Staande: Martin Lippens, Georges Heylens, Laurent Verbiest, Jean Cornelis, doelman Fazekas en Pierre Hanon.

daar op dat eigenste toneel zoveel jaren later werden vertoond, vóór de bekerfinale tussen Liverpool en Juventus.

Het historische moment speelde zich af op 26 september 1962, met Fazekas als de nieuwe doelman nummer één bij Sporting en met een Real Madrid in volgende, nu nog altijd zo bekende opstelling: Vicente, Casado en Miera, Zocco, Santamaria en Pachin, Amancio, Muller, di Stefano, Puskas en Gento.

Aan zijn doelpunt — en twee andere roemrijke goals in de volgende ronde in Sofia — hield Jef Jurion zelfs geruime tijd de titel van „Mister Europe” over.

Hier was het dat Anderlecht zichzelf overtrof en opklim naar de Europese

elite, waar het nochtans pas anderhalf decennium later helemaal zijn plaats zou opeisen.

De euforie om de winst tegen Real en de daaropvolgende eliminatie van CDNA Sofia was zo groot dat recordcijfers werden genoteerd in de Heizel voor de match tegen Dundee United. Een wedstrijd die een complete flop werd, aangezien de Schotten via enkele rake counters de hardwerkende thuisploeg op een kwalijk 1-4 verlies zetten. 64.703 betalende toeschouwers waren er die avond.

Even nog greep Anderlecht toen, onbekwaam om op twee fronten te strijden, naast de landstitel, maar eenmaal ook dat euvel was weggewerkt bleek het oppermachtig door de nationale competitie heen te

Uit Anderlecht—CDNA Sofia in november '62 midden de periode van Europese euforie, met Stockman, Hanon en Lippens in actie.

Jacky Stockman (Ronse, 1938) werd door Anderlecht vroegtijdig weggehaald bij Ronse. Hij won vijf landstitels en één nationale beker. Na zijn overgang naar Luik en Waregem kwam hij nog even naar het Astridpark terug. Stockman, een voor-speler met een staalhard schot, werd tussen 1958 en '67, 32 keer internationaal en maakte daarbij 13 goals.

gaan: kampioen van '64 tot '68 zonder onderbreking, een ander absoluut record in de Belgische voetbalgeschiedenis. Drie daarvan steeds onder het gezag van Sinibaldi, de vierde onder Andras Beres en de vijfde met Nolle Deraeymaecker aan het roer.

Tussen zoveel eer en roem vond het paarswitte huishouden nog de tijd om „jubileumwedstrijden” te versieren voor zijn vaste waarden Lippens, Jurion, Hanon, twee keer Van Himst, Trappeniers, Cornelis en Heylens en keek het bewonderend naar de nationale ploeg die stilaan „De Rode Duivels van Anderlecht” werd.

Voor België-Joegoslavië in '63 waren enkel nog de onvervangbare Jean Nicolay van Standard (in het doel) en de latere Anderlechtspeler Paul Vandenberg van Union, niet van de paarswitte stal. Wat daarom niet altijd een garantie voor succes bleek te zijn voor keuzeheer Constant Vandenberg.

Anderlechtse Duivels

Op 30 september 1964 deed zich in de Bosuil het unicum voor — voor slechts achtduizend toeschouwers, nota bene — dat België er Nederland partij gaf met in de tweede helft een compleet Anderlecht-elftal. Aan de aftrap stond: doelman *Guy Delhasse*, die Nicolay verving, (Delhasse speelde bij FC Luik), met voor hem in het veld: *Heylens, Verbiest, Plaskie, Cornelis, Hanon, Jurion, Stockman*, de debuterende *Devrindt, Van Himst en Puis*. Na de rust moest de in het aangezicht geblesseerde Delhasse in de kleedkamers blijven en nam Anderlecht-doelman *Jean Trappeniers* zijn plaats in, zodat het paarswitte

gezelschap compleet was. Ooit, in 1949, speelden tien spelers van Torino voor Italië, maar elf, dat bleek een nieuw, achteraf nooit meer geëvenaard record.

De krantenschrijvers van toen meldten — her en der met enig cynisme — dat enkel trainer Sinnibaldi ontbrak, aangezien zelfs de Anderlecht-verzorger deel uitmaakte van de groep.

Deze derby had anders nog meer unieke gegevens: het was de eerste Derby der Lage Landen die onder kunstlicht werd gespeeld en de eerste ook die rechtstreeks op televisie kwam. Vandaar het feit trouwens dat slechts zoveel kijkers in het stadion waren.

Eerst zou de wedstrijd op zondag 3 oktober worden gespeeld, maar aangezien Anderlecht de woensdag nadien in Bologna moest uitkomen voor de Europabeker, liet het weten dat het geen spelers wou afstaan aan de nationale ploeg. Daarom werd de interland naar de voorafgaande woensdag vervroegd. „Een goeie training voor Anderlecht in het vooruitzicht van de trip naar Bologna. Op kosten van de voetbalbond”, schreef een krant er via een doelpunt op de valreep van... Jef Jurion.

Dat duel met Bologna werd anders ook een leuk verhaal. Anderlecht won de heenmatch in de Heizel met 1-0 via een doelpunt van Van Himst en voor alweer 64.000 toeschouwers en stond bij de return (de week na België-Nederland) tot één minuut voor het einde 2-0 achter. Toen scoorde Jacky Stockman. Aangezien in die tijd het reglement nog niet bestond dat de doelpunten op verplaatsing dubbel tellen, en ook ver-

lengingen en penalty's na de terugmatch nog niet in voege waren moest hier een derde beurt op neutraal veld worden betwist. Een memorabele partij werd het, in Barcelona, eindigend op 0-0 en... met de opgooi als beslissend element. Het

Johan Devrindt (Lommel, 1945) kwam van Overpelt bij Anderlecht, waar hij vier landstitels haalde. Via PSV Eindhoven ging hij later naar Club Brugge, waar hij nog eens kampioen werd, naar Lokeren en naar Winterslag. Devrindt werd 23 keer aanvaller in de nationale ploeg en maakte 15 doelpunten.

eerste muntstuk bleef rechtop staan in het gras. Het tweede gaf de doorslag: Anderlecht mocht doorgaan. Maar dan slechts tot in de volgende ronde, waar het op een ongenaakbaar Liverpool stuitte.

Barberan

Misschien kwamen de Belgische titels er eigenlijk wel té gemakkelijk, zodat Sporting kracht miste om Europees tot het uiterste te gaan. Telkens haalde het daarin veelal maar de tweede ronde.

Soms waren daar wel leuke of minder vrolijke anecdotes aan verbonden. Remember het verhaal van Derry City in '65. De Noordieren hadden nog geen Europese kost geproefd en hun terrein werd niet eens goedgekeurd voor zo'n partij. Geen nood, dachten die jongens, dan spelen we enkel maar in België. Zo sloten Derry en Anderlecht een akkoord dat de uitslag van de partij die in Brussel plaatshad dubbel zou tellen. Uitslag: 9-0 voor Anderlecht. - Maar dat namen de Europese dirigenten niet. Ze gaven de club uit - Londonderry een behoorlijke blaam en het „meespelende" Anderlecht een fikse boete.

En de story van Barberan dan. De Fransman, die nu nog altijd haarkapper is nabij de Côte d'Azur, was scheidsrechter met dienst op 9 maart '66 voor de return Real Madrid-Anderlecht, nadat de Belgen met 1-0 hadden gewonnen op eigen veld. In een kolkend stadion stonden daar *Trappeniers, Heylens, Kialunda, Plaskie en Cornelis, Hanon en Jurion, Stockman, Mulder, Van Himst en Puis* inmiddels in een 4-2-4-opstelling op de mat. (Jan Mulder, de

sterke Nederlander met het felle schot, was inderdaad met succes ingehaald).

Jean Cornelis ging er voortijdig uit na een natrap op Grosso en het publiek werd helemaal gek toen Gento via een penalty de stand op 3-

Georges Heylens (Etterbeek, 1941) haalde van 1961 tot '73, 67 selecties voor de nationale ploeg. Hij was een karaktersterke achterspeler, die met Anderlecht zeven nationale titels en twee Belgische bekens won. Na zijn carrière bij Sporting werd hij o.m. trainer van Union, Kortrijk, Seraing en het Noordfranse Rijsel.

Jean Cornelis (Lot, 1941) haalde met Anderlecht zes nationale titels als verdediger, hoewel hij zijn carrière voorin startte. Tussen 1962 en '68 werd hij 19 keer internationaal en scoorde één keer, op Wembley. Hij verliet nadien paarswit voor Beveren, Crossing en La Louvière.

0 en acht minuten vóór tijd op 4-0 bracht. Toen nog kwamen de paarswitten tot 4-2 terug langs Jurion en Puis, maar dat was net onvoldoende. Wat zich evenwel die avond had afgespeeld, was niet mooi voor de arbitrage: eerst keurde Barberan een vroege goal van Mulder af, dan liet hij de Spanjaarden

een doelpunt maken na een voorafgaande fout, gaf tussendoor een strafschop cadeau en liet nummer vier scoren vanuit een duidelijke buitenspelpositie. De referee in kwestie kreeg geen Europese opdrachten meer en werd achteraf nog wel tien jaar lang bij name gescandeerd op elk Belgisch speelveld waar een scheidsrechter het had verkorven.

In datzelfde 1966 zorgde Anderlecht ook voor een eigen record door met 1-10 te gaan winnen bij Valkeakosken, goed voor vijf Europese goals van Van Himst en drie van Devrindt. Toen was het dat Jean Bauwens na 33 jaar de toegewijde verzorger te zijn geweest van de club, de job doorgaf aan Fernand Beeckman, die er op vandaag al meer dan twintig dienstjaren heeft opzitten. Bauwens werd door „zijn” spelers ten grave gedragen in 1970.

Vijf op rij

In de Belgische competitie rolden de titels inmiddels zo in de mand. Paarswit kocht wat het aan talent nodig had, verzorgde niettemin een eigen jeugdbeleid zodat al in '64 een internaat voor jonge spelers werd georganiseerd en bouwde nog zijn accommodatie uit: in '65 werd tribune II geplaatst.

De eerste van het titelkwintet kwam er drie speeldagen voor het einde in 1964. De tweede, in '65, leverde liefst 87 doelpunten op. Op de slotdag tegen Tilleur (dat nochtans vierde stond) werd het zelfs nog 8-1 met weer eens vijf treffers van Paul Van Himst. Verrassende namen doken

Paul Van Himst (Sint-Pieters-Leeuw, 1943), recordhouder van het aantal nationale selecties (81), verspreid over vijftien seizoenen (van 1960 tot '74) is de enige voetballer die als individuele persoon de Nationale Trofee van Sportverdienste bewak. Hij werd vier keer de Gouden Schoen uitgereikt, in 1960, '61, '65 en nog een laatste keer in 1974.

Met paarswit werd hij acht keer kampioen van België en won vier nationale Bekers. Drie keer werd hij topscorer in de competitie, waarin hij in zijn hele loopbaan liefst 235 goals scoorde.

Van Himst debuteerde als 16-jarige bij Anderlecht in de wedstrijd op Beringen, op 17 december 1959 en maakte twee weken later bij zijn eerste thuismatch ook zijn eerste doelpunt.

Rond deze technisch biezonder vaardige speler, met een fel schot en een merkwaardige traptetechniek, werd Anderlechts grote ploeg uit de jaren zestig opgebouwd, die de basis legde voor de nog grotere Europese successen meteen na het afscheid van Van Himst aan het Astridpark. (Hij speelde nadien nog bij RWDM en Aalst).

Van Himst werd al op zijn 17e geselecteerd voor de nationale ploeg in Stockholm '60 en sloot zijn internationale carrière af in Leipzig, in december '74, toen hij tijdens de wedstrijd moest vervangen worden omwille van een slepende knieblesure. Hij scoorde in al die tijd 31 doelpunten, wat op zijn beurt een record is. Van Himst kreeg naast Pélé en vele andere voetbalgrootheden een plaats in de cast van de film „Escape to Victory” en in de wereldploeg die o.m. in 1964 werd samengebracht.

Tijdens het seizoen 1982-83 volgde hij Tomislav Ivic op als trainer van zijn eigen Anderlecht, nadat hij eerder al de provinciale knapen en de Uefa-juniores had geleid. Als trainer won hij een Europese beker (de Uefacup '83 tegen Benfica) wat hij als speler niet had bereikt: toen verloor hij de allereerste finale die Anderlecht haalde.

(Tegen Arsenal in 1970). Een jaar later, in de zomer van 1984, verloor paarswit onder zijn beleid de nieuwe Uefa-titel slechts vanop de stip tegen Tottenham. In 1985 leidde hij zijn ploeg wel naar de landstitel, maar halfweg de competitie '85-'86 werd hij vervangen door Arie Haan.

toen geregeld tussen de vaste waarden op: Schena, Oger, Konter, Konkwé, Cayuela. Hier, in '65, haalde Anderlecht liefst 51 punten op 60, wat een record betekent in een competitie met zestien clubs. Een ander record dat nog standhoudt is dat die titel met de grootste voorsprong op de tweede werd behaald van alle naoorlogse competities: Standard volgde op liefst 12 punten, wat één puntje meer betekent dan in '81 en '85.

In '66 hing er alweer een record aan vast: dat van het hoogste aantal gescoorde doelpunten in een competitie met zestien clubs, opgedreven tot 88 stuks, of vrijwel

drie per wedstrijd. Dat had dan wel te maken met een ander recordresultaat: de 12-0 winst tegen Cercle Brugge, die in dat seizoen werd gerealiseerd.

Leuk om lezen was wel het verslag dat in Het Volk van 4 april 1966 werd gepubliceerd. Het gaf relaas van de decisieve match tussen de toenmalige leider en achtervolger op het veld van Beerschot, waar Anderlecht 1-1 gelijkspelde en meteen de titel op zak had. - „De draw lijkt ons gerechtvaardigd en beloont beide teams die uit dit voetbalnummer als de twee beste van ons land te voorschijn kwamen”, stond er. Het leuke bestond vooral

Een vast trio medio zestig: de trainers Sinibaldi en Deraymaeker met verzorger Jean Bauwens.

hierin dat de man die het verslag schreef een kwarteeuw vroeger tussen beide clubs had moeten kiezen. Hij koos toen voor Anderlecht, want hij heette...Jef Mermans.

Omdat er elk jaar een record aan de titel bleek vast te hangen, verzamelde Sporting er ook eentje in '67. Het kreeg namelijk in de hele competitie maar 12 goals tegen, wat ongelooflijk weinig is, en — tweede toppunt — het haalde een goalaverage van 5,25. Toch moest Anderlecht op de slotmatch van het degraderend Tilleur winnen — inmiddels met Onclin en Bergholz (van Feyenoord) in een ploeg naast de vele gevestigde waarden — om het opkomend Club Brugge achter zich te houden. Inmiddels had Bandi Beres Sinibaldi opgevolgd, en was een zekere Michel Verschueren de veldtrainer.

In 1968 werd de vijfde titel op rij behaald, op zichzelf een nooit geëvenaard huzarenstuk, meteen de veertiende triomf van Sporting. En weer moest het op de slotmatch

Paul Vandenberg (Sint-Gillis, 1936) speelde 38 keer voor de nationale ploeg, vooral als lid van Union, nadien van Standard. Dan pas kwam hij bij Anderlecht; ten slotte nog bij Crossing. Deze stijlrijke voetballer werd pas op zijn 31e naar paarswit getransfereerd, maar maakte nog de laatste van de serie van vijf opeenvolgende landstitels mee.

Jean Trappeniers (Vilvoorde, 1942) haalde als keeper zes landstitels en één Belgische beker met Anderlecht. Hij werd van 1964 tot '70, 12 keer geselecteerd voor de nationale ploeg. Trappeniers speelde nadien nog voor Union, Antwerp en Aalst.

(tegen Beveren) winnen om Club Brugge — nu nog maar met één puntje verschil — voor te blijven. Die dag speelden: *Trappeniers, Heylens, Kialunda, Plaskie en Volders, Martens en Jurion, Devrindt, Mulder, Van Himst en Teugels*. Arnold Der-aeymaecker was ook nu weer de gelegenheidstrainer geworden tot Norberto Höfflung even het roer in handen nam. De ploeg miste duidelijk evenwicht en continuïteit. Een tijdperk was daarmee ongeweten voorbij. De moeilijke aflossing was begonnen.

Jean Plaskie (Haren, 1941) werd met Anderlecht zes keer Belgisch kampioen en won één Beker. Plaskie was een sterke centrale verdediger en bekwaam in die functie 33 selecties voor de nationale ploeg.

Wilfried Puis (Oostende, 1943-'81) was jarenlang Anderlechts talentrijke linksbuiten. Hij werd aangekocht bij VG Oostende, en speelde achteraf nog bij Club Brugge, Lokeren en AS Oostende. Puis haalde tussen 1962 en '75, 49 selecties voor de nationale ploeg, waarvoor hij 8 keer scoorde.

Hij won met Anderlecht zes landstitels en een nationale beker en kreeg in 1964 de Gouden Schoen. Hij overleed op 38-jarige leeftijd na een pijnlijke ziekte.

Laurent Verbiest

Midden zoveel lauweren was nochtans één ontzettend tragisch moment door de rangen van het hechte vriendenteam heengegaan. Het gebeurde op 2 februari 1966. Die avond was er Manchester United-Benfica op televisie. Laurent Verbiest reed samen met zijn vrouw, met wie hij nog geen jaar was getrouwd, met de wagen huistoe. De meest stijlrijke „stopper” van Anderlecht en de nationale ploeg kwam van de training en was al in Oostende, vrijwel thuis, toen hij een zwaar auto-ongeval voorhad. Verbiest bleef dood achter het stuur. Geheel voetbalminnend België rouwde. Anderlecht verloor één van zijn grootste talenten. Hij was er pas 26.

Een half jaar eerder, op 26 mei '65, had Laurent Verbiest de allereerste „dubbel” van Anderlecht kunnen meemaken. Titel en beker in hetzelfde seizoen. Maar een blessure hield hem net als Jean Cornelis langs de kânt voor de bekerfinale.

Die Beker van België begon pas naam te maken. Vóór de tweede wereldoorlog werd hij slechts vier keer betwist, nadien drie keer in de jaren vijftig en dan vanaf 1964. In '65 al bereikte Anderlecht de finale, samen met Standard. Er waren 30.000 toeschouwers op de Heizel voor de eerste finale met aanzien, die bovendien nogal wat spektakel en doelpunten afleverde. Eerst scoorde Van Himst op pass van Stockman, maar Roger Claessen bracht de Luikenaars langs zij. Dan trapt Wilfried Puis met zijn onvolprezen linker een vrijschop buiten het bereik van Nicolay, doch weer was er

Laurent Verbiest (Oostende, 1940-'66) werd door Anderlecht bij AS Oostende weggekocht en werd spoedig een vaste waarde in de nationale ploeg als technisch sterke centrale verdediger. Met Anderlecht haalde hij vier nationale titels. Voor de Rode Duivels werd hij tussen 1960 en '65, 23 keer geselecteerd. Verbiest overleed bij een auto-ongeval op 26-jarige leeftijd.

Claessen om gelijk te maken. Zodat het tenslotte pas in de verlengingen was dat Paul Van Himst paarswit op een definitieve 3-2 winst kon trappen.

De eerste bekerwinnaars van Anderlecht: *Trappeniers, Heylens, Konter, Plaskie en Cayuela, Hanon en Jurion, Konkwé, Stockman, Van Himst en Puis.*

Grote dagen waren dat in de geschiedenis van Anderlecht, die in de gloriejke jaren van het voetbal — die gouden jaren zestig toch ! — uitgroeide tot de absolute heerser in het land en een vaste waarde op het Europees toneel. Zeg maar: klaar voor het profvoetbal.

De eerste beker van België die voor Anderlecht is: Stockman en Jurion genieten ervan.

Europese erkenning

Van alle Belgische clubs bezit Anderlecht veruit het record van het hoogste aantal gespeelde Europese wedstrijden en finales. Naast Anderlecht zijn het trouwens nog maar Club Brugge (twee keer) en Standard (een keer) die tot de eindstrijd doordrongen.

Brugge zowel als Standard verloren toen evenwel hun duels, daar waar Anderlecht net zo vaak won als het verloor.

In 1970 al speelde paarswit zijn eerste cupfinal, om de Jaarbeursstedenbeker was dat. In 1976 zijn tweede, in de Heizel nog wel, en won die ook. Later volgden er finales met vaste regelmaat: verliezer van Hamburg in '77, winnaar van Austria Wien in '78, andermaal winnaar in '83 na het dubbele duel met Benfica en dramatisch verliezer vanop de stip tegen Tottenham in '84.

Om zover te komen groeide Anderlecht, trok steeds meer internationale klassespelers aan, bouwde een full-professional team uit met bijhorende accommodatie, verzorging en opvang, met een professionele clubleiding ook, die vooral in die richting werd uitgebouwd eenmaal Constant Vanden Stock in 1971 als vierde voorzitter van Anderlecht (na Roos, Verbeeck en Roosens) aantrad.

Vanden Stock was een ex-speler die

in '54 daadwerkelijk weer in het voetbalmilieu was teruggekomen toen hij voorzitter werd van La Forestoise. Nadien werd hij opgenomen in het selectiecomité van de Belgische Voetbalbond en vanaf 1958 zelfs bondsmanager, tot hij in '68 de toenmalige veldtrainer Raymond Goethals ook de functie van keuzeheer meegaf.

Pas in 1969 werd Vanden Stock lid van de raad van beheer bij Anderlecht, nadat hij zelfs even voor Club Brugge had gewerkt. Twee jaar later werd hij tot voorzitter benoemd, op een moment dat de club trouwens behoorlijk in de financiële problemen zat.

In het sportieve vlak beleefde Anderlecht inmiddels ups en downs: de dubbele bekerfinale met Arsenal in mei 1970 was een hoogtepunt, de opeenvolgende nederlagen in de strijd om de landstitel daarentegen waren mispunten. Vooral omdat de supportersgilde na vijf opeenvolgende kampioentitels wel even verwend was. Nochtans, de hegemonie van het grote Standard was tijdelijk onaantastbaar. Onder René Hauss wonnen de Luikenaars drie keer op rij, met het sterkste team uit hun geschiedenis: Piot, Dewalque, Thissen, Semmeling, Depireux, Van Moer, Takac, enzomeer.

Constant Vanden Stock: voorzitter en zakenman.

Opmerkelijk was nochtans dat het teruggefallen Anderlecht niet eens tweede werd; 4e pas in '69 achter Standard, Charleroi en Lierse, 4e ook in '70 achter Standard, Club Brugge en La Gantoise, 3e in '71 achter Standard en Club Brugge. Waarmee het nationale top trio Anderlecht-Brugge-Standard helemaal vorm kreeg.

Wat er inmiddels met paarswit verkeerd liep? Gebrek aan inzet, werd beweerd. Verouderde spelopvatting, zei een andere „kenner”. Misschien gewoon een mindere periode, waarin de nieuwe schakels niet altijd vlot werden ingepast. In '68 kwam Fons Peeters

over van Olympic, Herbet vanuit Frankrijk en Tom Nordahl vanuit Zweden, later Barth, Ejderstedt, terwijl uit de eigen jeugd talenten als Van Binst en Velkeneers langzaam moesten worden ingepast.

Om er wat aan te doen, werd zelfs Pierre Sinibaldi teruggeroepen, maar dat gaf alleen maar aanleiding tot nieuwe discussies tussen bestuur en trainer over het spelsysteem en de resultaten die ermee konden worden behaald.

Dat bestuur werd inmiddels ingrijpend gewijzigd: ex-voorzitter Albert Roosens werd „directeur” tot hij in '73 José Crahay opvolgde als secretaris-generaal van de voetbalbond. Vanden Stock werd de nieuwe president, terwijl Eugène Steppé, die sinds 1935 trouwe secretaris van de club was, zijn functie neerlegde.

Zes Anderlechtspelers namen in 1970 deel aan de veelbesproken trip naar Mexico, waar de Belgen voor het eerst sinds 1954 weer mochten aantreden in de eindronde om de wereldbeker. Het werd allerm minst een succes: België won wel vlot van El Salvador, maar verloor na een aangevochten penalty van Mexico en achteraf met zware cijfers van Rusland. Vier paarswitten stonden er op het veld: Heylens, Devrindt, Van Himst en Puis, terwijl Maurice Martens en Jean Trappeniers, die de reis meemaakten, alleen maar moesten toezien.

Eerste Europese finale

Geen wereldiaal succes dus. Wel Europese eer, toen Sporting op 22 april 1970 als eerste Belgische club een Europese finale speelde. De heenmatch was dat, aangezien in de

Beker der Jaarbeurssteden (die de Uefacup voorafging) telkens een dubbele eindbeurt werd voorzien. En Anderlecht speelde die avond ook een uitstekende wedstrijd tegen het hooggequoteerde Arsenal, dat jaren tevoren met regelmaat een vriendschappelijke tegenstander was geweest. Halfweg de eerste helft zette Johan Devrindt op pass van de onverbeterlijke Jan Mulder paarswit op voorsprong. Korte tijd later werd die winst verdubbeld toen Puis op zijn eigen briljante manier voortrok en Devrindt Mulder bediende, die in de vlucht afmaakte. Een kwartier voor tijd leek niets nog stuk te kunnen: Mulder vond een aflossingspunt bij Devrindt en duwde nummer drie binnen.

Hier was het dat Sporting bewees nog niet echt professioneel rijp te zijn: acht minuten voor tijd liet het de ingekomen Kennedy al te gemakkelijk voorzetten naar Armstrong, die met een Britse kopbal de eindstand tot 3-1 terugbracht.

Nog was natuurlijk niets verloren voor de return in de blubber van Highbury, waar het paarswitte legioen eerst al klaagde van het afschuwelijke eten dat werd voorgezet, nadien van de onmogelijke staat van het veld. Ruim zestigduizend Britse fans zagen hoe Kelly er vroegtijdig 1-0 van maakte, maar evenzeer hoe doelman Wilson ook niet werkeloos moest toezien. Maar dan gebeurde het... 72e minuut: doelpunt van Radford en zestig seconden later een flater van Martens en 3-0 via Sammels. De eerste beker moest nog even worden uitgesteld: tot in 1976 met name.

Voor Anderlecht speelden *Trappe-*

niers, Heylens, Velkeneers, Kialunda, Nordahl, Desanghere, Puis, Devrindt, Van Himst en Mulder de beide matches. *Cornelis, Peeters en Martens* deelden de elfde plaats. Pierre Sinibaldi, hij die vooral voor de techniek opteerde werd achteraf doelbewust vervangen door een trainer die van het nieuwe voetbal hield, gebaseerd op fysieke inzet en organisatie: George Kessler.

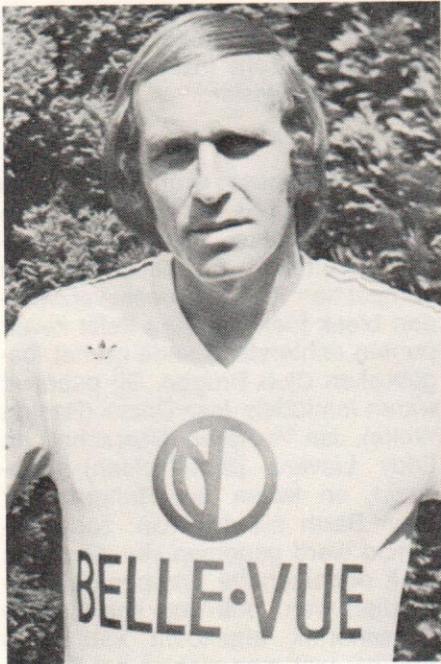
De remonte

Zoveel Europese avonturen deden Anderlecht nooit van zijn doel afwijken: de landstitel, die al enkele seizoenen uitbleef. En die halfweg de competitie '71-'72 alweer verzwonden bleek toen Sporting liefst zeven punten achterstand telde op het losgebroken Club Brugge. Bij paarswit waren inmiddels Jean Dockx (Racing White), Jan Verheyen (Beerschot) en Eddy Lievens (Sint-Truiden) ingehaald, en kwam Jan Ruiter naast Leen Barth als doelman, zodat afscheid werd genomen van een al te vaak onderschatte Trappeniers. Bovendien werd ook nog ene Robbie Rensenbrink afgekocht van Club Brugge, wat men zich in het Astridpark nooit heeft beklagd.

Georg Kessler was weggehaald bij Sparta Rotterdam om met zijn bekende stalen discipline orde in het huishouden te brengen. Van Kessler zou Van Himst achteraf trouwens vertellen dat hij zoveel gestrengheid slechts matig waardeerde.

Maar het bracht wel de titel op. Op 7 mei '72 was het: Club Brugge geraakte maar niet meer vooruit, en Anderlecht blies zijn hete adem in de nek. Paarswit won zijn slotmatch van Sint-Truiden met 5-1 en moest toen

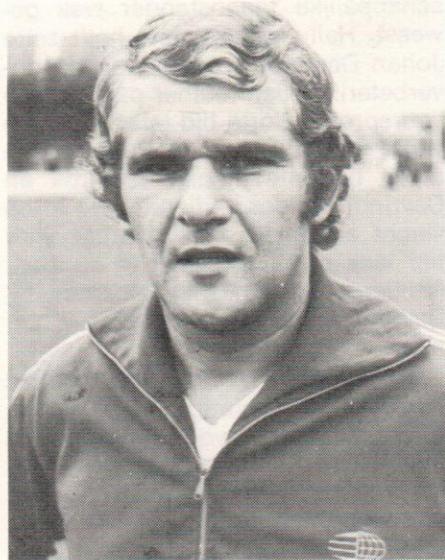
enkel nog via de transistors vernemen hoe het bij de burens van het nieuwe RWDM zou lopen. Daar bleef Brugge steken op een 1-1 gelijkspel en moest meteen nog even wachten

Jean Dockx (Sint-Katharina-Waver, 1941) kwam pas op zijn 30^e van Racing White bij Anderlecht, nadat hij bij FC Mechelen had gedebuteerd. Hij won er nog vier keer de Beker van België, twee landstitels en de eerste paarswitte Beker voor Bekerwinnaars. Dockx werd 35 keer internationaal en maakte daarbij drie goals.

op een eerste naoorlogse titel. Voor Sporting was het inmiddels al de vijftiende.

En daar moet je dan ook nog de tweede beker aan toevoegen. Want

Jan Verheyen (Wortel, 1944) speelde tot in 1971 bij Beerschot en stapte dan over naar Anderlecht, waarmee hij twee Belgische Bekers won, nadat hij er met zijn vorige ploeg al een had gehaald. Hij won ook twee landstitels met paarswit. Verheyen werd tussen 1965 en '76, 33 keer internationaal, het laatst toen hij al uitkwam voor tweedeklasser Union. Hij was een talentrijke middenveldspeler.

dit werd tegelijk de tweede dubbele slag van paarswit, net zoals in '65. Een grote match werd het niet, die cupfinal voor vijftigduizend kijkers einde mei. „Very defensief”, zei een Britse journalist na afloop. Eén keer maar kon Paul Van Himst zich ontdoen van zijn lijfwacht Thissen, en dat was voldoende. Dockx gaf hem een keurige pass, Paul lokte Piot uit zijn doel en schoot beheerst binnen: 1-0 tegen Standard.

De ploeg: *Ruiter, Heylens*, de jongeren *Volders en Broos, Van Binst, Dockx, Verheyen, Ejderstedt, Van Himst, Rensenbrink en Lievens*, die Jan Mulder verving. Die was immers

zopas overgemaakt voor een recordbedrag aan Ajax Amsterdam.

De redplank

Toch liep het ook in de daaropvolgende competitie alweer meteen verkeerd. Het ongenoegen rond de trainer bleef, de uitschakeling in de Europacup na de thuisnederlaag tegen Spartak Trnava deed de rest. Poliet Vanden Bosch werd de nieuwe hoofdtrainer, wat de spelers meer ademruimte verschaftte en de club ook betere resultaten. Al moest het van veel te ver komen om nog wat behoorlijks te versieren. Paarswit (met de „ouwe” Stockman teruggehaald en de jonge Coeck ingelijfd)

Een ereronde voor de beker in juni '72: George Kessler kijkt toe op de vreugde van Van Himst en Heylens.

eindigde als zesde. Net zoals in 1952. Slechter deed het naorlogs nooit. Inmiddels was de Uefa-cup opgestart, met Tottenham als eerste laureaat. Anderlecht was — ook al door een thuisnederlaag — uitgeschakeld

Gilbert Van Binst (Machelen, 1951) won met Anderlecht twee titels en vier Belgische bekens. Hij was de kapitein van de ploeg die — als eerste Belgische club — een Europabeker won. Van Binst was erbij toen Anderlecht de Beker voor Bekerhouders won in '76 en '78 en de Supercup in '76. Hij werd van 1973 tot '77, 15 keer internationaal, verliet Anderlecht voor Toulouse en speelde later nog voor Club Brugge.

door Bologna. Maar gezien zijn zesde plaats in de eindstand van de nationale competitie kwam het hiervoor niet eens in aanmerking. Dat zou de enige keer geweest zijn dat paarswit — sinds alle drie de Europabekens bestaan — aan geen enkele zou hebben deelgenomen.

Maar... er was een redplank. De Belgische beker. En Anderlecht greep die kans met beide handen. Hoewel, met veel verbruik van energie. Vooral in de halve finales had het alle moei-

Hugo Broos (Leuven, 1952) won met Anderlecht drie landstitels, vier nationale bekens, twee Bekers voor Bekerwinnaars, twee Supercups en de UEFA-Cup van 1983 net vóór hij overstapte naar Club Brugge. Hij debuteerde in '74 in de nationale ploeg, waarin hij in '85 een late come-back maakte, waarmee hij zijn aantal selecties verhoogde tot 24.

te om over Lierse heen te komen. Daar moest Jan Ruiters zowaar enkele mirakels verrichten terwijl Paul Van Himst pas in de verlengingen het lot van Lier bezegelde.

Zondag 27 mei was de dag van de finale. En nu paarswit zijn vierde eindstrijd speelde, bleek het al voor de vierde keer tegenover Standard te staan. Voor paarswit speelden: *Ruiters, Heylens (3' Swat Van der Elst, die langzaam integreerde), Van Binst, Broos, Delvigne, Verheyen, Dockx, Van Himst, Ejderstedt, Rensenbrink en... Attila Ladinsky.*

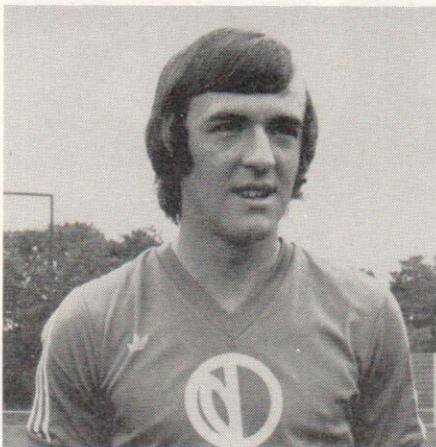
Sporting had inderdaad zopas deze nieuwe midvoor aangekocht, en die betaalde de aankoopssom cash terug. Daar waar Christian Piot immers een penalty van Rensenbrink pakte, zorgde Ladinsky met twee goals voor de 2-1 winst van Anderlecht en de verzekerde Europese deelname het volgende seizoen.

Het was Urbain Braems die — nadat de spelers Poliet Vanden Bosch nog op de schouders hadden gedragen in de Heizel — de nieuwe trainer werd voor het seizoen 1973-'74. Een ambitieuze trainer, met wetenschappelijke kennis en bekommerd om de goede ploeggeest. Braems leidde Sporting naar de 16e titel.

Die kwam er pas op de slotdag, toen Anderlecht met 1-4 ging winnen bij Beveren, waar naar traditie bloemen noch champagne waren voorzien, want zo wil het paarswitte bijgeloof. Toen speelden: *Ruiters, Van Binst, De Bolle, Broos, Coeck* (die een vaste waarde werd), *Dockx, Verheyen, Van Himst, Van der Elst*, de aangekochte *De Nul* en *Rensenbrink*, daar waar Ladinsky en Volders door een blessure ontbraken.

Rensenbrink haalde bovendien nog internationaal succes toen hij met Oranje de finale om de wereldbeker in München speelde naast Cruyff, Rep en Neeskens.

Niemand die toen durfde te vermoeden dat de eerstvolgende landstitel van Anderlecht pas... zeven jaar later — jawel, in 1981 — zou worden behaald.

François Vander Elst (Opwijk, 1954) won met Anderlecht de landstitel in '74 en drie keer de beker. Hij behoorde ook tot de ploeg die de Beker voor Bekerhouders en de Supercup won in '76 en '78. In 1977 werd hij de topscorer van de nationale competitie. Vander Elst vertrok naar het Amerikaanse New York Cosmos, speelde nadien nog voor West Ham en Lokeren. Hij werd 42 keer internationaal en maakte 14 goals.

Ludo Coeck (Berchem, 1955-'85) werd al op jeugdige leeftijd door Anderlecht bij Berchem weggehaald. Hij stond in de ploeg die in '74 en '81 Belgisch kampioen werd en haalde de beker in '75. Bovendien won hij de beker der bekerwinnaars en de Supercup in '76 en '78, alsook de Uefacup in '83. Hij werd getransfereerd naar Inter Milaan, maar keerde na een blessure naar Anderlecht terug. Op 9 oktober 1985 verongelukte hij met zijn wagen. Coeck, een sterke middenveldspeler met een strak schot, werd 46 keer internationaal.

De kampioenen van 1974: gehurkt François Vanderelst, Robbie Rensenbrink, Attila Ladinsky, André De Nul en Ludo Coeck. Staande Gille Van Binst, Jan Ruiter, Jean Dockx, Hugo Broos, Eddy De Bolle en Paul Van Himst.

De eerste Europacup

Zeven seizoenen zonder landstitel. Alleen nog twee nationale bekertitel in '75 en '76. Of het soms de zeven magere jaren van Anderlecht werden? Beslist niet! Maar na zoveel nationale successen leek het wel of iedereen liever die nieuwe — Europese — uitdaging aanging dan in het beperkte landje de beste te zijn.

Liefst drie opeenvolgende jaren speelde Anderlecht de finale in de Beker voor Bekerwinnaars: in '76, '77 en '78. Twee daarvan won het ook, waarvan de eerste — op de Heizel — een onuitwisbare herinnering nalaat. Om zover te komen moest het uiteraard eerst die eigen nationale beker winnen. Dat gebeurde via een floddergoal van Dré De Nul (en dankzij een blunderende Riedl bij tegenstrever Antwerp) met 1-0 winst. In de ploeg naast de bekende namen stonden nu ook Van den Daele — net als eerder Rensenbrink gekocht bij Club Brugge dat in de financiële problemen zat — en Arie Haan, die het nieuwe brein van de ploeg werd.

Toch begon Sporting dat „wonderjaar” '75-'76 (met Belgische beker, Europabeker en bijhorende Supercup) niet zo fameus. Op 27 augustus '75 werd zelfs een historische nederlaag opgetekend, toen de Lierse spits Posthumus de bal voorbij de jonge invallersdoelman Munaron schoot. Anderlecht verloor die avond

met 0-1 in eigen huis en het was zeventig thuismatchen of vier jaar geleden dat zulks nog eens gebeurde. Hans Croon was de nieuwe trainer, en zijn ploeg stond met 2 punten op 8 — zonder zege nog — 14e in de ranglijst.

Maar niemand die daar op het einde van de competitie nog over sprak. Op 5 mei 1976 speelde Anderlecht in de Heizel immers de finale van de Europabeker voor Bekerwinnaars tegen West Ham United. Liefst 57.000 toeschouwers waren er voor een match met maar eventjes zes goals, en die een ontzettende triomf werd voor Hans Croon, voor Constant Vanden Stock (vijf jaar voorzitter en auteur van een nieuw beleid) en voor de club die in de competitie nochtans negen punten achterstand had op kampioen RWDM.

Nadat Pat Holland West Ham op 0-1 had gezet, maakte Robbie Rensenbrink nog voor de pauze gelijk. Kort daarop bracht François Van der Elst Sporting op voorsprong, maar nu reageerde Keith Robson. Pas toen Holland Rensenbrink schoffelde en de meesterlijke Nederlander himself de penalty intrapte had Anderlecht gewonnen spel. Dat verzegelde François Van der Elst in de slotminuten nog, door de score tot 4-2 op te drijven. En dat gaf aanleiding tot een warme Brusselse nacht!

De beker van 1975 met Van Himst en Vander Elst in het winnende kamp.

Een maand later pakte Anderlecht nog maar eens de Belgische beker mee, een extraatje voor de afscheidnemende Croon, die 4-0 zege tegen Lier, met goals van Rensenbrink, Haan, Van den Daele en Van der Elst. De ploeg: *Ruiter, Lomme, Broos, Vanden Daele, Dockx, Van Binst, Van der Elst, Haan, Ressel (73' Van Poucke), Vercauteren en Rensenbrink.*

In de Europese finale speelde Van den Daele niet en kwam de jonge Vercauteren in. Daar traden toen wel

Ludo Coeck en Jean Thissen aan. Deze laatste was immers bij Standard weggekocht.

Om het helemaal mooi te maken pakte Anderlecht — inmiddels al onder Raymond Goethals — ook nog de Super Cup, waarin de Europese Bekerhouder voor Landskampioenen die van de Bekerwinnaars partij gaf in een dubbele ontmoeting. Paarswit verloor bij Bayern Munchen met 2-1, nadat het langs Haan tot bij de rust op voorsprong had gestaan.

Rensenbrink scoort vanop de stip tegen West Ham: Anderlecht stevent af op zijn eerste Europacup. (Mei '76)

Maar het maakte de Duitsers af in de terugmatch (met de inmiddels aangeworven MacKenzie in de spits), via een 4-1 zege en met doelpunten van Rensenbrink (2), Vander Elst en Haan.

Geen Paul Van Himst meer dus. Die

Jean Thissen (Ensival, 1946) haalde drie landstitels bij Standard, vooraleer hij overkwam naar Anderlecht, waarmee hij de beide Beker voor Bekerwinnaars en de twee supercups won. Thissen werd tussen 1968 en '77, 34 keer internationaal als flankverdediger.

had immers in de zomer van 1975 na een enorme carrière vol onderscheidingen (vier Gouden Schoenen), selecties voor een wereldploeg, enige voetballer met de persoonlijke onderscheiding Nationale Trofee voor Sportverdienste, etc.) „zijn” Ander-

Erwin Van Den Daele (Lokheim, 1945) werd eerst met Club Brugge landskampioen, Gouden Schoen en twee keer bekerwinnaar vooraleer hij overstapte naar Anderlecht. Daar won hij nog twee nationale bekere, de Beker der Bekerhouders en de Supercup '76. Van Den Daele speelde als centrale verdediger 32 keer voor de nationale ploeg, en maakte één doelpunt. Nadien speelde hij nog voor Reims en Gent.

lecht verlaten voor kampioen RWDM. In 1977 deed paarswit een en ander — bijna — nog eens over. In de nationale competitie bleef het net als het jaar tevoren steken op de tweede plaats achter een ultrasterk Club Brugge (met ene Ernst Happel aan het roer), waartegen het trouwens een memorabele Belgische bekerfinale met 4-3 verloor, maar Europees waren clubs als Southampton en Napels geen hindernissen om een tweede opeenvolgende finale te spelen. Die kwam er in Amsterdam. Maar tegen Hamburger SV bleek zelfs meester-tacticus Goethals niet opgewassen: 2-0.

Inmiddels kwamen geregeld jonge paarswitten in de nationale ploeg terecht: Coeck, Broos, Vercauteren, Van Binst, etcetera. En werd ook aan de kijkers gedacht, want uitgebreide verbouwingswerken (1977) zorgden voor ruime overdekking van de plaatsen.

Tweede Europacup

1978, derde opeenvolgende finale en... nieuwe winst. De eerste Europacup voor Raymond Goethals (geassisteerd door Martin Lippens) was dat. Anderlecht had Ruiter, Vanden Daele en Mac Kenzie doorverkocht, en in hun plaats De Bree, Nielsen en

De Europacupfinal in Amsterdam '77 met Peter Nogley in duel met Jean Thissen.

Raymond Goethals in gesprek met Arie Haan, die later op zijn beurt Anderlecht-trainer zou worden.

Dusbaba ingehaald. Al in de tweede ronde werd het tegen de regerende bekerhouder Hamburg uitgeloot, wat niet zo'n aantrekkelijke partij was. Maar een opmerkelijke 1-2 winst in Duitsland effende het pad voor de qualificatie die na een nipte, moeizame draw in eigen huis ook werd bereikt. De daaropvolgende tegenstanders, Porto en Twente, vormden nog amper hinderpalen om de eindbeurt in het Parc des Princes te halen.

En ook daar stond op Anderlecht (in de competitie met één puntje verslagen door Brugge) geen maat. Austria Wien werd er compleet ondergewalst, via twee goals van Rensenbrink en twee van een sterkspelende Gille Van Binst in volgende opstel-

ling: *De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba, Thissen, Vercauteren (87' Dockx), Van der Elst, Haan, Nielsen, Coeck en Rensenbrink.*

Waarna Anderlecht de bevestiging van zijn Europese présence bracht door andermaal de Super Cup te grijpen. (Inmiddels al met Ruud Geels en Van Toorn in de ploeg). Hoewel de tegenstander niemand anders was dan het stoere Liverpool. In eigen huis legde paarswit de basis voor de totaalzege door met 3-1 (bij doelpunten van Vercauteren, Van der Elst en Rensenbrink) te winnen van Clemence en Co. Eén goal van Swat Vander Elst — wat hem trouwens voor later bekend maakte in Groot-Brittannië — volstond om bij 2-1 verlies in de return te overleven. Meteen stond het vast: Anderlecht was een Europese grootheid geworden.

Franky Vercauteren (Brussel, 1956), vaardig op links, werd in 1977 voor het eerst geselecteerd voor de nationale ploeg en haalde al meer dan 50 selecties. Hij werd in de jaren tachtig de leidinggevende figuur bij Anderlecht, waarmee hij in '81, '85 en '86 landskampioen werd. Vercauteren was er al bij toen het team in '76 de Belgische beker, de Europese beker voor Bekerwinnaars en de Supercup won. Deze laatste twee haalde hij ook in '78. Hij won in '83 de Uefacup en de Gouden Schoen.

Robbie Rensenbrink is een van de meest opvallende buitenlanders gebleven in de Anderlechtse voetbalgeschiedenis.

De tachtigers

Ook in de jaren tachtig bleef Anderlecht een hoog Europees niveau halen, wat niet alle topclubs van het oude continent gegeven was. Sommige vroegere grootheden deemsterden immers tijdelijk of zelfs definitief weg. Anderlecht bleef voorin en illustreerde dat met nog eens twee bekerfinales in 1983 en '84, telkens om de Uefacup, terwijl het in

'86 toch zo gebrand lag op eindelijk eens een finale bij de Landskampioenen (waarin het nog nooit triomfeerde), maar hier werd het verrassend weggespeeld in de halve finale door de latere laureaat Steaua Boekarest.

Op nationaal niveau klom het inmiddels weer naar de hoogste ladder, over rivaal Club Brugge heen, dat

De ploeg die in 1981 onder Tomislav Ivic landskampioen werd: gehurkt Arie Haan, Morten Olsen, Franky Vercauteren en Michel De Groote. Staande Kenneth Brylle, Hugo Broos, Luka Peruzovic, Johnny Dusbaba, Ludo Coeck, Benny Nielsen en Jacky Munaron.

zijn sterkste generatie van de jaren zeventig niet tijdig kon vervangen. Vanaf 1981, toen het na zeven jaar eindelijk nog eens de landstitel pakte, eindigde Sporting nooit meer buiten de top-twee van de ranglijst.

Om zover te komen moest het in 1980 nochtans even door een dal heen. Tevoren, in de competitie '78-'79 was het nog tweede geworden achter een sterkgestart en verrassend acterend S.K. Beveren, maar Europees liet het plots niets meer zien. Al in de eerste ronde werd het telkens uitgeschakeld: door CF Barcelona in '78 (met bijhorend geruchtmakend dopingonderzoek) door het zwakke Dundee United in '79, door FC Kaiserslautern in '80. Een terugval die sporen naliet.

Het seizoen '79-'80 viel zelfs helemaal tegen: Anderlecht eindigde

slechts vijfde onder de teruggeroepen Urbain Braems (en met nieuwe gezichten als De Groote, Jaspers en Martens), die als trainer niet meer het vroegere succes haalde, allicht ook omdat hij zijn leraarsjob niet helemaal wou opzeggen ten gunste van een fulltime trainersfunctie.

Tomislav Ivic

Toen was het dat paarswit het roer helemaal omgooide. Het haalde naast manager Michel Verschueren Tomislav Ivic binnen, een man met heel aparte ideeën over voetbal. Een meester-tacticus, dat zeker, veelbesproken, vaak bekritiseerd door de pers en zelfs door de fans, en die een soort totaalvoetbal predikte dat aanvankelijk ook niet zo'n lust voor het oog was.

Om zover te komen kocht Anderlecht

Tomislav Ivic

Michel Verschueren.

twee nieuwe centrale verdedigers, de onvolprezen Morten Olsen en de Joegoslavische internationaal Luka Peruzovic, samen met Hofkens en Geurts en dan was er nog Kenneth Brylle, die aanvankelijk wel moeite had met het nieuwssoortige Ivic-systeem, dat erin bestond dat iedereen tegelijk aanvaller en verdediger was, en balbezit een primordiale opdracht was. Een voetballogica die nooit kan liegen, maar die niet simpel is om in de praktijk om te zetten.

Anderlecht startte moeilijk, nu zonder Rensenbrink, De Bree en Van Binst, maar haalde de titel, met maar liefst elf punten voorsprong op Lokeren dat tweede werd. Wat haast een nieuw record was, alleen door de prestatie van 1965 (toen 12 punten voor) ooit overtroffen.

Vijf speeldagen voor het einde al had Sporting die titel op zak, toen het met een riante 8-2 zege op Beerschot het hele stadion in feeststemming bracht, met ondermeer vier doelpunten van... Brylle. Daar speelden: *Munaron, Peruzovic, Olsen, Broos, De Groot, Vercauteren, Hofkens, Haan, Coeck, en Nielsen*, die allen verdediger en aanvaller tegelijk waren en Brylle als enige specifieke spits. Juan Lozano was er die dag niet bij, al was hij wel op oudejaarsavond van 1980 overgekomen van de Washington Diplomats.

Voor het nieuwe seizoen ('81-'82) werd prompt een heel arsenaal nieuwe mankracht ingehaald: De Greef, Cluytens, Frimann, Petursson, Jovanic en de veelbesproken transfer van Renquin. Dat om een half verkocht elftal met ondermeer Arie Haan, de strateeg, te vervangen. Europees ging het eindelijk nog eens

goed: Lodz, het prestigieuze Juventus, ingeblikt door Willy Geurts, en Rode Ster Belgrado gingen er aan, en net toen Anderlecht van een heuse finale bij de landskampioenen ging dromen, werd het door Aston Villa een hak gezet. Aston dat nadien Bayern om de cup versloeg. Paarswit

Michel Renquin (Mont, 1955) speelde slechts kortstondig bij Anderlecht, dat hem weggocht bij Standard. Via Servette Genève kwam hij trouwens opnieuw in Luik terecht. Renquin debuteerde in 1976 voor de Rode Duivels en haalde inmiddels al meer dan 50 selecties. Hij is een polyvalente verdediger.

Bert Cluytens (Antwerpen, 1955) kwam van Beveren bij Anderlecht terecht als offensieve middenveldspeler, maar werd spoedig weer doorverkocht aan Antwerp. Cluytens, die met Beveren de titel en de beker won, werd 12 keer internationaal tussen 1977 en '81.

verloor „uit” slechts met 1-0, maar kwam thuis niet voorbij Rimmer en eindigde uitgeschakeld op 0-0. Het trachtte nog een replay te claimen, omdat Britse fans tijdens de wedstrijd voor felle ongergheidheden zorgden, die de concentratie ernstig verstoorden, maar dat lukte niet.

Anderlecht, dat in al die jaren nooit meer een Belgische bekerfinale haalde, pakte in '82 ook nog net naast de Belgische titel, die door Standard met twee punten voorsprong werd gewonnen.

Maar dan kwam het nieuwe — „gezegende” — jaar '82-'83, waarin wel een en ander op de plank stond. Een fel nationaal kampioenschap bij voorbeeld, waarin Anderlecht slechts met één punt verschil de duimen moest leggen voor Standard. Een titelstrijd waarover achteraf nog veel inkt vloeide, toen uit het fameuze Bellemans-onderzoek (dat ook Anderlecht niet spaarde met zijn zwartgeld-enquête) nog meer te voorschijn kwam. Met name dat de Luikse club die winst slechts dankzij een omkoopgeval had gerealiseerd. Toch kreeg paarswit de titel niet meer „posthuum” uitgereikt, omdat inmiddels te veel tijd was verstreken.

Voor het Belgisch voetbal was het

alvast een moeilijke periode om te overleven: de dure boetes die Bellemans aansmeerde, het omkoopshandaal, later — in mei '85 — ook nog het Heizeldrama. Maar het overleefde en bloeide zelfs weer op toen de Rode Duivels in Mexico om brons mochten spelen.

Eerder, in '82, haalde de nationale ploeg ook al de Mundial in Spanje, twaalf jaar na het débâcle van Mexico. Daar in Barcelona was het trouwens dat Anderlecht-keeper Jacky Munaron tegen de Russen debuteerde (een jaar later kwam ook Michel De Groote in de nationale ploeg) in een team met Coeck, Renquin, Vercauteren en de pas aangeworven Anderlecht-spitsen Vandenbergh en Czerniatynski, die al voor het seizoen '82-'83 waren aangetrokken.

Paul Van Himst

Maar eerst was er nog — net vóór de

Paul Van Himst

Mundial — een noodzakelijke ingreep. Anderlecht was het seizoen gestart onder Tomislav Ivic maar ook onder een latente psychische druk, die de coördinatie tussen (een aantal) spelers en de trainer ondermijnde. Dat culmineerde in een nederlaag op Waregem, wat voorzitter Vanden Stock tot een dwingende ingreep verplichtte.

Hij ontsloeg Ivic en riep Anderlechts meest geroemde speler bij zich om zeven jaar na zijn afscheid als speler, trainer te worden: Paul Van Himst, inmiddels met succes aan het werk als oefenmeester van de paarswitte

Uefajuniores met wie hij zopas nationaal kampioen was geworden.

Van Himst aanvaardde. Het was einde 1982 en hij startte zijn opdracht met de trip naar Kuopio, waar de return om de Uefacup moest worden gespeeld. Een gemakkelijke klus overigens (1-3 winst), maar waarin de spelers al leerden dat het met Van Himst „anders” zou worden. Paarswit acteerde weer met een eenvoudige viermansdefensie, Ludo Coeck kreeg weer zijn vaste stek op het middenveld en in de volgende weken mocht Juan Lozano ook een vrije rol vertolken, zoals hij dat het liefst wil-

Benfica-spits Sheu zette Anderlecht wel tijdelijk in de problemen op weg naar de Uefacup.

de. Toch verloor Anderlecht het kampioenschap, hoewel het op zeker moment drie punten uitliep op Standard. Maar wat aangevochten scheidsrechterlijke beslissingen (zoals bij het 1-2-verlies tegen Luik), een portie pech en wat later een zaak van omkoperij zou heten zorgden ervoor

Erwin Vandenberg (Ramsel, 1959) werd door Anderlecht in 1982 bij Lierse weggehaald. Daar had hij zopas de Gouden Schoen behaald. Hij was erbij toen paarswit de Uefa-cup in '83 won en nationaal kampioen werd in '85 en '86. Daarop werd hij getransfereerd naar Rijsel. Vandenberg werd vanaf 1979 internationaal, waar hij als specifieke puntspeler diverse goals scoorde.

dat de Walen op de valreep kampioen werden. Die nederlaag tegen Club Luik speelde zich — net als de overige latere competitie matches dat seizoen — af op de Heizel, de tijdelijke thuishaven van Sporting, dat ruime verbouwingen liet uitvoeren aan het eigen stadion. Europees ging Anderlecht nochtans door: alover Porto, Sarajevo en Valencia tot voorbij Bohemians Praag. Zo haalde Sporting zijn vijfde Europese finale, goed voor een derde

Alex Czerniatinsky (Charleroi, 1960) kwam via Charleroi en Antwerp bij Anderlecht terecht, waarna hij overstapte naar Standard. Hij kwam als aanvaller in 1981 in de nationale ploeg.

Europese beker. Die moest beslecht worden in een dubbel duel, zoals dat om de Uefacup steeds gebeurt, tegen de Portugese grootheid Benfica uit Lissabon. Anderlecht won de thuismatch met 1-0, via een doelpunt van Kenneth Brylle na een pass van de sterkspelende Franky Vercauteren. Hier speelden: *Munaron, Hofkens, Peruzovic, Olsen, De Grootte, Frimann, Lozano, Coeck, Vercauteren, Brylle en Vandenberg* (80' Czerniatynski).

In de terugmatch werden de lichtvoetige Portugezen behoorlijk gevreesd. Van Himst deed voor de gelegenheid zelfs een verrassende ingreep. Hij liet Hugo Broos, die hij vanaf zijn entree aan de kant had gezet ten voordele van Peruzovic, mee aantreden om een dubbele mandekking op Nene en Diamantino te kunnen verzorgen. Daarom bleef aanvaller Brylle aan de kant. Anderzijds verving Walter De Greef Wim Hofkens als verdediger. Na een half uur en voor 80.000 toeschouwers zette Sheu Benfica op 1-0, maar luttele minuten later prikte een biezonder sterkspelende Juan Lozano de gelijkmaker en tegelijk de eindstand op het bord.

Mede door die knappe prestatie van de vroegere Antwerpenaar haalde Real Madrid voor een nieuw superbedrag Lozano naar zich toe, terwijl een andere smaakmaker van Anderlecht, Ludo Coeck, naar Italië uitweek.

In dat alsnog gezegende 1983 was het dat Royal Sporting Club zijn 75e verjaardag vierde. Dag waarop Constant Vandendriessche zegde: „Anderlecht is de erfgenaam van zijn rijke traditie. Wij willen onze opvattingen blijven toetsen aan de werkelijkheid

van elke voetbaldag, aan de evolutie van deze tijd.”

In de plaats van de voetbalvirtuozen Lozano en Coeck kocht Sporting twee vedetten waarachter toch enige vraagtekens stonden. In Spanje de Deen Arnesen en in Italië de ex-Bruggeling Vandereycken, die bei-

René Vandereycken (Spalbeek, 1953) speelde eerst voor Club Brugge en Genova vooraleer hij na een blessuretijd bij Anderlecht aankwam. Hij verliet de club in 1986 voor Berlin. Vandereycken speelde in 1975 voor het eerst in de nationale ploeg en haalde in '86 zijn 50e selectie. Na twee titels met Brugge haalde hij er ook nog twee met Anderlecht, steeds als organisator op het middenveld.

den een zware blessure met langdurige revalidatie achter de rug hadden. Tegelijk kwam trouwens ook de jonge Henrik Andersen in de kern en durfde Paul Van Himst het aan om uit zijn eigen Uefa-jeugdteam Enzo Scifo en Georges Grün te lichten. Hier werd de basis gelegd van het nieuwe Anderlecht dat halfweg de jaren tachtig weer diverse nieuwe landstitels zou veroveren.

In de openingsmatch tijdens de eindronde om de Europese titel voor landenploegen in Frankrijk speelden trouwens zes paarswitten bij de Rode Duivels: Vercauteren, Vandereycken, Vandenbergh, Scifo, Grün en De Greef.

Veel internationalen die niettemin de landstitel niet in het Astridpark konden houden. SK Beveren had immers

De betreurde Ludo Coeck kwam na zijn Italiaanse uitwijking terug naar het Astridpark.

een briljante heenronde opgezet, met 28 punten op 34, en ondanks een sterke remonte kwam Anderlecht net iets te kort om daar nog overheen te komen. En ook in de Beker van België ging paarswit naar traditie onderuit, nu op eigen veld tegen Club Brugge (1-2) nadat het kort tevoren blauwzwart in competitieverband nochtans met 6-1 had ingeblikt. Maar Europees verging het de ploeg des te beter. Het struikelde niet over de steen die in Lens tegen de bal werd geworpen, waardoor Jacky Munaron een late gelijkmaker incasseerde, evenmin over het struikelblok dat Spartak Moskou opzette. De Russen voetbalden ontzettend goed, werden (via drie goals van Brylle) na een degelijke partij toch nog met 4-2 verslagen in Brussel, maar zetten paarswit bij de return in hun winters uitwijkoord Tbilissi onder enorme druk. Daar was het dat Jacky Munaron revanche nam door de strafschop te stoppen, die zijn ploeg rechtop hield, bij gering 1-0 verlies. Daarmee liep alles zo goed dat Anderlecht één jaar na het fameuze duel met Benfica nu in de finale uitkwam tegen Tottenham. Paarswit was zover gekomen doordat het na een slechte match in Nottingham door de halve finales was geraakt via een gewoonweg briljante return in het Astridpark.

Zijn zesde finale had het ook kunnen winnen: in eigen huis kwam het een half uur vóór tijd op achterstand langs Millar, maar even voor het einde kon Morten Olsen — wat een inzet en wat een karaktersterkte van deze veteraan! — nog gelijkmaken.

Op White Hart Lane hing de winst in de lucht. Aanvankelijk werd voor fel-

le incidenten gevreesd nadat in de Brusselse binnenstraten een Londense fan vóór de heenmatch werd doodgeschoten, maar zover kwam het niet. Anderlecht speelde behoorlijk en kwam na een uur spel zelfs op voorsprong toen een alweer briljante Olsen Czerniatynski aanspeelde, die scoorde. Zeven minuten voor tijd nochtans keerde Roberts het scenario om en maakte gelijk.

Aangezien de verlengingen geen uitsluitel brachten, moest het voor het eerst in de Europese voetbalgeschiedenis in de finale vanop de stip ge-

beuren. Hier was het dat het lot moest beslissen, wat na een tornooi als dit altijd een oneerlijke ingreep is. Doelman Parks, die eerder al de strafschoep van Gudjohnsen pakte, stopte ook de penalty van „held” Morten Olsen en zo verloor Anderlecht met een 4-3 strafschoepenresultaat zijn lonkende tweede Uefabeker.

In eigen huis speelden; *Munaron, Grün, Degreef, Olsen, De Groote, Hofkens, Scifo, Vandenberg, Vandereycken, Czerniatynski en Brylle.* In Londen moest het zonder Vanden-

Met Munaron in White Hart Lane: Archibald en Grün zijn getuige.

bergh en Brylle, en waren Vercauteren en Arnesen er bij. Het seizoen 1984-'85 werd met dezelfde spelerskern als het jaar tevoren aangepakt. Ongetwijfeld een voordeel. Alle acteurs waren duidelijk op elkaar afgestemd en paarswit leek op weg naar een nieuw „wonderjaar”.

Georges Grun (Schaarbeek, 1962) kwam als jonge verdediger vanuit de jeugdreeksen in de eerste ploeg van Anderlecht. Hij kwam in 1984 in de nationale ploeg en scoorde het historische doelpunt in Nederland, dat België naar Mexico hielp.

Europees was er zelfs het nodige geluk wanneer het sportief minder liep. Sporting had in eigen huis slechts met 1-0 gewonnen van Werder Bremen en leek een vogel voor de kat toen het bij de terugmatch werd afgetroefd, maar een owngoal van Sitka (2-1 verlies) volstond om door te gaan. Tegen Fiorentina ontplofte Anderlecht pas goed en maakte de Italianen murw bij een 6-2 eindscore.

Toen was het dat nog eens Real Madrid op het menu kwam. Hier lukte Anderlecht twee exploten tegelijk: eerst maakte het de Spanjaarden met maar liefst 3-0 af in de heenmatch, met goals van Vandenbergh, Czernia en Vercauteren, daarna ging het af zoals nooit tevoren. Een heuse catastrofe werd het in de terugmatch. Vroegtijdig maakten de Madrilenen de geleden achterstand ongedaan (3-0), even nog scoorde Frimann tegen, maar bij de rust was het al 4-1. Nog was Anderlecht theoretisch geplaatst voor de volgende ronde, maar twee vlugge Spaanse goals (6-1) braken de laatste illusies.

Een K.O.-nederlaag die in het vlak van de binnenlandse competitie geen repercities had. Daar zweefde paarswit boven alle tegenstand heen, kreeg een lange winterstop om zich te herpakken en werd landskampioen met maar liefst elf punten voorsprong. Welhaast een record, die enige titel onder trainer Van Himst! Een ander record was het zeker ook geworden als de club er was in geslaagd om zonder één nederlaag het einde te halen. En dat had gekund. Maar een midweekse trip naar Israël zat er ongetwijfeld voor iets tussen

dat Sporting de daaropvolgende zondag ten onder ging in Kortrijk.

Vijf speeldagen voor het einde, na een sprekende 5-0 zege tegen Mechelen, was de titel al binnen schot. Die dag speelden: *Munaron, Peruzovic, Grün, Olsen, De Groot* (75' *De Greef*), *Arnesen* (75' *Friemann*), *Vandereycken, Scifo, Vercau-*

Enzo Scifo (Haine-St.-Paul, 1966) werd op jeugdige leeftijd door Anderlecht aangekocht. Hij is een opvallende middenveldspeler met veel technisch talent. Scifo opeerde voor de Belgische nationaliteit en werd al in 1984 — het jaar dat hij als 18-jarige de Gouden Schoen won — internationaal.

teren, Vandenberg en Czerniatynski.

Hier vestigde Anderlecht niettemin een record: het haalde 59 punten, wat het hoogste aantal is in een competitie met 18 clubs, zoals die sinds 1977 wordt georganiseerd. (RWDM haalde er wel 61 in de enige competitie met 20 clubs die ooit werd georganiseerd).

Arie Haan

Op de 18e titel volgde meteen een 19e. Al was dat niet zo evident. Voor de gelegenheid kwamen Pier Jansen en de Deen Mortensen occasioneel in de ploeg, maar werkte vooral de jonge Stephane Demol zich op tot een vaste waarde. Na amper enkele maanden clubvoetbal aan de top werd hij trouwens al een Rode Duivels-certitude, die de Mexicotrip meemaakte. Hij speelde er met zijn toenmalige ploegmaats Scifo, Vandereycken, Vercauteren, Vandenberg en Grün, terwijl ook Munaron als invaller voor Pfaff meereisde. Zij behaalden er een ruim succes door na de schiftingsbeurt voorbij Rusland en Spanje te komen, en tenslotte na het verlies in de halve finale tegen Argentinië pas in de verlengingen het brons te moeten afgeven aan Frankrijk. Daar barstte wel de zweep open tussen Vandereycken en het duo Vercauteren-Scifo, wat tot het vertrek van de Limburger naar Berlijn leidde.

Voor het eerst in de naoorlogse geschiedenis van het Belgisch topvoetbal moest de landstitel na afloop van dat memorabele seizoen 1985-'86 via een extra-beurt worden toegekend. Club Brugge was namelijk eerst tot

vijf punten voorsprong uitgelopen, maar werd daarna door Anderlecht voorbijgestoken. Toch klampten de Westvlamingen dermate aan dat ze zij aan zij met Sporting de eindstreep haalden: beiden 52 punten, beiden 22 overwinningen.

Net zoals in 1910, '13, '22 en '29 moest er een beslissingsmatch aan te pas komen, in onderling akkoord via de heen- en terugformule opgezet. Eerst op Anderlecht, waar 1-1

Stéphane Demol (1966) maakte in één seizoen zoveel furore dat hij meteen een plaats bewoog in de nationale ploeg, die in Mexico vierde werd op de Mundial. Demol is een offensief ingestelde centrale verdediger.

gelijk werd gespeeld. Daarna in een haast dramatische terugmatch op Olympia. Halfweg leek de kampioen wel bekend, toen Papin en Wellens Club op een riante 2-0 voorsprong hadden gezet. Maar via doelpunten van Vandereycken en Demol werd het tenslotte nog 2-2 en aangezien was overeengekomen dat de doelpunten buitenshuis net als in de bekercompetitie dubbel telden, was Anderlecht andermaal de kampioen. Voor Sporting speelden in die „dub-

Trainer Arie Haan.

bel": Munaron, Grün, Olsen, Peruzovic, Andersen, Gudjohnsen, Demol, Vandereycken, Scifo, Frimann, Vercauteren, Degreef en Vandenbergh. Dat gebeurde dan wel onder de leiding van Arie Haan, die halfweg de competitie de trainerstaak van Paul Van Himst had overgenomen.

In het Europese vlak leek paarswit inmiddels te halen wat het totdantoe nooit kon realiseren: de finale van de beker voor landskampioenen.

Nadat Anderlecht in de eerste ronde werd vrijgeloot (door de afwezigheid

van de Britse clubs na het Heizeldrama) ging het alover Nicosia (slechts 1-0 thuis en veel contestatie!) tot in de kwartfinale tegen Bayern München. Ginds werd 2-1 verloren, maar dank zij doelpunten van Scifo en Frimann kort voor de pauze (voorbij onze Jean-Marie Pfaff) ging paarswit door.

Naar de halve finale tegen outsider Steaua Boekarest, dat in Brussel met 1-0 langs Scifo werd verslagen, maar nadien voor een koude douche zorgde door Anderlecht (met een finale

Het heroïsche duel Anderlecht—Club Brugge in '86: Munaron, Grün en Papin zitten er met gemengde gevoelens bij.

tegen CF Barcelona in het vooruitzicht) met een droge 3-0 nederlaag huistoe te sturen.

Op zoek naar 20e titel

Anderlecht, op zoek naar een derde opeenvolgende landstitel, de twintigste in zijn geschiedenis, startte de competitie '86-'87 met nogal wat nieuwe gezichten: Eugène Kabongo, aanvankelijk de ster van Seraing, nadien overgenomen door Racing Club de Paris, Edi Krncevic, een Joegoslavische Australiër die het bij Cercle Brugge goed deed, de jonge Limburger Luc Nilis, Guido Swinnen en de Nederlander Van Tiggelen. Dat moest ook, want Sporting had — met

gemengde gevoelens — afscheid genomen van enkele illustere figuren: Morten Olsen, onbetaalbaar voor zoveel talent en inzet, Luka Peruzovic, Walter Degreeef, zelfs Erwin Vandenbergh, nochtans andermaal de topscorer in de competitie, die na een dispuut met de trainer opteerde voor het Noordfranse Rijsel en René Vandereycken, voor wie de discussies van Mexico ook in de Anderlecht-huiskamer te veel waren.

Dit Anderlecht was het, dat steeds onder Arie Haan, de strateeg, op zoek ging naar nieuwe successen en vooral naar een twintigste landstitel, de wens van voorzitter Vanden Stock.

Erwin Vandenbergh tijdens de 'afknapper' tegen Boekarest in het voorjaar van 1986. De revanche kwam enkele maanden later.

Feiten en Figuren van '86 - '87

De kern

Trainer: Arie Haan

Assistent: Martin Lippens

Spelers:

Henrik Andersen	07.05.65	Deen*
Michel De Groot	18.10.57	Belg
Stéphane Demol	11.03.66	Belg
Georges Grün	25.01.62	Belg
Arnor Gudjohnsen	30.07.61	IJsl.*
Per Frimann	04.07.62	Deen*
Pierre Jansen	09.09.56	Belg
Eugène Kabongo	03.11.60	Zairees
Edi Krncevic	14.08.60	Austral
Juan Lozano	30.08.55	Sp.*
Guy Marchoul	04.11.65	Belg
Hendrik Mortensen	12.02.68	Deen
Jacques Munaron	08.09.56	Belg
Luc Nilis	25.05.67	Belg
Vincenzo Scifo	19.02.66	Belg
Guido Swinnen	28.06.57	Belg
Adri Van Tiggelen	16.06.57	Ned.
Dirk Vekeman	25.09.60	Belg
Frank Vercauteren	28.10.56	Belg
Marc Wuyts	12.09.67	Belg

(* = voetbalbelg)

Arie Haan, de strateeg

"Bij Anderlecht moeten de spelers van overal opdagen", zei Arie Haan vóór de seizoenstart. Daarmee bedoelde hij niet dat ze vanuit alle hoeken van Europa moeten komen, zoals dat trouwens al jaren het geval is, maar dat ze — eenmaal in de wei — ook al vanuit alle kanten moeten opduiken.

"Dat is het voetbal van vandaag", aldus de trainer die op dat moment stond voor de vaste opdracht paars-wit aan minstens een twintigste landstitel te helpen.

"De lijnen moeten elkaar overlappen, de spelers moeten ongemerkt mekaar taken overnemen, zodat je als oppervlakkige waarnemer niet eens meer merkt wie spits, middenveldspeler of libero is. Maar dat soort totaalvoetbal moeten we op: voetballers moeten kunnen aanvallen en verdedigen, moeten tegelijk snel en fel zijn. Nu nog doen wij het met complementaire spelers, de ene vult de andere aan. Ideaal nochtans zijn complete spelers, die zelf alles kunnen."

Daarom ook ging Arie Haan in juni '86 naar Mexico, waar — als op een wereldjaarbeurs — de verschillende stromingen en ideeën aan het grote publiek werden voorgesteld. Alleen: daar waar de supporter voor zijn scherm slechts oog had voor goals en flitsende acties, peilde Haan dieper.

Zijn conclusie? — „Spelers krijgen steeds meer vaste opdrachten, staan op vaste punten. Moet je dat maar eens vergelijken met wat Ivic nog niet zo lang geleden aanpreef. Die had één vaste man voorin, één vaste man achterin, en al de overigen moesten alles tegelijk doen. Aanvallen en verdedigen. Nu bleek daar in Mexico integendeel dat de clubs nog hooguit twee spelers in een vrije rol hadden, en al de anderen een vaste plaats meekregen."

Die ideeën speelden mee in de uitbouw van „het nieuwe Anderlecht" dat voor het seizoen 1986-'87 werd uitgetekend. Arie Haan begon er zijn eerste compleet seizoen, nadat hij eind '85 de job van trainer had overgenomen van Paul Van Himst.

Haan speelde acht jaar als voetballer in België, won in zijn carrière vijf Europacups, acht nationale titels en vijf nationale bekercups. Hij speelde twee wereldbekerfinales en zeven Europacupfinales.

„Toen al, in maart '86, bij die confrontaties met Bayern, wist ik wat onze gaven en fouten waren. Die heb ik met voorzitter Vanden Stock en manager Verschuere besproken. In de halve finale tegen Steaua Boekarest zijn ze zo fel tot uiting gekomen, dat ze het denkproces nog hebben versneld."

Dat denkproces bestond erin dat de „veteranen" Olsen, Peruzovic, Degreef en Vandereycken konden opstappen. — „Je kunt maar beter niet te lang in dezelfde club blijven", zegt Haan. „Op de duur meen je dat je over bepaalde rechten beschikt. Dat je in ruil voor zoveel jarenlange inzet de zekerheid bezit om te worden opgesteld. Eenmaal boven de dertig

kun je nog behoorlijk presteren, maar dan moet je wel tijdig eens de kick van een andere club meemaken."

Samen met dat viertal verdween ook Erwin Vandenbergh, al speelden hier andere factoren mee. Speltechnische en louter persoonlijke. Haan haalde daarom een aantal nieuwe gezichten in. Van Tiggelen, libero, mandekker, flankverdediger, wat je maar wenst, Swinnen, een vaak onderschatte valabele invaller voor het centrum van de verdediging, Krncevic, een lange spits, die zowel langs de grond als in de lucht kan worden aangespeeld, Kabongo, een man die de reputatie bezit vlot te scoren, en Nilis, een jonge brok talent, waarvan de mogelijkheden bij lange nog niet voluit zijn aangeboord.

„Zo hebben wij inderdaad de complementaire spelers, waarover ik het eerder al had", zegt Haan. „Grote, vlugge jongens, kleine, technisch sterke knapen."

Haan als strateeg, vroeger op het veld, nu ernaast.

In het begin van de competitie kostte een en ander leergeld en... punten.

Het 0-0 gelijkspel in eigen tempel tegen Kortrijk op de tweede kalenderdag, lokte al enige kritiek uit. Maar de eerste Europese ronde tegen Gornik Zabrze was zo behoorlijk dat die milderde, al had Anderlecht (na een goeie partij en ondanks beter spel) intussen verloren op Club Brugge.

De tweede ronde om de Beker voor Landskampioenen gaf aan dat Haan goed zat. Steaua Boekarest, bekerwinnaar '86, werd kort en klein gehakt.

Tegen Zabrze won Anderlecht thuis met 2-0, via doelpunten van Gudjohnsen (de beste "Europeaan" van het seizoen) en Scifo. In Polen teerde het rustig op die winst, controleerde de wedstrijd, panikeerde niet eens toen het tijdelijk op 1-0 achterstand kwam, want maakte alsnog gelijk via alweer Gudjohnsen op een knappe, lage schuiver van Vercauteren.

Tegen Boekarest werd het in eigen Vanden Stockstadion zelfs een euforie, toen Edi Krncevic paarswit met twee opeenvolgende goals uit de groeiende twijfel haalde, en Pier Janssen daar in een verpulverend slotkwartier nog een derde doelpunt bovenop deed: 3-0.

„Qua veldbezetting groeien we", vertelde Haan in die tijd, even vóór de rampzalige winterstop. „We groeien naar een ideale samenstelling. Achterin zonder specifieke libero, met zonedekking over de breedte en altijd wel met een oprukkende verdediger. Voorin blijven de buitenspelers veelal langs de lijn, maar durven ook aleens te zwerven, terwijl een beweeglijke spits voor ruimte zorgt. Van al die jongens wordt snelheid gevraagd. Snelheid in de uitvoering,

snelheid ook zonder de bal aan de voet. Het middenveld mag dan net iets trager zijn en best wat creativiteit vertonen. Zo zie ik een ideale voetbalploeg, en die willen wij zo dicht mogelijk benaderen."

Toen al evenwel zag Arie Haan ook wat zijn team nog mankeerde: „De discipline moet nog strakker worden”, zei hij. „Discipline in de organisatie. De overname van de posities bij voorbeeld: als de ene aanvalt, moet de andere meteen inspringen. Onze volgende Europese tegenstander, Bayern München, staat al verder met dat werk.”

In maart '87 kreeg Haan alle gelijk met zijn bewering. Anderlecht was aan een moeilijke periode toe. De winterstop was langer uitgevallen dan gepland, omdat sneeuw en vorst mekaar langdurig aflostten. Een oefentrip in Portugal verloor al zijn nut, omdat na de terugkeer toch enkel maar in zaal kon worden voortgetraind.

„Zo'n ploeg als die van ons moet op hoog ritme kunnen doorgaan”, constateerde zijn trainer. „Woensdag-weekend-voetbal.”

In de competitie ging het maar stroef, maar omdat de meest getipte rivaal Club Brugge nog meer punten te grabbel gooide, was dat op zich niet zo erg. Alleen: het nieuwgebouwde K.V. Mechelen bleef het doen en volgde nog het best. Om de beker van België verliep het ook al niet riant: op eigen veld werd een defensief Standard dat er anders nergens nog wat van bakte, niet weggekegeld en bleef het 0-0. In de return in het kolkende Sclessin bleven de bordjes ook al op dubbele nul, zelfs na verlengingen zodat de penalty's

moesten beslissen wie van beiden de kwartfinale zou halen.

Anderlecht won. Ook in de competitietopper met Club Brugge, wat ze meteen uitschakelde voor de titel.

Inmiddels had het team evenwel al de uppercut van het jaar opgelopen in het Olympiastadion in München. Daar moest Sporting de wei in zonder de geschorsten Van Tiggelen en Scifo en zonder de geblesseerden Demol en Kabongo. Dat bracht Swinnen op de liberoplaats, maar ook hij moest er al vroeg af omwille van een blessure.

Anderlecht ging compleet onderuit, werd onder een felle Duitse druk bedolven en zat er bij 2-0 al aangeslagen bij. Even nog kon de Europese debutant Luc Nilis — beste Anderlechtenaar die avond — bijna een zo belangrijk tegendoelpunt scoren, maar dan maakten Hoeness en Co het verdict afschuwelijk zwaar: 5-0.

Alsof dat niet volstond werd paarswit nog vóór de terugmatch andermaal vernederd. Op Beerschot, waar het voor de Brusselaars altijd al een moeilijke karwei wordt, werd het — nadat Lozano twee keer het doelhout trof — met maar liefst 4-0 ingeblikt. Een competitienederlaag die Anderlecht in de voorafgaande negen jaar nooit meer had geslikt, en die veroorzaakte dat K.V. Mechelen plots co-leider werd.

Toch vond het nadien voldoende sterkte en persoonlijkheid om met een groot nummer in de return tegen Bayern enige rehabilitatie te halen. 2-2 werd het, maar Udo Lattek stak zijn bewondering niet weg voor dat krانige Anderlecht, dat via Lozano en Nilis had gescoord. Nu konden Sporting en Haan zich uitsluitend op

hun binnenlandse opdrachten concentreren: de competitie én de beker.

De belangrijke momenten volgden mekaar overigens in ijtempo op. Pas was de goedbijgewoonde revanche-partij tegen Bayern achter de rug of Sporting moest het jonge Lokeren partij geven in een belangrijk duel om de competitie. Hier ontstond een toch wel unieke wedstrijdevolutie: de Wase bezoekers liepen tot liefst 0—3 uit en het duurde tot in de slotminuut vooraleer Sporting die enorme achterstand nog in een 4—3 zege kon ombuigen.

Kwam toen dé klapper van het jaar: Anderlecht—KV Mechelen, de twee clubs die met ruime voorsprong op de concurrentie net gelijkgeplaatst aan de topmatch moesten beginnen, acht wedstrijden voor het seizoen-einde. Ruim 35.000 toeschouwers waren er die avond in het Vanden Stockstadion, voor een partij waarin Anderlecht voortdurend domineerde.

Al na acht minuten dudde Rutjes noodgedwongen een strakke voorzet van Vercauteren in eigen doel. Lozano had pech dat zijn geplaatste bal op de paal belandde. Waarna Mechelen het 1—1 gelijkspel wat fortuinlijk bekwam met een afketsende vrije trap, die via de muur binnensloeg.

Daarmee wist iedereen het: als Arie Haan Anderlecht aan een nieuwe titel wou helpen, moest Sporting in de resterende wedstrijden met K.V. Mechelen afrekenen.

De uitdaging was er natuurlijk: die twintigste titel, halfweg het seizoen bijna een zekerheid, nadien weer een dubbeltje op zijn kant. Zo boeiend kan voetbal inderdaad zijn!

Franky Vercauteren de kapitein

Franky Vercauteren, de kapitein. Die armband is inmiddels net zo logisch op zijn arm als de G die nu al jaren op de borst van de truitjes voorkomt.

In 1975-'76 kwam Vercauteren in de ploeg, daar gepiloteerd door Hans Croon, die de ambitieuze jongeman vooral steunde toen twee operaties hem plots uit de running haalden.

„Hans Croon was een psycholoog”, zegt Vercauteren. „Een man die er vooral wat van weg had om jong talent naar de eerste ploeg te loodsen.”

Vercauteren werd gauw een vaste waarde op links, niet enkel bij Anderlecht waar hij er — medio '87 — een dozijn seizoenen had op zitten en bijna een kwarteeuw lid was van de club, maar ook bij de nationale ploeg. Een felle kamper, bezielde met de winnaarsmentaliteit, die Europese bekendheid haalde om zijn strakke outswingende ballen van op links, een nachtmerrie voor vele keepers.

Onder Croon was het dat Franky zijn eerste Europese finale speelde en ook won. Op de Heizel nog wel, wat voor deze invallende jongere, die even later in de ploeg stond die de Belgische beker won, een onvergetelijk moment werd.

Na Croon kwam Raymond Goethals, die de Rode Duivels inruilde voor

Sporting. — „Goethals kon met zijn spelers omgaan”, prijst Franky. „En was tactisch heel sterk, wat voor die tijd een noodzaak was om Europees door te breken.”

Later maakte hij kennis met Urbain Braems, die hij net als Paul Van Himst minder hoog inschatte. — „Braems wou voor iedereen goed doen, en dat lukt je als trainer van zo'n ploeg niet”, weet Vercauteren. „Van Himst ging tactisch niet ver genoeg. De opdrachten bleven te vaag, en we studeerden te weinig automatismen in.” Een kritische voetballer dus.

Tussen Braems en Van Himst door, werkte Vercauteren ook onder de leiding van de veelbesproken Tomislav Ivic. — „Een sterke trainer”, zegt hij. „Een man die veel eiste van de spelers, maar het zo logisch aanbracht, dat je daar alle begrip voor had.”

Ook met Arie Haan klikte het meteen: „Haan had veel aandacht voor de automatismen, die een essentiële noodzaak zijn in een topploeg”, zegt Franky. „Hij ontleedt een tegenstander en deelt specifieke taken uit. Veel spelers hebben daar nood aan.”

Franky Vercauteren werd in oktober '86 dertig jaar. Een leeftijd die nog niet het einde van een voetbalcarrière hoeft te zijn, maar wel een keerpunt kan vormen. Vandaar dat hij, die het naast zijn voetbaljob al ver schopte in de business, een duidelijke optie op de toekomst wou nemen: ofwel nog wat jaren bij Anderlecht blijven, mits een langlopend contract, ofwel kiezen voor het buitenland.

Zijn naam is alvast nu al voor altijd verbonden aan die van Anderlecht, waar hij in de meest roemrijke jaren — vanaf de eerste Europacup — ook de meest ophefmakende momenten beleefde.

Frank Vercauteren

Lozano I en II

Juan Lozano heeft in zijn uitgebreide voetbalcarrière twee Anderlechten meegemaakt. Het Anderlecht van Ivic en de bijhorende wissel Ivic-Van Himst, en het Anderlecht van Haan en de bijhorende ruil Van Himst-Haan, die daaraan voorafging. Gaan en komen onder Paul Van Himst dus.

Juan Lozano werd geboren in de omgeving van het Andalousische Sevilla op 31 augustus 1955. Toen hij tien jaar was emigreerde hij met zijn ouders naar Antwerpen, waar hij haast meteen aansloot bij Beerschot.

Op 30 september 1973 — pas achttien geworden — debuteerde Lozano met Beerschot op RWDM. Jarenlang bleef hij de lieverd van het Antwerpse publiek, tot de roep van het geld té groot werd en hij naar de States uitweek, waar Soccer plots — en tijdelijk — furore maakte. Juan werd aangekocht door de Washington Diplomats voor 800.000 dollar, wat in die tijd goed was voor 24 miljoen.

Na een vrij riant periode kwamen de problemen: Juan brak zijn kuitbeen en net op dat moment geraakte de club zodanig in de financiële moeilijkheden dat die uiteindelijk failliet ging. Na een knap staaltje onderhandelingstactiek haalde manager Michel Verschueren toen Lozano uit de States weg voor een prikje: 14 miljoen, wordt gezegd. Lozano kwam in Anderlecht terecht

in een plots op gang komende machine, die met liefst elf punten voorsprong als landskampioen uit de competitie kwam. Twee jaar later was hij er nog toen Ivic, met wie hij het tactisch niet altijd kon vinden, werd vervangen door Paul Van Himst. Een trainer die weer opteerde voor de vrije spelvreugde, wat vooral voor een technicien als Lozano goed uitkwam.

Toch gingen de twee enigszins in onenigheid uiteen, nadat Lozano in Lissabon een schitterende partij opvoerde, die Anderlecht voor een goed deel hielp aan zijn vijfde Europese cup. — „Als Lozano altijd zo zou spelen...” mijmerde Van Himst, en dat nam de Antwerpse Spanjaard hem wat kwalijk.

Veel gaf het overigens niet, want na veel transferbesprekingen met bijhorende geruchten en kwakkels werd Juan via zijn broer doorverkocht aan Real Madrid voor het duurste bedrag dat de Spaanse topclub ooit betaalde, tegelijk de duurste transfersom die Anderlecht ooit incasseerde: tachtig miljoen, zo wordt beweerd.

Juan liep er in die tijd toch wat verbitterd bij: de senaatscommissie had in '82 de vraag om een vervroegde naturalisatie afgewezen, zodat Lozano niet tijdig Belg kon worden om met de Rode Duivels naar de Mundial in Spanje te gaan. Daarmee had hij zijn Spaanse nationaliteit behouden, wat uiteraard goed uitkwam voor Real.

Toch werd die transfer een sisser, én voor Lozano, én voor Real Madrid.

Hij liep er twee beenbreuken op, speelde amper, leerde voor het eerst in zijn leven de keerzijde van de medaille kennen en werd door trainer Amancio beslist niet verwend.

„Tevoren had ik altijd gehaald wat ik wou”, geeft Juan nu toe. „Vroeg succes bij Beerschot, internationale roem in Washington, bij mijn terugkeer kampioen worden met de Belgische topclub Anderlecht, transfereeren naar het machtige Real Madrid. Alles ging vanzelf: op het veld en ernaast.”

Maar dan keerde het tij. — „Als je naast de ploeg wordt gezet, besef je pas wat het betekent: niet meer de beste zijn. Daar in Madrid ben ik een ander mens geworden”, zegt Juan. „Ik blijf erbij dat ik had kunnen slagen, zonder pech. Real had me nooit gekocht als het dat niet met zekerheid had geweten.”

En toen deed Anderlecht een tweede keer een goede zaak aan Lozano. Het kocht zijn „kleinen” terug voor amper acht miljoen. Tien keer minder dan Madrid voor hem had betaald.

Toen hij terugkwam, in juli '85, stond Anderlecht onder Paul Van Himst voor een nieuwe seizoenstart. Het ging met hoogten en laagten, tot eind van dat jaar Arie Haan de plaats innam.

„Een goeie trainer, da's gen vleierij. Tactisch is hij heel sterk, en het zint me vooral dat we veel oefenen met de bal. Dat boslopen was niets voor mij,” vertelt Lozano.

Eigenlijk heeft Anderlechts frivole spelmaker maar één verdriet: hij werd nooit internationaal. Niet met

België, omdat de senaatscommissie er geen extra-vaart wilde achter stellen, niet met Spanje, omdat hij met Real nooit hoge toppen scheerde. Belg worden, het zou nog altijd kunnen en Juan had het ook best gewild...

Juan Lozano speelde een schitterend seizoen tot hij zeven wedstrijden voor het einde op Waregem een dubbele beenbreuk opliep, die zijn toekomst zwaar hypothekeerde.

Juan Lozano

Enzo, Georges, Stéphane: de tieners van toen

Paul Van Himst startte zijn trainersloopbaan aan de basis: bij de knapen van Anderlecht. Later kreeg hij de Uefa-junioren onder zijn hoede en haalde de landstitel binnen tijdens zijn tweede seizoen in die functie. Een sterke groep was het, met een paar individualiteiten die Van Himst fel opvielen.

Toen hij halfweg de competitie '82-'83 werd gevraagd Tomislav Ivic op te volgen, liet Van Himst noodgedwongen zijn jeugdig talent in de steek. Maar.... hij vergat het niet.

Al gauw haalde hij de piepjonge Enzo Scifo uit de juniorengroep. Scifo was eerder door de ijverige talentscouts van Sporting opgemerkt en ingehaald. Hij speelde aanvankelijk in een lager gequoteerd clubje in Henegouwen, in de buurt van waar zijn ouders — Italiaanse immigranten — zich vestigden.

Samen met Scifo kwam ook Georges Grün, een andere aangetrokken jongere, vroeg in de basisploeg terecht. Ze kwamen in een ploeg die meteen van het ene succes in het andere

stapte: het seizoen '83-'84 eindigde pas in de dubbele Uefa-cupfinale tegen Tottenham, waarin paarswit slechts vanop de penaltystip de beker moest afstaan.

Even later werd in het Noordfranse Lens de eerste match gespeeld om het Europees landenkampioenschap tussen België en Joegoslavië. Daarbij de jeugdige debutanten Enzo Scifo (pas 18) en Georges Grün (21), samen met nog vier andere Anderlechtspelers. De Belgen wonnen met 2-0 en vooral Enzo Scifo werd met het wierookvat bezwaaid.

In de jaren die volgden leerde vooral „de wonderknaap” Scifo alle facetten van het vedettisme kennen: eind '84 kreeg hij op 18-jarige leeftijd de Gouden Schoen uitgereikt, achteraf werd hij met bitsige, goed- en slecht-gemeende kritiek beladen. Geen jongere die onder zoveel druk rechtop blijft !

Managers van overal zaten Scifo op de huid, zijn legerdienst trok sporen doorheen zijn prestaties, ploegmaats én tegenstrevers keken aleens met jaloeerse blik naar zijn technische vaardigheid, die soms ook weleens uitdeinde in oeverloos gepingel dat de ploeg helemaal niet ten goede kwam.

Georges Grün groeide op in meer sereniteit. Hij werd wel met regelmaat geprezen, maar nooit op de piedestal gezet. Ja, ééns wel, toen hij in een extra partij tussen België en Nederland, tijdens de return in Holland, de Belgen uit een verliespositie haalde met een kopbaldoelpunt dat tot de meest bekende uit de vaderlandse voetbalgeschiedenis behoort.

En de Rode Duivels naar Mexico leidde.

Beiden, Scifo en Grün haalden de titel van '85 binnen onder Van Himst, die van '86 onder Arie Haan. Inmiddels hadden ze er nog een youngster uit de jeugdreeksen bij: Stéphane Demol, in '85 plots als een flits in de ploeg gedropt en er niet meer uit te spelen. Revelatie van het seizoen, meteen al goed voor een plaats in de Rode Duivelsploeg, die in 1986 zo'n dozijn wedstrijden speelde, inclusief het wonderbare Mexico-verhaal.

„In Mexico zijn wij zoveel sneller tot ontplooiing kunnen komen”, zegt Demol over zichzelf, maar ook over andere Belgen zoals Patrick Vervoort van Beerschot, die daar plots opvallende partijen vertolkten. „Achteraf kostte het wat moeite om te bevestigen, ook al omdat de inspanningen in de Mundial zwaar waren, maar na een moeilijke seizoenstart kwam ik er toch weer bovenop.”

Ook Georges Grün moest even terugschakelen, vooraleer de vaste waarde te worden in een team dat toch een paar sterke verdedigers aankocht voor het seizoen '86-'87. — „De verticale as van de ploeg werd hernieuwd. Van Olsen en Peruzovic over Vandereycken tot Vandenbergh. Dan doe je daar een tijdje over om je aan te passen”, stelt Grün.

De tieners van toen zijn hoe dan ook spelbepalende waarden geworden. Alleen werd de rust nog tijdens het seizoen '86-'87 verstoord door het bezoek van Inter Milaan-managers die Scifo zo gauw mogelijk weg van Anderlecht, naar Italië wilden lokken.

Georges Grün

Stéphane Demol

Enzo Scifo

Arnor en de Noormannen

Royal Sporting Club Anderlecht is altijd al een Deens vestigingsoord geweest, een nederzetting van uitwijkende Deense voetballers, die elders in Europa de basis legden voor de uitbouw van een later illustere nationale ploeg.

Kenneth Brylle, Morten Olsen en Frank Arnesen verlieten de club, maar nog bleven Henrik Andersen, Per Frimann Hansen en Henrik Mortensen, drie jonge Denen die ofwel omwille van blessures, ofwel omdat ze nog zo ontzettend jong waren niet meteen helemaal vaste waarden werden in de ploeg. Per Frimann blesseerde zich zwaar in Mexico, nog voor hij zijn waarde kon illustreren, en bleef lange tijd werken aan zijn herstel. Henrik Andersen was op zijn beurt geruime tijd uitgeschakeld en kwam pas in München bij gebrek aan fitte spelers zelfs voortijdig weer in de ploeg. Henrik Mortensen — bij de seizoenstart '86-'87 pas 18 — wachtte nog even op ontbolstering.

Mortensen afkomstig van Aarhus, Frimann van Kopenhagen en Andersen van Fremad Amager, vormden een eigen Skandinavische „groep”, als het ware aangevoerd door de blonde Viking Arnor Gudjohnsen, die op zijn zestien vanuit IJsland naar België kwam en al gauw een vaste waarde werd bij Sporting Lokeren. Daar werd hij in 1983 door Anderlecht weggehaald.

„Het duurde drie jaar vooraleer ik bij Sporting helemaal aan de oppervlakte kwam”, zegt Gudjohnsen van zichzelf. „Drie seizoenen lang werd ik geplaagd door allerlei blessures, en pas in '86-'87 kon ik eens voluit gaan.” Dat was hem duidelijk aan te zien: Arnor werd vaak de beste man van de ploeg, snel combinerend, flink aanbenend, technisch vaardig, goed in de voorzet maar evenzeer in de afwerking.

Een „Noorman” die helemaal Belg is geworden en onder Arie Haan ontbolsterde tot een speler van Europees niveau.

Jacky, Pier en Michel: Rode Duivel af en toe

Jacky Munaron is de Jean Trappeniërs van de volgende generatie: een goeie, vakkundige keeper die allereerst al in eigen huis moeite heeft gehad om een vaste stek te verkrijgen, en bovendien in de nationale ploeg nog altijd door een „vaste waarde” werd gebarreerd. In het geval Munaron is dat Jean-Marie Pfaff, die heeft verhinderd dat Jacky met een ruimere staat van verdienste bij de Rode Duivels staat ingeschreven.

Aan Europese ervaring ontbreekt het Munaron alvast niet. De roemruchte 5-0 nederlaag in München was wampel goed voor zijn 50e partij. En het lijkt wel een kwisvraag: wanneer debuteerde hij Europees voor Anderlecht? In 1980, toen paarswit meteen werd geëlimineerd door FC Kaiserslautern? Forget it! Goed en wel in 1975, toen hij er net 19 was geworden. Dan moest Jacky in de eerste ronde om de Beker voor Bekerwinnaars Jan Ruiter vervangen: bij Rapid Boekarest kreeg hij er eentje binnen, maar thuis deed hij het zo behoorlijk dat de 2-0 op het bord bleef. Niet zelden hield Munaron met attente saves zijn team recht op, in een stijl die nooit onnodig spectacu-

lair, maar altijd behoorlijk efficiënt was. Een knieziende schouderblessure bezorgde hem halfweg de jaren tachtig wel vaker last, maar toch moest hij zich slechts zelden laten vervangen door invallersdoelman Dirk Vekeman. Tegen die tijd waren de vroegere titularissen Ruiter, De Bree, Barth, al lang vergeten. Pier Janssen, één dag jonger dan Munaron — beiden zijn van september '56 — kwam veel later voor het eerst in de nationale ploeg. Daarvoor moest hij eerst van zijn Limburgse „roots” worden onttrokken en bij Anderlecht uitgroeien tot een haast omnivalente, werkkragtige acteur.

Janssen is niet de dribbelkunstenaar, wel de harde werker, die nochtans oneer zou worden aangedaan puur tot „arbeider” van de ploeg te worden gedegradeerd. Enkele schitterende goals zijn daar voorbeelden van.

Michel De Groote kwam in het seizoen 1986-'87 weer goed aan de oppervlakte, nadat de vrees bestond dat hij ondermeer door de jongere Deense kernspelers uit de basis zelf zou worden gehouden. Vele jaren vroeger al werd hij een vaste waarde in het team en maakte diverse grote momenten mee. Zo ondermeer de gewonnen dubbele finale met Benfica en de op de stip verloren eindstrijd met Tottenham Hotspur.

In 1983 werd Michel De Groote voor het eerst opgesteld in de nationale ploeg bij de dubbele confrontatie met Oost-Duitsland. Een jaar later werd hij heropgevestigd voor de vrij ongelukkige Balkantrip van de Rode Duivels.

Pier Janssen

Michel De Groot

Jacky Munaron

Adri, Edi, Guido, Luc en Eugène de nieuwe van '86-'87

Eén keer om de vijf of zes jaar wijzigt Anderlecht drastisch zijn uitzicht. Dat gebeurde opnieuw in de zomer van 1986, nadat paarswit nochtans — zij het helemaal op het puntje van de valreep — zijn negentiende landstitel had gewonnen.

Arie Haan had in een half seizoen vastgesteld dat de ploeg daar dringend aan toe was. De dertigers Olsen, Peruzovic, Degreef en Vandereycken werden verkocht, en op eigen verzoek vertrok ook Erwin Vandenberg.

Hier moest dringend vernieuwing komen. Die kwam er, zij het minder spectaculair dan in vroegere jaren. Bij Cercle Brugge werd de lange, atletische spits Edi Krncevic weggekocht, van Racing Club de Paris kwam Eugène Kabongo, tevoren de goalgetter van Seraing. En bij tweedeklasser Winterslag haalde Anderlecht met de jonge Luc Nilis een grote belofte weg. Drie spitsen dus, waarvan minstens één Vandenberg moest vervangen.

Met Adri Van Tiggelen haalde Haan een op vele plaatsen in het defensieve vlak bruikbare pion binnen. Een Nederlander, die al gauw bleek te passen in het Belgische spelpatroon dat aan de libero een nieuwe dimensie moest geven. Als het ware als zijn eventuele vervanger werd bij Beerschot de vaak onderschatte Guido Swinnen gekocht.

Veel schakels om in te passen, maar na enige tijd bleek dat best te kunnen.

Adri Van Tiggelen

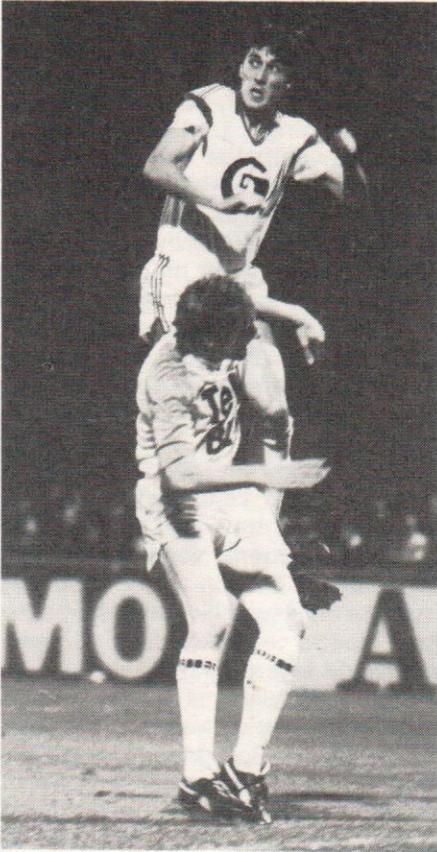
Adri Van Tiggelen komt uit de buurt van Rotterdam, maar speelde bij FC Groningen én Oranje toen Anderlecht hem een vierjaarscontract voorzette. — „Ik doe het misschien sober, maar in de Belgische competitie kun je je als verdediger niet veel frivoliteiten permitteren”, weet Adri. Hij staat bekend voor zijn harde aanpak, zijn snedige tackle, maar tegelijk voor zijn behoorlijke snelheid en degelijk kopspel.

Guido Swinnen was eigenlijk aanvankelijk een aanvaller, maar zo worden vandaag de dag meer spitsen omgevormd. Na Waterschei en Beringen werd hij in Beerschot naar de liberoplaats overgebracht.

„Ik wist dat ik eigenlijk een invaller zou zijn bij Anderlecht”, zegt Swinnen. „Maar natuurlijk ben je er altijd graag bij. Ik heb een paar keer Europees kunnen spelen, af en toe in de competitie ook, dus kreeg ik wat mij tevoren werd voorgesteld.”

Van de drie aangekochte spitsen werd alleen Edi Krncevic meteen een certitude. Krncevic is van Joegoslavië afkomst, maar wel geboren en opgegroeid in Australië. Daar speelde hij bij Marconi, de beste club van het land, maar bleef na een Europese tournee toch in Joegoslavië achter: bij Dynamo Zagreb. Na drie jaar stapte hij over naar de Duitse tweedeklasser Duisburg, die al gauw uitverkoop hield, zodat Krncevic bij Cercle Brugge terecht kwam. Meteen als een opvallende figuur in de Belgische competitie, mee aan de basis van Cercle's bekerzege en van de tocht tot in de finale een jaar later.

„Mijn rol bij Anderlecht is wel anders dan bij Cercle”, zegt hij. „Hier moet ik niet wachten om af te maken, maar zelf werken: openingen creëren waarin ploegmaats moeten duikelen, verdedigers meetrokken. Natuurlijk is het plezanter voor een spits die door twee vleugelspelers wordt bediend, maar hier ligt het tactisch anders.”

Edi Krncevic

Eugène Kabongo trof het duidelijk zo goed niet. Bij Haan is er maar plaats voor één spits, en dat is veelal Krncevic. Een terugval voor een man die een paar jaar eerder de vedette was bij Seraing.

Op zijn 23 kwam hij vanuit Zaïre naar België, waar hij in de competitie '84-'85 haast de helft van de doelpunten maakte voor de eerder failliet gegane club. Het ambitieuze Racing Club de Paris uit de Franse tweede klasse (toen) nam hem over en kreeg in ruil voor aardig wat centen vijftig doelpunten van Eugène. Maar dat volstond niet: de club wou meer internationale sterren en gaf veel geld voor Littbarski en Francescoli, zodat Kabongo te koop kwam. Anderlecht hoorde het en beet. Niet dat het meteen Kabongo nodig had, want Krncevic was er inmiddels al, maar het kende zijn capaciteiten van vroeger, en de prijs was best betaalbaar.

Kabongo was vaak bankzitter bij Anderlecht. Misschien had hij wel gespeeld in Bayern, waar Haan fel aan zijn verzwakte team moest sleutelen, maar hij was geblesseerd. Dat betekende het Europese debuut voor de 19-jarige Luc Nilis. Het ene jaar nog tweede klasser, het andere al in de tempel van het Beierse Olympia.

Nilis debuteerde uitstekend: was het enige licht in een donkere bedoening, scoorde bijna een doelpunt dat de partij een andere oriëntatie had kunnen geven, en was twee weken later — als invaller — wél goed voor een doelpunt tegenover Jean-Marie Pfaff. Aangezien deze jonge Limbur-

ger ook in de competitie diverse keren uitpakte met knappe acties en aardige goals, werd hij in weinig tijd de revelatie van Anderlecht. Kabongo daarentegen werd nog tijdens het seizoen afgestaan aan Benfica Lissabon.

Luc Nillis

Constant Vanden Stock De Godfather

Het verhaal van Royal Sporting Club Anderlecht tijdelijk afsluiten, betekent uitdeinen bij impressies van de man die de laatste vijftien jaar het aangezicht van de club heeft bepaald. De voorzitter, de sponsor, de geldschieter, nee, veel meer dan dat, de leider, de vader, de Godfather van de vereniging. Constant Vanden Stock, ex-voetballer van Anderlecht, president in een eerbiedwaardige galerij. Een zeventiger met dynamisme. „Anderlecht is niet zomaar een voetbalclub meer”, geeft hij toe. „Anderlecht is een zaak geworden. Business. Mijn werk als voorzitter is dan ook veel omvangrijker dan buitenstaanders denken. Het is mijn hobby, jawel, maar een die veel tijd en inzet vraagt.”

Constant Vanden Stock heeft in vroegere jaren vaak gedroomd van het summum: de Europabeker voor landskampioenen. Nooit kwam zijn team zover. Niet in 1963, toen het haast wonderbaarlijk het onklopbare Real Madrid versloeg, maar achteraf sneuvelde tegen FC Dundee.

Niet in 1965 toen het lot Anderlecht gunstig gestemd was na de testmatch tegen Bologna, maar Liverpool roet in het eten gooide, ook niet in 1982 toen Aston Villa paarswit van een finaleplaats afhield, evenmin in 1985 toen de droom al leek waar te

worden, maar Steaua Boekarest plots voor de verrassing zorgde, nadat nochtans eerder Bayern München aan de kant werd gezet.

„Het is een droom”, zegt „Mijnheer Constant”. „Financieel strijden wij met ongelijke middelen tegenover Spaanse en Italiaanse clubs. Natuurlijk zou ik ontzettend blij zijn, maar het wordt zo te zien steeds moeilijker haalbaar.”

Constant Vanden Stock heeft andere redenen om fier en tevreden te zijn. Het vernieuwde stadion, dat zijn naam meekreeg, de vele landstitels die tegen circa vijftig procent naoorlogs uit de bus rolden, de Europese finales waarvan de gewonnen bekervormen onvergetelijke souvenirs vormen.

De mooiste? - „De eerste”, het klinkt als van een vader over de geboorte van zijn kinderen. „De eerste, op de Heizel nog wel, tegen West Ham.

Eigenlijk de tweede ook, want die wonnen we in Parijs, dat nog altijd een wereldcentrum is. En met 4-0 dan nog, dat geeft cachet aan je vereniging.”

Meer cachet nog kreeg Sporting met zijn prachtig uitgebouwd stadion, in de jaren tachtig extra uitgewerkt met loges en business-seats, de nieuwste formule om geld aan te trekken.

Constant Vanden Stock bekijkt die evolutie realistisch: „Met de inkomgelden kun je al lang niet meer rondkomen. Met de stadionsponsoring als zodanig ook al niet meer. Spelers zijn immers ontzettend duur, in aankoop en in loon. En wat doe je eraan als je de besten wilt houden of goeie wilt aantrekken? Loges en business-seats zijn een plaats van afspraak voor mensen uit de zakenwereld die mekaar anders dan anders willen ontmoeten. Niemand weet of dat nieuwe fenomeen altijd zal blijven duren, maar ik stel toch vast dat er meer gegadigden dan plaatsen zijn.” De club bouwde niet enkel loges, hij verbeterde ook de accommodatie voor de andere kijkers, zeg maar de echte fans. Haast alle plaatsen zijn overdekt en als de trend zo doorgaat krijgt iedereen ooit nog wel zijn zitje. Met al die toekomstplannen blijft Constant Vanden Stock voortdurend begaan. Hij denkt immers niet enkel aan de problemen van vandaag, de contracten, de resultaten, de sfeer binnen de groep, de buitenlandse toernooien, de transfers, etcetera, hij denkt verder.

Misschien is precies dat wel de reden waarom Anderlecht zijn vaste plaats aan de top behield: het was altijd een stapje verder, een stapje vlugger dan de concurrentie.

Anderlechts Rode Duivels

U leest achtereenvolgens de naam van de speler die tijdens zijn verblijf bij Anderlecht internationaal was, de clubs waarbij de speler aantrad toen hij in de nationale ploeg werd opgenomen, het aantal selecties tot op 1/4/87 en de periode waarin de selecties plaatshadden.

Paul Van Himst (Anderlecht)	1960-74	81
Georges Heylens (Anderlecht)	1961-73	67
Jef Jurion (Anderlecht)	1955-67	64
Franky Vercauteren (Anderlecht)	1977-..	59
Jef Mermans (Anderlecht)	1945-56	56
Michel Renquin (Standard, Anderlecht, Genève, Stand.)	1976-..	53
René Vandereycken (Club Brugge, Genua, Anderlecht)	1975-86	50
Wilfried Puis (Anderlecht, Cl. Brugge, Lokeren)	1962-75	49
Pierre Hanon (Anderlecht)	1958-69	48
Ludo Coeck (Anderlecht, Inter Milaan)	1974-84	46
François Vander Elst (Anderlecht, Cosmos, West Ham)	1973-83	42
Erwin Vandenberg (Lierse, Anderlecht, Lille)	1979-..	41
Paul Vandenberg (Union, Standard, Anderlecht)	1957-67	38
Jean Dockx (Rac. White, Anderlecht)	1967-75	35
Jean Thissen (Standard, Anderlecht)	1968-77	34
Martin Lippens (Anderlecht)	1957-63	33
Henri Meert (Anderlecht)	1944-57	33
Jean Plaskie (Anderlecht)	1964-71	33
Jan Verheyen (Beerschot, Anderlecht, Union)	1965-76	33
Jacky Stockman (Anderlecht)	1958-67	32
Erwin Van Den Daele (Club Brugge, Anderlecht)	1970-77	32
Hugo Broos (Anderlecht, Club Brugge)	1974-86	24
Fernand Adams (Anderlecht)	1924-30	23
Johan Devrindt (Anderlecht, PSV, Club Brugge, Lokeren)	1964-75	23
Georges Grun (Anderlecht)	1984-..	25
Enzo Scifo (Anderlecht)	1984-..	25
Laurent Verbiest (Anderlecht)	1960-65	23
Alex Czerniatynski (Antwerp, Anderlecht, Standard)	1981-..	21
Jean Caudron (Anderlecht)	1924-28	19
Jean Cornelis (Anderlecht)	1962-68	19
Gilbert Van Binst (Anderlecht)	1973-77	15
Albert Cluytens (Beveren, Anderlecht)	1977-81	12
Stephane Demol (Anderlecht)	1986-..	14
Arsène Vaillant (White Star, Anderlecht)	1944-51	12
Jean Trappeniers (Anderlecht)	1964-70	11
François Sermon (Anderlecht)	1945-51	9
Jacky Munaron (Anderlecht)	1982-..	8

De Rode Duivels van Anderlecht in 1964: Pierre Hanon, de vreemde eend Guy Delhasse, doelman van Club Luik die na de pauze werd vervangen door Anderlecht-keeper Jean Trappeniers, Jean Plaskie, Paul Van Himst, Laurent Verbiest, Johan Devrindt, Wilfried Puis, Jean Cornelis, Jacky Stockman, Georges Heylens en Jef Jurion.

Georges Van Caelenberg (Anderlecht)	1939-40	8
Hippolyte Vanden Bosch (Anderlecht)	1953-57	8
Frits Van Den Boer (Anderlecht, St.-Truiden)	1959-66	7
Willy Geurts (Antwerp, Anderlecht)	1978-82	6
Walter Degreef (Anderlecht)	1984	5
Jean Van Steen (Anderlecht)	1951-54	5
François Degelas (Anderlecht)	1955-57	4
Michel De Groot (Anderlecht)	1983-84	4
Victor Erroelen (Anderlecht)	1948	4
Alfons Peeters (Olympic, Anderlecht)	1967-68	4
Marcel De Corte (Anderlecht)	1954	3
René Vanderwilt (Anderlecht)	1956-58	3
Jacques Culot (Anderlecht)	1957	2
Gaston Dewael (Anderlecht)	1956-57	2
Henri Matthijs (Anderlecht)	1951	2
Jeng Vanden Bossche (Anderlecht)	1954	2
Michel Van Vaerenbergh (Anderlecht)	1946-49	2
Charles De Munter (Anderlecht)	1924	1
Charles De Vogelaere (Anderlecht)	1958	1
François Dewael (Anderlecht)	1944	1
Pierre Jansen (Anderlecht)	1986-..	2
Jean Valet (Anderlecht)	1951	1

N.B. Van alle spelers die meer dan 10 caps haalden is een afzonderlijk „portret” voorzien in dit boek.

De supporters

Als één club in België een trouw supporterslegioen heeft, dan is dat ongetwijfeld Sporting Club Anderlecht, dat zowel thuis als op zijn binnenlandse én Europese verplaatsingen steeds een ruime groep fans in zijn spoor meedraagt. En daarom nog niet eens de „hardste” van het land.

Supporters waren er uiteraard zo vroeg als er voetballers waren. De burens van Union Sint-Gillis hadden zelfs al in 1902 een supportersclan die de verplaatsingen in groep meemaakte. En ook vanaf de start van Sporting Club Anderlecht in het café Concordia in de Rue d'Aumale waren er fans. En zelfs al meteen sponsors avant la lettre, aangezien de lederfabrikant Emile Versé toen al geldelijke en materiële steun verschaftte aan de club.

Meteen werd ook inkomgeld gevraagd om aan de kosten van de organisatie te kunnen voldoen. Aanvankelijk weliswaar slechts tien centiem. In 1921, toen Sporting voor het eerst promoveerde naar de hoogste klasse bedroeg het toegangsgeld voor de open staanplaatsen nog maar een kwartje. Later bleef dat in snel tempo groeien, tot voetbalkijken een vrij dure maar niettemin steeds aangename hobby werd.

Vanaf de eerste levensdagen van de club bleek Anderlecht geen uitzondering te vormen op de regel: supporters waren er om hun spelers te ondersteunen en als dat niet met woorden kon, dan maar met daden. Bij de vele burentreffens werd al eens meer een robbertje gevochten, temeer de gebruiken van die tijd wilden dat de winnaars met het nodige sarcasme (de beroemde „buis”) hun verliezers begroetten. In 1920 al kwam het eerste supportersblad van de pers. „Anderlecht

Sports", organe hebdomadaire des sports athlétiques. En drie jaar later werd de Federatie van de Supportersverenigingen van Sporting Anderlecht opgericht, waarvan Edouard Van Den Nest de eerste voorzitter was.

Naast de vele populaire liedjes die al vlug ter ondersteuning werden gezongen, vooral afgekeken van de „grote clubs" van toen, kreeg Sporting ook zijn eigen strijdlid. „Naar de zege", heette de eerste heuse march van Anderlecht, daar waar „Forward Anderlecht", gecomponeerd door Pieter Leemans de officiële march van de vereniging is.

Eenmaal het voetbal via de televisie werd doorgegeven, en het Britse systeem van aanmoedigen bij middel van een Spionkop (zoals die van Liverpool zich heette) bekend geraakte, namen ook de Belgische clubs deze vorm van „steunverle-

ning" over. Het was in augustus 1969 dat de Anderlechtse Spionkop werd gesticht.

Vooral in de eerste jaren van het Europees cupvoetbal haalde Sporting ontzettende cijfers qua opkomst. Telkens diende zelfs om die reden uitgeweken naar de Heizel, waar — op 6 maart 1963 — liefst 64.703 betalende toeschouwers waren voor Anderlecht-Dundee. Een record, aangezien er welgeteld... zeven kijkers meer waren dan voor de memorabele Anderlecht-Real Madrid even tevoren.

Tot vandaag kan Sporting Anderlecht nog altijd vertrouwen op een omvangrijke „vaste groep" supporters, die in een ontzettend aantal supportersclubs overal in het land (en zelfs daarbuiten) zijn gevestigd. Een grote club leeft immers dank zij een grote achterban, zonder wie hij nooit kan bestaan.

**ANDERLECHT
SPORTS**

ORGANE OFFICIEL DU
OFFICIEEL ORGAAN VAN
RSCA

Affilié à l'U.N.B.O.C. — Aangesloten bij N.U.K.

**SAISON
SEIZOEN
1986-87**

54e ANNEE - JAARGANG
N° 8 — 25 F

STADE CONSTANT VANDEN STOCK STADION

„Anderlecht Sports", het clubblad, is al aan zijn 54ste jaargang toe.

Het bestuur

Geen club kan makkelijker zijn evolutie bepalen dan Sporting Club Anderlecht. Het stoelde op slechts drie voorzitters in vijfenzeventig jaar en onder zijn ontzettend aantal vedetten ook op drie super-cracks die in de gelijklopende periodes het voetbal in hun team bepaalden. Die periodes waren dan op hun beurt nog typisch voor het beeld van hun tijd.

Na stichter-voorzitter Charles Roos werd Theo Verbeeck de eerste sterke man bij Anderlecht. Hij bleef dat

liefst 40 jaar tot hij overleed in 1951. Hij dirigeerde zijn club in de nog amateuristische periode, al was hij ondermeer met de aankoop van Jef Mermans al de concurrentie te vroeg af in een transferaanpak die later het wapen werd van het rusteloze Anderlecht. Binnen dat tijdperk was Cassis Adams de meest opvallende figuur, een van Sportings eerste internationalen ook die als enig lid van de club de eerste wereldkampioenschappen in Uruguay meemaakte.

Theo Verbeeck werd opgevolgd door Albert Roosens, die eerder al secretaris-generaal van Anderlecht was. Roosens verruimde de grenzen, was er bij op de stichtingsvergadering van het Europees voetbal en zocht —

Constant Vanden Stock: de president van het moderne Anderlecht.

Michel Verschuere: de manager van de 'voetbalzaak' Anderlecht.

steeds gesteund door een ideeënrijke secretaris Eugène Steppé — naar een oplossing om het semi-professionalisme te realiseren. Jef Mermans, het supertalent van het eerste naoorlogse decennium was hier het boegbeeld van de club.

In 1971, twintig jaar later, werd Constant Vanden Stock de nieuwe „president” van Anderlecht, terwijl Albert Roosens secretaris-generaal van de Belgische Voetbalbond werd. Onder Vanden Stock evolueerde Sporting Club tot een professioneel uitgebouwde vereniging, zowel qua materiële als sportieve infrastructuur. Paul Van Himst was inmiddels al jarenlang de voortrekker en behaal-

de eerst als speler een Europese finale, later als trainer een andere. Royal Sporting Club Anderlecht, zoals het na vijftientig jaar bestaan officieel mocht heten, is de naoorlogse nummer één van het land geworden, goed voor vrijwel de helft van de nationale titels. Dat had het evenzeer aan een bestuur met zin voor eeuwige vernieuwing als aan een ontelbaar aantal topvoetballers te danken. De keuze van die spelers, van hun trainers en begeleiders, de uitbouw van het stadion, van de bijhorende accommodatie en de contacten met de tegenstanders in binnen- en buitenland waren evenveel actiepunten. Waarvan de huidige manager Michel Verschuere, die door

In 1983 werden de business-seats gebouwd: in het voetbalstadion maken zakenlui nu hun afspraken.

Anderlecht werd ingehaald op het moment dat voetbal steeds meer met business te maken kreeg, zegt: „De enige manier om resultaat te halen is werken en zo weinig mogelijk praten. Zo doet Anderlecht dat.”

Stille werkers, dat zijn inderdaad de ideale bestuurslui.

Die werkers achter de schermen waren het die Anderlecht uitbouwden tot wat het nu is. Van wat rijen staanplaatsen voor de eerste wereldoorlog, alover de tribune I in 1935 tot de indrukwekkende verbouwingswerken van 1983 met bijhorende re-

ceptiezalen, loges en business-seats. In 1953 werden de staanplaatsen aan de overkant van de hoofdtribune overdekt, in 1964 werd het middenvak van de hoofdtribune verbouwd, een jaar later kwam tribune II er en in 1977 werd de capaciteit van het stadion teruggebracht tot 36.000 plaatsen om het aantal overdekte plaatsen te kunnen vermeerderen.

Zoveel activiteiten leidden tot de tempel van nu, inmiddels het Constant Vanden Stockstadion geheten, dat alle allures van een Europese topclub bezit.

Zo evolueerde het nieuwe stadion, inclusief de verplichte afrastering en de sierlijke loges.

Resultaten, erelijst en Europees overzicht

Nationale competitie

Jaar Landskampioen Plaats

van
Anderlecht

1896	FC Luik	
1897	Racing Brussel	
1898	FC Luik	
1899	FC Luik	
1900	Racing Brussel	
1901	Racing Brussel	
1902	Racing Brussel	
1903	Racing Brussel	
1904	Union	
1905	Union	
1906	Union	
1907	Union	
1908	Racing Brussel	
1909	Union	
1910	Union	3e in 3e afd./pr.
1911	C.S. Brugge	
1912	Daring Brussel	
1913	Union	2e in 2e afd./pr.
1912	Daring Brussel	
1913	Union	2e in 2e afd./pr.
1914	Daring Brussel	„Bevord.”
1920	F.C. Brugge	
1921	Daring Brussel	1e in Bev./pr.
1922	Beerschot	12e
1923	Union	13e/degr.
1924	Beerschot	1e in Bev./pr.
1925	Beerschot	9e
1926	Beerschot	12e/degr.
1927	C.S. Brugge	2e in 1e kl./pr.
1928	Beerschot	14e/degr.
1929	Antwerp	2e in 1e kl./pr.
1930	C.S. Brugge	5e
1931	Antwerp	14e/degr.
1932	Lierse	2e in 1e kl.
1933	Union	5e in 1e kl.
1934	Union	4e in 1e kl.
1935	Union	1e in 1e kl./pr.
1936	Daring Brussel	8e
1937	Daring Brussel	11e
1938	Beerschot	8e
1939	Beerschot	5e

1942	Lierse	6e
1943	FC Mechelen	6e
1944	Antwerp	2e
1946	FC Mechelen	3e
1947	Anderlecht	1e
1948	FC Mechelen	2e
1949	Anderlecht	1e
1950	Anderlecht	1e
1951	Anderlecht	1e
1952	FC Luik	6e
1953	FC Luik	2e
1954	Anderlecht	1e
1955	Anderlecht	1e
1956	Anderlecht	1e
1957	Antwerp	2e
1958	Standard	5e
1959	Anderlecht	1e
1960	Lierse	2e
1961	Standard	3e
1962	Anderlecht	1e
1963	Standard	3e
1964	Anderlecht	1e
1965	Anderlecht	1e
1966	Anderlecht	1e
1967	Anderlecht	1e
1968	Anderlecht	1e
1969	Standard	4e
1970	Standard	4e
1971	Standard	3e
1972	Anderlecht	1e
1973	Cl. Brugge	6e
1974	Anderlecht	1e
1975	RWDM	3e
1976	Cl. Brugge	2e
1977	Cl. Brugge	2e
1978	Cl. Brugge	2e
1979	Beveren	2e
1980	Cl. Brugge	5e
1981	Anderlecht	1e
1982	Standard	2e
1983	Standard	2e
1984	Beveren	2e
1985	Anderlecht	1e
1986	Anderlecht	1e

pr. = promotie degr. = degradatie

Anderlecht en Club Brugge beheersten het nationale voetbal in de jaren tachtig. Dat culmineerde in 1986 in twee extra-beurten om de kampioen te kennen. Anderlecht won zijn 19e titel. Een beeld daaruit: ex-Anderlechtspeler Hugo Broos in duel met Erwin Vandenbergh.

Super Cup

georganiseerd tussen de kampioen en de bekerwinnaar vanaf 1980

1981	Anderlecht-Standard	0-0
	(strafschoppen 1-3)	
1985	Anderlecht-Cercle	2-1
1986	Cl. Brugge-Anderlecht	1-0

Trofee Pappaert

Aan de club met de langste reeks wedstrijden zonder nederlaag, vanaf 1953

1977	Anderlecht
1983	Anderlecht
1985	Anderlecht

Gouden Schoen

vanaf 1954

- 1957 Jef Jurion
- 1960 Paul Van Himst
- 1961 Paul Van Himst
- 1962 Jef Jurion

Jef Jurion kreeg als eerste Anderlechtenaar de Gouden Schoen.

- 1964 Wilfried Puis
- 1965 Paul Van Himst
- 1974 Paul Van Himst
- 1976 Robbie Rensenbrink
- 1983 Franky Vercauteren
- 1984 Enzo Scifo

Enzo Scifo was pas 18 toen hij in 1984 met de Gouden Schoen werd vereerd.

Voor Paul Van Himst was er vaker succes weggelegd. Hier krijgt hij de nationale beker in '75.

Beste doelschutter

vanaf 1946		
1947	Jef Mermans	38
1948	Jef Mermans	23
1950	Jef Mermans	37
1954	Hip.Vanden Bosch	29
1962	Jacky Stockman	29
1964	Paul Van Himst	26
1966	Paul Van Himst	25
1967	Jan Mulder	20
1968	Paul Van Himst	20
1973	Robbie Rensenbrink	16
1974	Attila Ladynski	22
1977	François Vander Elst	21
1983	Erwin Vanden Bergh	20
1986	Erwin Vanden Bergh	27

Beker van België

werd slechts 3 keer vóór de 1e wereldoorlog en slechts 1 keer tussen de beide oorlogen georganiseerd, later in '54 en '55 en vanaf 1964.

1965	Anderlecht-Standard (na verlengingen)	3-2
1966	Standard-Anderlecht	1-0
1972	Anderlecht-Standard	1-0
1973	Anderlecht-Standard	2-1
1975	Anderlecht-Antwerp	1-0
1976	Anderlecht-Lierse	4-0
1977	Cl. Brugge-Anderlecht	4-3

Europese wedstrijden

Beker voor Landskampioenen

De Beker voor Landskampioenen werd voor het eerste georganiseerd in 1955. Sporting Anderlecht was er meteen bij.

1955-56

Vörös Lobogo-Anderlecht 6-3
Week, Matthys, Culot, Lippens, De Koster, Degelas, Jurion, H. Vanden Bossche, Mermans, **Vanderwilt**, J. Vanden Bossche.

Doelpunten: Vander Wilt, H. Vanden Bossche (2).

Anderlecht-Vörös Lobogo 1-4
Week, Matthys, Culot, Lippens, De Koster, Hanon, Jurion, H. Vanden Bossche, Mermans, Degelas, J. Vanden Bossche.

Doelpunt: H. Van den Bossche.

Een 'vervaagd' beeld van het allereerste Europese optreden van Sporting Anderlecht. Het gebeurde in 1955 in Boedapest. Voor RSCA speelden: René Vanderwilt die het eerste paarswitte Europese doelpunt scoorde, Rik Matthijs, Martin Lippens, Jef Mermans, Jacques Culot, Felix Week, Wim De Koster, Jef Jurion, François Degelas, Jeng Vandenbossche en Polyte Vandenbosch die twee goals scoorde.

1956-57

Anderlecht-Manchester United 0-2
Week, Matthys, Culot, Lippens, De Koster, **Vanderwilt**, Dedryver, Jurion, Dewael, Mermans, J. Vanden Bossche.

Manchester United-Anderlecht 10-0
Week, Gettemans, Culot, **Vanderwilt**, De Koster, Hanon, Dedryver, H. Vanden Bossche, Mermans, Dewael, Jurion.

1959-60

Glasgow Rangers-Anderlecht 5-2
Meert, De Vogelaere, De Koster, Culot, Hanon, Van Wilder, Dewael, Jurion, Stockman, Vandeboer, J. Vanden Bossche

Doelpunten: Stockman, Dewael.

Anderlecht-Glasgow Rangers 0-2
Meert, De Vogelaere, De Koster, Culot, Hanon, Van Wilder, Lippens, Jurion, Stockman, Vandeboer, J. Vanden Bossche.

1962-63

Real Madrid-Anderlecht 3-3
Fazekas, Heylens, Verbiest, Lippens, Cornelis, Hanon, Jurion, J.P. Janssens, Stockman, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Van Himst, Janssens, Puis.

Anderlecht-Real Madrid 1-0
Fazekas, Heylens, Verbiest, Lippens, Cornelis, Hanon, Jurion, J.P. Janssens, Stockman, Van Himst, Orleans.

Doelpunt: Jurion.

CDNA Sofia-Anderlecht 2-2
Fazekas, Heylens, Verbiest, Lippens, Cornelis, Hanon, Jurion, Orleans, Stockman, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Jurion (2).

Anderlecht-CDNA Sofia 2-0
Fazekas, Heylens, Verbiest, Lippens, Cornelis, Hanon, Jurion, J.P. Jans-

sens, Stockman, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Lippens (2).

Anderlecht-Dundee FC 1-4
Fazekas, Heylens, Verbiest, Lippens, Cornelis, Hanon, Jurion, J.P. Janssens, Stockman, Van Himst, Puis.

Doelpunt: Lippens.

Dundee FC-Anderlecht 2-1
Trappeniers, Plaskie, Verbiest, Lippens, Cornelis, Hanon, Jurion, J.P. Janssens, Stockman, Van Himst, Puis.

Doelpunt: Stockman.

1964-65

Anderlecht-Bologna 1-0
Trappeniers, Heylens, Plaskie, Verbiest, Cornelis, Hanon, Jurion, Stockman, Van Himst, Devrindt, Puis.

Doelpunt: Van Himst.

Bologna-Anderlecht 2-1
Trappeniers, Heylens, Plaskie, Verbiest, Cornelis, Hanon, Jurion, Stockman, Devrindt, Van Himst, Puis.

Doelpunt: Stockman.

Anderlecht-Bologna 0-0
Trappeniers, Heylens, Lippens, Plaskie, Cornelis, Cayuela, Jurion, Stockman, Devrindt, Van Himst, Puis.

Liverpool-Anderlecht 3-0
Trappeniers, Heylens, Verbiest, Plaskie, Cornelis, Hanon, Jurion, Stockman, Cayuela, Van Himst, Puis.

Anderlecht-Liverpool 0-1
Trappeniers; Heylens, Verbiest, Plaskie, Cornelis, Hanon, Jurion, Stockman, Van Himst, Devrindt, Puis.

1965-66

Fenerbahce-Anderlecht 0-0
Trappeniers, Heylens, Verbiest, Plaskie, Cornelis, Kialunda, Jurion, Bergholz, Stockman, Van Himst, Puis.

Het Anderlechtelftal dat in 1966 door scheidsrechter Barberan in Madrid werd uitgeschakeld: gehurkt Jacky Stockman, Jef Jurion, Jan Mulder, Paul Van Himst en Wilfried Puis. Staande Georges Heylens, Jean Trappeniers, Jean Plaskie, Kialunda, Jean Cornelis en Pierre Hanon.

Anderlecht-Fenerbahce 5-1

Trappeniers, Heylens, Verbiest, Plaskie, Cornelis, Hanon, Jurion, Bergholz, Van Himst, Stockman, Puis.

Doelpunten: Stockman (3), Van Himst, Hanon.

Anderlecht-Derry City 9-0

Trappeniers, Heylens, Verbiest, Plaskie, Cornelis, Hanon, Jurion, Stockman, Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Mulder (3), Van Himst (2), Jurion, Stockman, Puis (2).

Er werd geen terugwedstrijd gespeeld.

Anderlecht-Real Madrid 1-0

Trappeniers, Heylens, Kialunda, Plaskie, Cornelis, Hanon, Jurion,

Stockman, Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunt: Van Himst.

Real Madrid-Anderlecht 4-2

Trappeniers, Heylens, Plaskie, Kialunda, Cornelis, Hanon, Jurion, Stockman, Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Jurion, Puis.

1966-67

Haka Valkeakosken-Anderlecht

1-10

Trappeniers (75' Mair), Heylens, Hanon, Wantuil, Cayuela, Onclin, Jurion, Bergholz, Devrindt, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Van Himst (5), Devrindt (3), Puis, Cayuela.

Anderlecht-Haka Valkeakosken 2-0
Trappeniers, Heylens, Hanon, Kialunda, Wantuil, Onclin, Jurion, Bergholz, Devrindt, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Van Himst, Devrindt.

Dukla Praag-Anderlecht 4-1

Trappeniers, Heylens, Hanon, Plaskie, Cornelis, Cayuela, Jurion, Bergholz, Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunt: Mulder.

Anderlecht-Dukla Praag 1-2

Trappeniers, Heylens, Hanon, Kialunda, Cornelis, Devrindt, Jurion, Bergholz, Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunt: Mulder.

1967-68

Karl-Marx-Stadt-Anderlecht 1-3

Vukasovic, Heylens, Hanon, Plaskie, Cornelis, Devrindt, Kialunda, Jurion, Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Mulder (2), Van Himst.

Anderlecht-Karl-Marx-Stadt 2-1

Vukasovic, Heylens, Hanon, Plaskie, Cornelis, Vandenberg, Kialunda, Bergholz, Devrindt, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Bergholz, Van Himst.

Sparta Praag-Anderlecht 3-2

Trappeniers, Heylens, Van Welle, Plaskie, Cornelis, Kialunda, Van Himst, Jurion, Bergholz, Devrindt, Puis.

Doelpunten: Jurion, Van Himst.

Anderlecht-Sparta Praag 3-3

Vukasovic, Heylens, Van Welle, Plaskie, Cornelis, Hanon, Jurion, Bergholz, Devrindt, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Van Himst (2), Devrindt.

1968-69

Anderlecht-Glentoran Belfast 3-0

Trappeniers, Heylens, Kialunda, Plaskie, Peeters, Herbet, Martens, Bergholz (70' Nordahl), Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Bergholz, Peeters, Nordahl.

Glentoran Belfast-Anderlecht 2-2

Trappeniers, Heylens, Plaskie, Kialunda, Peeters, Nordahl, Herbet, Devrindt (60' Mulder), Van Himst, Puis.

Doelpunten: Devrindt, Bergholz.

Manchester United-Anderlecht 3-0

Trappeniers, Heylens, Kialunda, Peeters (68' Mulder), Cornelis, Herbet, Volders, Bergholz, Devrindt, Nordahl, Puis.

Anderlecht-Manchester United 3-1

Trappeniers, Heylens, Hanon, Kialunda, Cornelis, Devrindt, Nordahl, Bergholz, Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Bergholz (2), Mulder.

1972-73

Anderlecht-Vejle BK 4-2

Barth, Heylens, Van Binst, Broos, Volders (57' Lievens), Dockx, Verheyen, Ejderstedt, Stockman, Van Himst, Rensenbrink.

Doelpunten: Ejderstedt, Rensenbrink (2), Van Himst

Vejle BK-Anderlecht 0-3

Ruiter, Heylens, Van Binst, Broos, Volders, Dockx, Verheyen, Van Himst, Ejderstedt, Stockman, Rensenbrink.

Doelpunten: Volders, Rensenbrink (2).

Spartak Trnava-Anderlecht 1-0

Ruiter, Heylens, Van Binst, Dockx, Volders, Debolle (60' Deraeve), Verheyen, Lievens, Ejderstedt, Van Himst, Rensenbrink.

Anderlecht-Spartak Trnava 0-1

Ruiter, Heylens, Van Binst, Broos, Volders, Dockx, Verheyen, Van Himst, Ejderstedt, Stockman (73' Vander Elst), Rensenbrink.

Euforie in Anderlecht, en Jan Mulder geniet mee.

1974-75

Slovan Bratislava-Anderlecht 4-2

Barth, Van Binst, Broos, Van Den Daele, Thissen, Dockx, Verheyen, Coeck, Vander Elst, Van Himst, Rensenbrink.

Doelpunten: Coeck, Van Himst.

Anderlecht-Slovan Bratislava 3-1

Ruiter, Van Binst, Broos, Van Den Daele, Thissen, Verheyen, Coeck, Van Himst, Vander Elst (76' Denul), Ladynszki, Rensenbrink.

Doelpunten: Van Himst, Coeck, Thissen.

Anderlecht-Olympiakos 5-1

Ruiter, Van Binst, Broos, Van Den Daele, Thissen, Verheyen (71' Coeck), Dockx, Van Himst, Vander Elst, Ladynszki, Rensenbrink (78' Denul).

Doelpunten: Rensenbrink (3), Van der Elst, Ladynszki.

Olympiakos-Anderlecht 3-0

Ruiter, Van Binst, Broos, Van Den Daele, Thissen, Dockx, Verheyen, Van Himst, Vander Elst, Coeck (64' Ladynszki), Rensenbrink.

Leeds United-Anderlecht 3-0

Ruiter, Van Binst, Broos, Van Den Daele, Thissen, Dockx, Verheyen, Coeck, Vander Elst, Van Himst, Rensenbrink.

Anderlecht-Leeds United 0-1

Barth, Dockx, Van Den Daele, Broos, Thissen, Vander Elst, Coeck, Van Himst, Nicolaes (Denul) Ladynszki, Rensenbrink.

1981-82

Widzew Lodz-Anderlecht 1-4

Munaron, Hofkens, Broos, Degreef, De Grootte, Cluytens, Coeck, Lozano, Vercauteren, Geurts, Brylle.

Doelpunten: Lozano (2), Frimann, Petursson.

Anderlecht-Widzew Lodz 2-1

Munaron, Degreef, Broos, Olsen, De Grootte, Lozano, Cluytens, Hofkens, Vercauteren, Geurts, Brylle.

Doelpunten: Brylle, Geurts.

Anderlecht-Juventus Turijn 3-1

Munaron, Cluytens, Olsen, Broos, Degreef, De Grootte, Hofkens, Lozano, Vercauteren, Brylle, Geurts.

Doelpunten: Geurts (2), Vercauteren.

Juventus Turijn-Anderlecht 1-1

Munaron, Cluytens, Broos, Olsen, Degreef, De Grootte, Hofkens, Lozano, Brylle, Vercauteren, Geurts.

Doelpunt: Geurts.

Anderlecht-Rode Ster Belgrado 2-1

Munaron, Degreef, Peruzovic, Broos (46' Cluytens), De Grootte, Hofkens, Coeck, Lozano, Vercauteren, Geurts, Brylle (65' Petursson).

Doelpunten: Geurts, Lozano.

Rode Ster Belgrado-Anderlecht 1-2

Munaron, Degreef, Peruzovic, Broos, De Grootte, Hofkens, Coeck, Lozano, Vercauteren, Geurts (74' Petursson) en Brylle (50' Cluytens).

Doelpunten: Hofkens, Vercauteren.

Aston Villa-Anderlecht 1-0

Munaron, Renquin (46' Jovanic), Broos, Peruzovic, De Grootte, Degreef, Coeck, Lozano, Vercauteren, Cluytens, Petursson (58' Geurts).

Anderlecht-Aston Villa 0-0

Munaron, Degreef, Peruzovic, Broos, Coeck, De Grootte, Hofkens (53' Jovanic), Lozano, Vercauteren, Geurts (74' Frimann), Brylle.

1985-86

Vrijgeloot in de eerste ronde

Anderlecht-Omonia Nicosia 1-0

Munaron, Grün, Demol, Perusovic, De Grootte, Arnesen (60' Frimann), Lozano, Vandereycken, Vercauteren, Mortensen, Vandenbergh.

Erwin Vandenberg met Anderlecht in de halve finale om de Europabeker voor Landskampioenen tegen Boekarest. Tot een finale kwam het nog nooit.

Doelpunt: Vandenberg.

Omonia Nicosia-Anderlecht 1-3

Munaron, Grün, Degreeef, Olsen, Peruzovic, De Groot, Frimann, Vandereycken, Vercauteren, Lozano (79' Scifo), Arnesen.

Doelpunten: Frimann (2), Grün.

Bayern München-Anderlecht 2-1

Munaron, Grün (77' Vandenberg), Olsen, Demol, Peruzovic (71' Degreeef), De Groot, Frimann, Scifo, Vandereycken, Andersen, Lozano.

Doelpunt: Andersen

Anderlecht-Bayern München 2-0

Vekeman, Demol, Peruzovic (59' De Groot), Olsen, Andersen, Frimann,

Scifo, Vandereycken, Vercauteren, Lozano, Vandenberg.

Doelpunten: Scifo en Frimann

Anderlecht-Steaua Boekarest 1-0

Vekeman, Demol, Peruzovic, Olsen, Andersen, Frimann, Scifo, Vandereycken, Vercauteren (38' Grün), Vandenberg (88' Gudjohnsen), Lozano

Doelpunt: Scifo

Steaua Boekarest-Anderlecht 3-0

Vekeman, Grün, Olsen, Peruzovic (72' Gudjohnsen), Andersen, Frimann, Scifo, Vandereycken, Vercauteren, Lozano (74' Demol), Vandenberg.

1986-87

Anderlecht-Gornik Zabrze 2-0

Munaron, Grün, Swinnen, Demol, Van Tiggelen, Janssen, Scifo, Lozano, Andersen, Gudjohnsen, Kabongo.

Doelpunten: Gudjohnsen en Scifo.

Gornik Zabrze-Anderlecht 1-1

Munaron, Grün, Van Tiggelen, Demol, Swinnen, Andersen, Janssen, Scifo, Vercauteren, Lozano, Gudjohnsen.

Doelpunt: Gudjohnsen.

Anderlecht-Steaua Boekarest 3-0

Munaron, Grün, Van Tiggelen, Demol, Andersen, Janssen, Scifo, Lozano, Vercauteren, Gudjohnsen, Krncevic.

Doelpunten: Krncevic (2) en Janssen.

Steaua Boekarest-Anderlecht 1-0

Munaron, Grün, Van Tiggelen, Demol, Andersen, Janssen, Scifo (57' Swinnen), Lozano, Vercauteren, Gudjohnsen en Krncevic.

Bayern München-Anderlecht 5-0

Munaron, Grün, Janssen, Swinnen (31' Frimann), Andersen, Gudjohnsen, De Groote, Lozano, Vercauteren, Krncevic, Nilis.

Anderlecht-Bayern München 2-2

Munaron, Van Tiggelen, Grün, Lozano, Andersen, Vercauteren, De Groote, Janssen (58' Wuyts), Gudjohnsen (66' Nilis), Scifo, Krncevic.

Doelpunten: Nilis en Lozano.

Hoeness werd de boeman in Bayern '87. Hier duelleert hij met Nilis en Scifo.

Beker der Bekerwinnaars

Deze beker wordt sinds 1961 georganiseerd. Anderlecht won hem tot hiertoe twee keer.

1973-74

Anderlecht-FC Zürich 3-2

Ruiter, Verheyen (65' De Bolle), Broos, Van Binst (46' Coeck), Volders, Vander Elst, Dockx, Van Himst, De Nul, Ladynszki, Rensenbrink.

Doelpunten: Rensenbrink (3).

FC Zürich-Anderlecht 1-0

Ruiter, Van Binst, Dockx, Broos, Volders, Vander Elst, Verheyen, Coeck (75' De Bolle), De Nul (46' Ejderstedt), Ladynszki, Rensenbrink.

1975-76

Rapid Boekarest-Anderlecht 1-0

Munaron, Van Binst, Thissen, Van Den Daele, Dockx, Haan, De Groote, Coeck, Ressel, Andersen (65' Van Poucke), Rensenbrink.

Anderlecht-Rapid Boekarest 2-0

Munaron, Vanderelst, Van Den Daele, Lomme, Dockx, Haan, Coeck, De Groote, Andersen, Van Binst (85' Ressel), Rensenbrink.

Doelpunten: Van Binst, Rensenbrink (penalty).

Anderlecht-Borac Banja Luka 3-0

Ruiter, Vander Elst, Van Den Daele, Lomme, Dockx, Haan, Coeck, De Groote, Andersen (46' Ressel), Van Binst, Rensenbrink.

Doelpunten: Rensenbrink (2), Coeck.

Borac Banja Luka-Anderlecht 1-0

Ruiter, Vander Elst, Van Den Daele, Lomme, Dockx, Haan, Coeck, De Groote, Ressel, Van Binst, Rensenbrink.

Anderlecht-Wrexham 1-0

Ruiter, Lomme, Broos, Van Den Daele (46' Andersen), Dockx, Vander Elst, Haan, Coeck (19' De Groote), Ressel, Van Binst, Rensenbrink.

Doelpunt: Van Binst.

Wrexham-Anderlecht 1-1

Ruiter, Lomme, Van Den Daele, Broos, Dockx, Haan, Coeck, Vander Elst, Ressel, Van Binst, Rensenbrink.

Doelpunt: Rensenbrink.

Zwickau-Anderlecht 0-3

Ruiter, Lomme, Van Binst, Broos, Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck, Dockx, Ressel, Rensenbrink.

Doelpunten: Vander Elst (2), Rensenbrink.

Anderlecht-Zwickau 2-0

Ruiter, Dockx, Broos, Van Binst, Thissen, Vander Elst, Coeck, Haan, Vercauteren, Ressel, Rensenbrink.

Doelpunten: Rensenbrink, Vander Elst.

Finale

Heizelstadion Brussel

Anderlecht-West Ham United 4-2

Ruiter, Lomme, Broos, Van Binst, Thissen, Vander Elst, Coeck (32' Vercauteren), Dockx, Ressel, Haan, Rensenbrink.

West Ham United: Day, Coleman, Bonds, Tommy Taylors, Lampard (46' Alan Taylors), Mac Dowel, Paddon, Brooking, Holland, Jennings, Robson.

Doelpunten: Rensenbrink (2), Vander Elst (2).

1976-77

Anderlecht-Roda JC 2-1

Ruiter, Vander Elst, Broos, Van Den Daele, Dockx, Haan, Coeck, Vercauteren, Ressel, McKenzie, Rensenbrink.

Doelpunten: Vander Elst, Rensenbrink.

Roda JC-Anderlecht 2-3

Ruiter, Vander Elst, Broos, Van Den Daele, Dockx, Haan, Coeck, Vercauteren, Ressel, McKenzie, Rensenbrink.

Doelpunten: Vander Elst (2), Rensenbrink.

Anderlecht-Galatasaray 5-1

Ruiter, Dockx, Broos, Van Den Daele, Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck, Vercauteren, Ressel, Rensenbrink

Doelpunten: Coeck, Rensenbrink (2), Vercauteren, Van der Elst.

Galatasaray-Anderlecht 1-5

Ruiter, Dockx, Broos, Van Den Daele, Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck, Vercauteren, Ressel, Rensenbrink.

Doelpunten: Rensenbrink (2), Haan, Ressel, Coeck.

Anderlecht-Southampton 2-0

Ruiter, Dockx, Broos, Van Binst, Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck, Vercauteren, Ressel, Rensenbrink.

Doelpunten: Ressel, Rensenbrink.

Southampton-Anderlecht 2-1

Ruiter, Van Binst, Broos, Van den Daele, Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck, Dockx, Ressel, Rensenbrink.

Doelpunt: Vander Elst.

Napels-Anderlecht 1-0

Ruiter, Van Binst, Broos, Van Den Daele, Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck, Dockx, Ressel, Rensenbrink.

Anderlecht-Napels 2-0

Ruiter, Van Binst, Broos, Van Den Daele, Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck, Dockx, Ressel, Rensenbrink.

Doelpunten: Thissen, Vander Elst.

Finale

Olympisch stadion Amsterdam

Hamburg SV-Anderlecht 2-0

Hamburg: Kargus, Kaltz, Nogly, Me-

mering, Hidien, Ripp, Steffenhagen, Keller, Reimann, Magath, Volkert.

Anderlecht: Ruiter, Van Binst, Broos, Van Den Daele, Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck, Dockx, Ressel, Rensenbrink.

1977-78

Lokomotiv Sofia-Anderlecht 1-6

De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba, Thissen, Vander Elst, Haan, Dockx, Vercauteren, Ressel, Nielsen.

Doelpunten: Vander Elst (4), Nielsen, Van Poucke.

Anderlecht-Lokomotiv Sofia 2-0

De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba, Thissen, Dockx, Haan, Vercauteren, Vander Elst, Nielsen, Van Poucke.

Doelpunten: Vander Elst, Bouvy.

Hamburg SV-Anderlecht 1-2

De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba, Thissen, Haan, Coeck, Vercauteren, Vander Elst, Nielsen, Rensenbrink.

Doelpunten: Coeck, Rensenbrink.

Anderlecht-Hamburg SV 1-1

De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba, Thissen, Haan, Coeck, Vercauteren, Ressel, Vander Elst, Rensenbrink.

Doelpunt: Vander Elst.

FC Porto-Anderlecht 1-0

De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba, Thissen, Dockx, Haan, Coeck, Vercauteren, Vander Elst, Rensenbrink.

Anderlecht-FC Porto 3-0

De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba, Thissen, Haan, Coeck, Vercauteren, Vander Elst, Nielsen, Rensenbrink.

Doelpunten: Rensenbrink, Nielsen, Vercauteren.

FC Twente-Anderlecht 0-1

De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba, Thissen, Haan, Coeck, Vercauteren, Vander Elst, Nielsen, Rensenbrink.

Doelpunt: Nielsen.

Anderlecht-FC Twente 2-0
De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba,
Thissen, Haan, Coeck, Vercauteren,
Vander Elst, Nielsen, Rensenbrink.
Doelpunten: Haan, Rensenbrink.

Finale

Prinsenveld-Parijs

Anderlecht-Austria Wenen 4-0
De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba,
Thissen, Haan, Coeck, Vercauteren
(87' Dockx), Vander Elst, Nielsen,
Rensenbrink.

Austria Wenen: Baumgartner, R. en
J. Sara, Obermayer, Baumeister, Pro-
haska, Dabacher, Gaselich, Parits,
Pirkner, Morales.

Doelpunten: Rensenbrink (2), Van
Binst (2).

1978-79

Anderlecht-CF Barcelona 3-0
De Bree, Vander Elst, Broos, Dusbaba,
Thissen, Haan, Coeck, Vercaute-
ren, Nielsen, Geels, Rensenbrink.

Doelpunten: Vander Elst (2), Coeck.

CF Barcelona-Anderlecht 3-0
(Anderlecht uitgeschakeld na straf-
schoppen 4-1)

De Bree, Van Binst, Broos, Dusbaba,
Thissen, Vander Elst, Haan, Coeck,
Vercauteren, Geels, Rensenbrink.

Beker der Jaarbeurssteden

Dit toernooi werd georganiseerd van
1958 tot 1971 en dan vervangen door
de UEFA-Cup. Anderlecht nam er
slechts twee keer aan deel en speel-
de één keer de finale.

1969-70

Anderlecht-Valur Reykjavik 6-0
Vandenbossche (46' Rigaut), Hey-

lens, Velkeneers, Wilms, Cornelis, Ki-
alunda, Martens, Bergholz, Nordahl,
Van Himst, Puis.

Doelpunten: Van Himst (3), Puis (3),
Devrindt.

Anderlecht-Dunfermline 1-0
Vandenbossche, Heylens, Velke-
neers, Kialunda, Cornelis, Nordahl,
Peeters, Bergholz (46' Hanon), Mul-
der, Devrindt, Puis.

Doelpunt: Devrindt.

Dunfermline-Anderlecht 3-2
Trappeniers, Heylens, Velkeneers,
Kialunda, Cornelis, Deraeve, Nor-
dahl, Peeters, Mulder, Van Himst,
Puis.

Doelpunten: Van Himst, Mulder.

Anderlecht-Newcastle 2-0
Trappeniers, Heylens, Velkeneers,
Kialunda, Martens, Nordahl, Desang-
here, Puis, Devrindt, Mulder, Van
Himst.

Doelpunten: Desanghere, Puis.

Newcastle-Anderlecht 3-1
Trappeniers, Heylens, Velkeneers,
Kialunda, Martens, Desanghere, Nor-
dahl, Puis, Devrindt, Mulder, Van
Himst.

Doelpunt: Nordahl.

Anderlecht-Inter Milaan 0-1
Trappeniers, Heylens, Velkeneers,
Peeters, Martens, Desanghere, Nor-
dahl, Puis, Bergholz, Mulder, De-
vrindt.

Inter Milaan-Anderlecht 0-2
Trappeniers, Heylens, Velkeneers,
Kialunda, Martens, Desanghere, Nor-
dahl, Puis, Bergholz, Devrindt, Van
Himst.

Doelpunten: Bergholz (2).

Finale

Anderlecht-Arsenal 3-1
Trappeniers, Heylens, Velkeneers,
Kialunda, Cornelis (70' Peeters),

Nordahl, Desanghere, Puis, Devrindt, Van Himst, Mulder.

Doelpunten: Devrindt, Mulder (2).

Arsenal-Anderlecht 3-0

Trappeniers, Heylens, Velkeneers, Kialunda, Martens, Nordahl, Desanghere, Puis, Devrindt, Mulder, Van Himst.

1970-71

Zeljenicar-Anderlecht 3-4

Trappeniers, Heylens, Peeters, Desanghere, Martens, Colasse, Nordahl, Puis, Ejderstedt (46' Van Binst), Van Himst, Mulder.

Doelpunten: Puis (2), Van Binst, Mulder.

Anderlecht-Zeljenicar 5-4

Trappeniers, Peeters, Velkeneers, Desanghere, Martens, Colasse, Nordahl, Ejderstedt, Mulder, Van Himst, Puis.

Doelpunten: Ejderstedt (2), Puis (2), Van Himst.

Akademik Kopenhagen-

Anderlecht 1-3

Barth, Desanghere, Velkeneers, Plaskie, Cornelis, Nordahl, Colasse, Puis, Ejderstedt, Mulder, Van Himst.

Doelpunten: Mulder, Ejderstedt.

Anderlecht-

Akademik Kopenhagen 4-0

Barth, Desanghere, Velkeneers, Plaskie, Martens, Colasse, Nordahl, Puis, Van Binst (46' Elizeu), Van Himst, Mulder.

Doelpunten: Elizeu, Van Himst, Nordahl (2).

Anderlecht-Vitoria Setubal 2-1

Barth, Heylens, Velkeneers, Plaskie, Martens, Nordahl, Colasse, Puis, Ejderstedt, Mulder, Van Himst.

Doelpunten: Ejderstedt, Mulder.

Vitoria Setubal-Anderlecht 3-1

Barth, Heylens, Velkeneers (72'

Colasse), Plaskie, Kialunda, Martens, Desanghere, Nordahl, Puis, Van Himst, Mulder.

Doelpunt: Desanghere.

UEFA-Beker

De UEFA-Beker wordt vanaf 1972 georganiseerd. In 1983 werd Anderlecht laureaat na de dubbele finale met Benfica.

1971-72

Bologna-Anderlecht 1-1

Ruiter, Heylens, Kialunda, Plaskie, Volders, Lievens, Verheyen, Dockx, Mulder, Van Himst, Rensenbrink.

Doelpunt: Van Himst.

Anderlecht-Bologna 0-2

Ruiter (12' Barth), Van Binst, Dockx, Plaskie, Volders, Verheyen, Lievens, Deraeve (46' Broos), Mulder, Van Himst, Rensenbrink.

1979-80

Dundee United-Anderlecht 0-0

De Bree, Van Binst, Dusbaba, Jaspers, De Groote, Nielsen, Haan, Vercauteren, Vander Elst, Villalba, Martens.

Anderlecht-Dundee United 1-1

De Bree, Van Binst, Dusbaba, Jaspers, De Groote, Nielsen, Haan, Vercauteren, Vander Elst, Villalba, Rensenbrink.

Doelpunt: Nielsen.

1980-81

FC Kaiserslautern-Anderlecht 1-0

Munaron, Olsen, Broos, Peruzovic, Dusbaba, De Groote, Haan, Coeck, Vercauteren, Nielsen, Brylle.

Anderlecht-FC Kaiserslautern 3-2

Munaron, Olsen, Broos, Peruzovic, Dusbaba, De Groote, Haan, Coeck,

Vercauteren, Nielsen, Brylle.

Doelpunten: Nielsen (3).

1982-83

Anderlecht-Kuopion Pallotoverit 3-0

Munaron, Hofkens, Broos, Peruzovic, De Groote, Frimann, Lozano, Coeck, Vercauteren, Czerniatynski (61' Brylle), Vandenbergh.

Doelpunten: Vercauteren, Vandenbergh (penalty), Brylle.

Kuopion Pallotoverit-Anderlecht 1-3

Munaron, Degreef, Broos, Peruzovic, De Groote, Hofkens (74' Brylle), Frimann, Coeck, Vercauteren, Czerniatynski, Vandenbergh.

Doelpunten: Vandenbergh, Coeck, Czerniatynski.

Anderlecht-FC Porto 4-0

Munaron, Hofkens, Peruzovic, Olsen, De Groote, Frimann, Lozano, Coeck, Vercauteren, Vandenbergh, Czerniatynski.

Doelpunten: Lozano (2 waarvan 1 uit penalty), Czerniatynski, Olsen.

FC Porto-Anderlecht 3-2

Munaron, Hofkens, Broos, Peruzovic, Olsen, De Groote, Frimann, Coeck, Lozano, Vercauteren, Vandenbergh (50' Brylle).

Doelpunten: Coeck, Vandenbergh.

Anderlecht-FC Sarajevo 6-1

Munaron, Hofkens, Peruzovic, Olsen, De Groote, Frimann, Coeck, Lozano (86' Degreef), Vercauteren, Vandenbergh (75' Czerniatynski), Brylle.

Doelpunten: Lozano (2), Vandenbergh (2), Vercauteren, Ferhatovic (in eigen doel).

FC Sarajevo-Anderlecht 1-0

Munaron, Hofkens, Peruzovic, Olsen, De Groote, Frimann, Vercauteren,

Coeck, Lozano, Vandenbergh, Brylle (65' Czerniatynski).

Valencia-Anderlecht 1-2

Munaron, Hofkens, Olsen, Peruzovic, De Groote, Degreef, Coeck, Frimann (66' Czerniatynski), Lozano, Vercauteren, Vandenbergh.

Doelpunten: Vercauteren, Coeck.

Anderlecht-Valencia 3-1

Munaron, Hofkens, Peruzovic, Olsen, De Groote, Frimann, Lozano, Coeck, Vercauteren, Brylle, Vandenbergh.

Doelpunten: Brylle (2), De Groote.

Bohemians Praag-Anderlecht 0-1

Munaron, Hofkens, Peruzovic, Olsen, De Groote, Frimann, Degreef, Coeck, Vercauteren, Vandenbergh, Brylle (70' Czerniatynski).

Doelpunt: Vandenbergh.

Anderlecht-Bohemians Praag 3-1

Munaron, Hofkens, Olsen, Peruzovic, De Groote, Lozano, Frimann (86' Degreef), Coeck, Vercauteren, Vandenbergh, Brylle (65' Czerniatynski).

Doelpunten: Vandenbergh (penalty), Brylle, Czerniatynski).

Finale

Anderlecht-Benfica 1-0

Munaron, Hofkens, Peruzovic, Olsen, De Groote, Frimann, Lozano, Coeck, Vercauteren, Vandenbergh (82' Czerniatynski), Brylle.

Doelpunt: Brylle.

Benfica-Anderlecht 1-1

Munaron, Broos, Peruzovic, Olsen, De Groote, Degreef, Frimann, Coeck, Lozano, Vercauteren, Vandenbergh (79' Brylle).

Doelpunt: Lozano.

1983-84

Bryne IL-Anderlecht 0-3

Munaron, Grün, Peruzovic, De

Groote, Frimann, Gudjohnsen,
Vandereycken, Vercauteren,
Arnesen (50' Scifo), Vandenberg.

Doelpunten: Vandereycken,
Gudjohnsen, Vandenberg.

Anderlecht-Bryne IL 1-1

Munaron, Grün, Olsen, Peruzovic, De
Groote (33' Andersen), Frimann (55'
Scifo), Arnesen, Vandereycken,
Vercauteren, Goossens,
Czerniatynski.

Doelpunt: Czerniatynski.

Anderlecht-Banik Ostrava 2-0

Munaron, Grün, Peruzovic, Olsen,
Hofkens, Frimann, Arnesen,
Vandereycken, Vercauteren,
Vandenberg, Brylle.

Doelpunten: Brylle, Arnesen.

Banik Ostrava-Anderlecht 2-2

Munaron, Hofkens, Peruzovic, Olsen,
De Greef, De Groote, Arnesen (61'
Czerniatynski), Vandereycken,

Michel De Groote is getuige van een belangrijk doelpunt voorbij doelman Bento van Benfica. Het is goed voor de derde Anderlechtse Europabeker in mei '83.

Vercauteren, Brylle, Vandenberg.

Doelpunten: Brylle, Vandenberg.

RC Lens-Anderlecht 1-1

Munaron, Hofkens, Olsen, Peruzovic, De Groot, Brylle, De Greef, Vandereycken, Vercauteren, Vandenberg, Czerniatynski (85' Arnesen).

Doelpunt: Vandenberg.

Anderlecht-RC Lens 1-0

Munaron, Hofkens (64' Grün), Peruzovic, Olsen, De Groot, Brylle, De Greef, Vandereycken, Czerniatynski, Vandenberg, (78' Arnesen).

Doelpunt: De Greef.

Anderlecht-Spartak Moskou 4-2

Munaron, Peruzovic, De Greef, Czerniatynski (86' Frimann), De Groot, Vercauteren, Vandereycken, Hofkens (80' Grün), Scifo, Olsen, Brylle.

Doelpunten: Brylle (3), Vercauteren.

Spartak Moskou-Anderlecht 1-0

(In Tbilisi gespeeld)

Munaron, Hofkens, Peruzovic, De Groot, Grün, Scifo, Frimann, Vandereycken, Czerniatynski, Vandenberg.

Nottingham Forest-Anderlecht 2-0

Munaron, Hofkens, De Greef, Peruzovic, Olsen, De Groot, Scifo (88' Grün), Vandereycken, Vercauteren, Vandenberg, Czerniatynski.

Reizen hoort bij Europees voetballen. Dit is mei 1983 op Zaventem na de terugkeer uit Lissabon met de Uefacup in de valies.

Anderlecht-Nottingham Forest 3-0

Munaron, Grün, De Greef, Olsen, De Groote, Hofkens (66' Vercauteren), Scifo, Vandereycken, Brylle, Vandenbergh, Czerniatynski.

Doelpunten: Scifo, Brylle, Vandenbergh.

Finale

Anderlecht-Tottenham Hotspur 1-1

Munaron, Grün, De Greef, Olsen, De Groote, Hofkens, Scifo, Vandereycken, Brylle, Czerniatynski (64' Vercauteren), Vandenbergh (81' Arnesen).

Doelpunt: Olsen.

Tottenham Hotspur-Anderlecht 1-1
(Strafschoppen 4-3).

Munaron, Grün, De Greef, Czerniatynski (103' Brylle), Olsen, De Groote, Hofkens, Vandereycken, Scifo, Vercauteren, Arnesen (77' Gudjohnsen).

Doelpunt: Czerniatynski.

1984-85**Anderlecht-Werder Bremen 1-0**

Munaron, Grün (85' Frimann), Perusovic, Olsen, De Groote, Hofkens (46' De Greef), Scifo, Vandereycken, Vercauteren, Gudjohnsen, Czerniatynski.

Doelpunt: Czerniatynski

Werder Bremen-Anderlecht 2-1

Munaron, Olsen, Perusovic, Grün, De Groote, Hofkens, Vercauteren, Scifo (78' Gudjohnsen), Vandereycken, Frimann, Czerniatynski.

Doelpunt: eigen doel.

Fiorentina-Anderlecht 1-1

Munaron, Grün, Olsen, Perusovic, De Groote, Vercauteren, Scifo, Vandereycken, Hofkens (49' De Greef), Vandenbergh, Czerniatynski (87' Frimann).

Doelpunt: Vandenbergh.

Anderlecht-Fiorentina 6-2

Munaron, Grün, Perusovic, Olsen, De Groote, Scifo, Vandereycken, Vercauteren, Arnesen (51' Frimann), Czerniatynski, Vandenbergh (65' De Greef).

Doelpunten: De Groote, Czerniatynski, Vandenbergh, Frimann, Vercauteren en Scifo.

Anderlecht-Real Madrid 3-0

Munaron, Perusovic, Grün, Scifo, De Groote, Vercauteren, Arnesen (60' Frimann), Hofkens (78' De Greef), Vandenbergh, Olsen, Czerniatynski.

Doelpunten: Vandenbergh, Czerniatynski, Vercauteren.

Real Madrid-Anderlecht 6-1

Munaron, Perusovic, Grün, Scifo, De Groote (53' Gudjohnsen), Vercauteren, Frimann, Hofkens (83' Andersen), Arnesen, Olsen, Czerniatynski.

Doelpunt: Frimann.

Per Frimann, scoort regelmatig in Europese wedstrijden.

*Geen overzicht is volledig,
geen weergave van de geschiedenis exact.
Geen boek komt foutloos van de pers,
geen woord heeft voor iedereen dezelfde klank.*

*Het verhaal van Sporting Anderlecht,
het verhaal van een vereniging,
van mensen en feiten,
van resultaten maar ook van stromingen,
was niet in zo weinig bladzijden samen te vatten.
In veel meer trouwens ook niet.*

*Mocht iemand zichzelf niet,
of onvolledig of verkeerdelijk belicht voelen,
dat hij het ons vergeeft.*

*Voetbal mag dan een hoogst belangrijke bezigheid zijn geworden, het blijft een
vorm van ontspanning, geen exacte wetenschap.*

Eddy Soetaert

Foto's:

Uit privé-archieven van o.m. familie Adams, Jef Mermans, Eugène Steppé, Paul Van Himst en van S.C. Anderlecht en dagblad Het Volk. Alsook van Marcel Anckaert, Patrick De Kuysscher en Manu Debruyne.

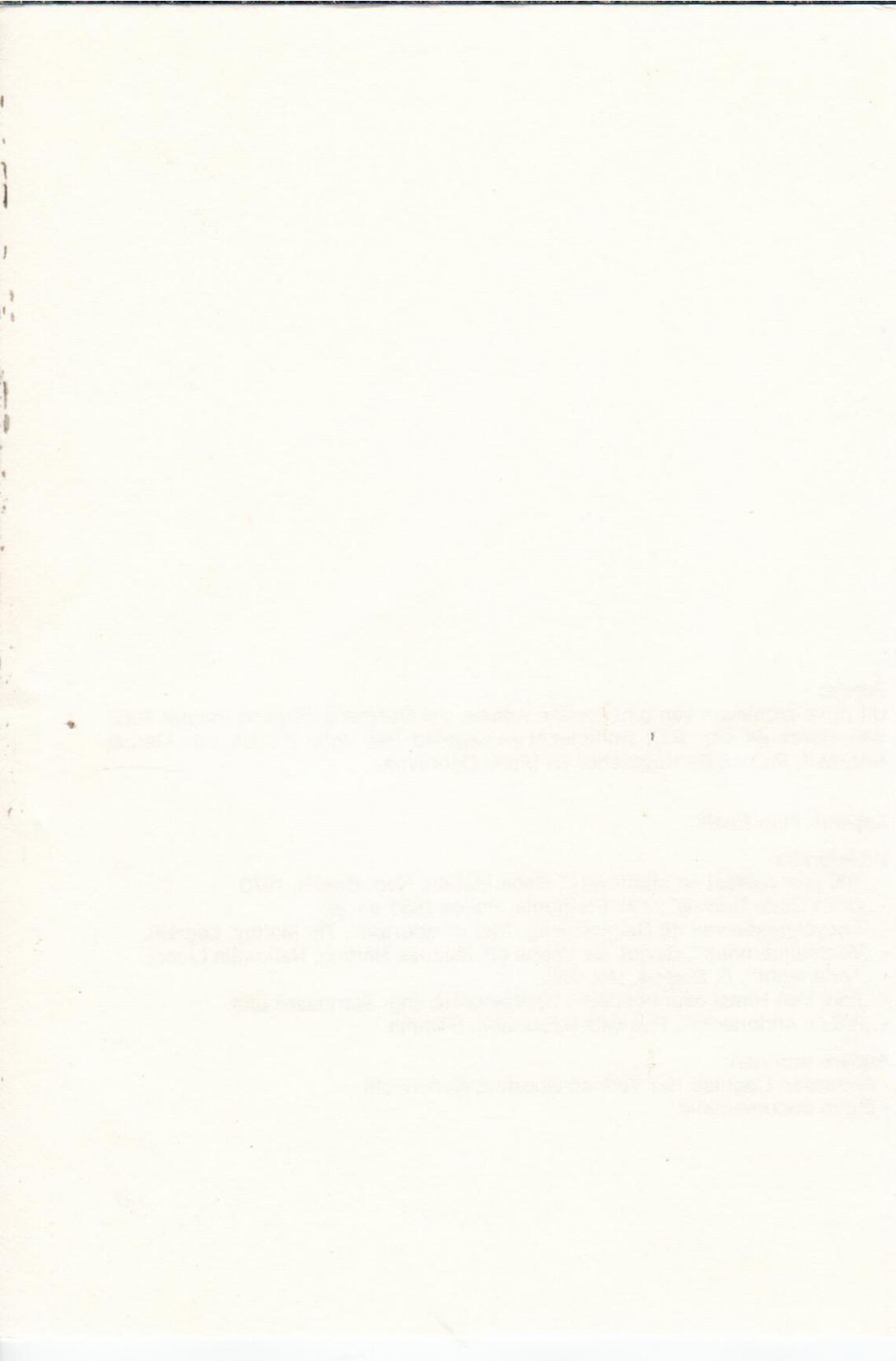
Lay-out: Filip Roels

Bibliografie:

- „100 jaar voetbal en clubleven”, René Mariën, Ned. Boekh. 1973
- „Onze Rode Duivels”, J.N. Fraiponts, Helios 1981 en '82
- „Encyclopedie van de Belgische sportlui en sporten”, Th. Matthy, Legrain.
- „Voetbaljaarboek”, Carlos De Veene en Jacques Héreng, Nationale Loterij.
- „Anderlecht”, E. Steppé, Het Volk.
- „Paul Van Himst over voetbal”, De Veene-Héreng, Standaard uitg.
- „R.S.C. Anderlecht”, Pauwels-Baudoncq, Gamma.

Andere bronnen:

- Archieven Dagblad Het Volk en Sporting Anderlecht
- Eigen documentatie

Eddy Soetaert

Koning Anderlecht

Royal Sporting Club Anderlecht domineerde het Belgische voetbal na de tweede wereldoorlog als geen een. Vanaf zijn eerste kampioenstitel in 1947, met de steun van de ingehaalde Jef Mermans, alover de vele successen onder Bill Gormlie naar het fameuze elftal van Van Himst en zijn tijdgenoten in de golden sixties en de koninklijke seventies, tot vandaag. De evolutie van een voetbalclub die uitgroeide tot de belangrijkste Belgische vertegenwoordiger in het Europese voetbal.

Kampioenstitels en nationale bekens, laureaten van sportverdienste, gouden schoenen, Europese cup finales, gewonnen en verloren. Dit boek vertelt over dat alles: over vreugde om heroïsche momenten, over verdriet om te vroeg gestorven leden van deze grote paarswitte familie. Een boek dat op zijn tijd komt, nu Anderlecht zowat de helft van alle naoorlogse kampioenstitels heeft veroverd.

Eddy Soetaert, sportjournalist voor het vak, vatte het illustere leven van deze bruisende club vaardig samen in dit boek. „Koning Anderlecht” is een document om zijn rijke bron aan informatie — het bevat bij voorbeeld alle ploegopstellingen in de Europese competities — maar ook om zijn vele knappe illustraties.